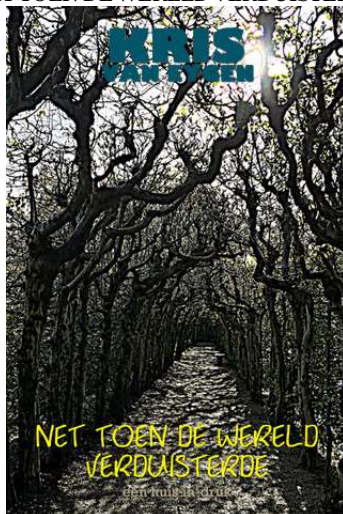

NET TOEN DE WERELD VERDUISTERDE

Kris Van Eygen © EYGEN-BOEKEN.be

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:

Hoe ik drek nek (1995)

Race naar de maan (1997)

De spieders van Toil Darranjé (1998)

De minnaren van Bokrijk (1999)

Net toen de wereld verduisterde (1999)

Het 18-dagen ultimatum (2001)

De heer van Doeatstad (2002)

Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)

Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)

De bende van de paars-groene mannen (2005)

De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)

De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)

De deur van het eeuwige leven (2009)

De man met de sigaret (2010)

De wespenvangers van Tornac (2010)

Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)

De droene bliender (2013)

Winterhutje (2015)

Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)

Ik kom even op verhaal (2017)

De ten dode opgeschreven mensen (2019)

Vuurtoorn (2020)

Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)

Realisatie: 1999; eerste druk: juli 2022

Omslagillustratie: Kris Van Eygen

Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts

Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

NET TOEN DE WERELD
VERDUISTERDE

door

KRIS
VAN EYGEN

*Soms is er geen donkerder plaats dan onze gedachten,
de maanloze middernacht van de geest.*

Dean Koontz

Creativiteit is niet elk mens gegeven. Bert Dieryck was echter begenadigd met een grote portie ervan. Terwijl de doorsneemens zich afvroeg wat hij met zijn geld ging kopen, leefde Bert in zijn hoofd. Geregeld deed hij mee aan de koopwoede, maar hij behoedde zich voor onbenullige dingen die hem slechts tijdelijk konden opvrolijken. Bert zag dingen die onzichtbaar bleven voor zijn consumerende medemens. Hij zocht iets wat blijvend was, maar zo maakte hij zich het leven wel wat moeilijker.

Bert was van beroep helikopterpiloot, maar zijn hart lag bij het schrijven. Dat kwam goed uit, want zo kon hij de dode momenten tussen elke oproep opvullen. Meestal beproefde hij de leefbaarheid van zijn personages door ze aan mysterieuze testen te onderwerpen, maar ze verzeilden voortdurend in parallelle werelden. Hij nam zich voor psi-verschijnselen en buitenaardse wezens in zijn volgende verhaal te bannen. Een spannend verhaal, dat leek hem wel wat, want dan was hij gedwongen een heleboel personages te verzinnen en zou hij geen tijd hebben om zijn egoïstische *ik* te bevredigen.

Het verhaal in zijn hoofd leek zichzelf te beschrijven. Het wikte en woog elk woord, iets waar Bert van gruwde.

Bert zat in zijn luie zetel in de veranda en dacht na over de dingen des levens terwijl hij op MTV naar een clip van de muziekgroep Enigma keek. Hij hield van dat soort muziek. Wat betekende het woord *enigma*? *Raadsel, een mysterie dat zelfs in de diepste beschouwing zijn geheim niet prijsgeeft.*

De zangeres nam een uitspraak van Freud in de mond: *Ons denken neemt veel plezier af.* Bert dacht ook te veel na en moest het leven gewoon nemen zoals het kwam. Er was niets dat geen reden van bestaan had, ook zijn lichaam bezat niets overtolligs. Het zat opmerkelijk goed in elkaar, alles had zijn specifieke functie. Hoe het begon lag vastgelegd in elke cel. Het mechanisme van levensgroei zat erin vastgebakken, maar ook dat van de aftakeling.

Bij zijn geboorte was hij hartelijk ontvangen en kinderachtig aangesproken. Toch wilde hij niets liever dan opgroeien tot een volwassen man. Als volwassene snakte hij weer naar de zorgeloosheid van een kind. Toen hij zijn eerste lief vond, leek het wel alsof ze niet elkaar wilden, maar dat zij hem wilde zijn en hij haar. Hij hield een hele tijd erg veel van haar, maar hij wist dat de liefde niet voor eeuwig zou zijn.

Half lachend dacht hij aan de komische zin die zijn derde liefde ooit in een lichte bui van originaliteit had uitgesproken: *Je moet me nemen zoals ik ben, helemaal, want in stukjes heb je er niet veel aan.* Kreeg zijn leven zin door bijvoorbeeld kinderen op te voeden? Of kon hij beter alleen blijven en een hond of kat in huis nemen? Wat hij ook mocht beslissen, hij hoopte op een zinvol bestaan en dat hij het raadsel van het heelal zou kunnen oplossen.

Hij was de veertig gepasseerd en zijn leeftijdgenoten hadden het over de beruchte midlifecrisis. Wat moest hij daarvan denken? Bwah, hij was er zeker van dat ze zich een rad voor de ogen draaiden. Logisch bekeken kon je nooit weten wanneer je halverwege je leven was, omdat je niet wist wanneer de dood je kwam halen.

Hoe ouder Bert werd, hoe meer hij zich alleen voelde, maar dat beviel hem wel. Zo kon hij zich beter voorbereiden op een waardige dood. Dieren gingen dood, maar hij zou sterven. Zelfmoord of euthanasie, het leek hem mensonwaardig. De dood moest je opwachten, als een geliefde op de hoek van de straat. De dood kon ieder ogenblik beslissen om hem naar het hiernamaals te roepen, zonder tegen te stribbelen, gedaan. Dan was het uur gekomen om naar de wereld van vóór de geboorte terug te keren.

Zittend in de zetel ging Bert in gedachten alle kamers in zijn huis af en controleerde of er bezielde dingen aanwezig waren. Op zolder stond de oude typemachine, van zijn grootvader aan moeders kant geërfd. In de grote kleerkast van de voorste slaapkamer hing de geruite kamerjas die hij van zijn grootvader aan vaders kant had gekregen. Naast de wastafel in de badkamer lag het ronde spiegelkje van zijn grootmoeder, de moeder van zijn vader.

Er waren ook dingen die hij zelf had bezielde. Bovenop de tv in de woonkamer stond de doorgebrande zuiger van zijn eerste motorfiets, gespriet op de zuigerklep van een automotor. In de bloempot op de linker luidspreker van de muziekinstallatie lagen de tennisballen van zijn overleden hond. In de keuken stond de zware motorfiets die hem ooit naar mooie plekjes op aarde had gebracht. Dingen bleven achter maar hun verhalen zouden met zijn ziel heengaan. Sterven, dat zou nog eens iets zijn.

Ineens dacht hij eraan dat hij zelf een ding kon zijn, bezielde door een ander. Hij achtte het zelfs mogelijk dat hij een robot was die niet leefde, maar die ook nooit kon sterven.

Langzaam drong de housemuziek tot in zijn gehoorgangen door. Bert greep de afstandsbediening en zapte naar een andere zender. Een geïnterviewde kwam in beeld. De man had een weelderige hardos en een grijze baard die geleidelijk overging in zijn borsthaar. Wat de voormalige Oost-Duitser zei deed sympathie opborrelen. De ex-legionair sprak goed Nederlands omdat hij al jaren geleden naar Nederland was uitgeweken. Hij wilde het liefst naar

Alaska trekken en zich daar door een ijsbeer laten opeten. Zo kon hij nog wat verder leven als een dier.

Bert had respect voor mensen die anders durfden te leven. Het interview inspireerde hem. Hij wilde ook dood, enigmatisch dood.

Bert zat in de trein en las. Geregeld keek hij van het boek op en liet zijn blik door het raam naar buiten gaan. Het viel hem op dat hij elke keer nieuwe plekjes van de aarde aantrof, plaatsen die hem op andere dagen niet waren opgevallen. Nieuwe dingen willen zien was een goede reden om eens uit een boek op te kijken. Soms dommelde hij in met zijn hoofd diep voorovergebogen. Dan werd lezen dromen.

Een conducteur kwam zijn treinstel binnengewandeld. Bert nam zijn abonnement uit zijn achterzak en wachtte af, maar tot zijn verbazing liep de conducteur voorbij. Toen hij naar buiten keek, realiseerde hij zich dat hemel en aarde zich hadden omgekeerd.

De druk van een stel vingers deed hem wild ontwaken. Bert keek in paniek rond en begreep slechts langzaam dat een treinconductor zijn vervoerbewijs wilde zien. Hoe werkelijk kon een droom zijn?

Zijn ticket was in orde en de conducteur zei beleefd:

‘Dank u.’

Bert keek dagdromend naar buiten. Het futuristische gebouw van ARCTIC verscheen in zijn gezichtsveld even buiten het centrum van Leuven. Het leek op een rechtopstaande ijskegel en het deed hem aan het noordpoolgebied denken: Arctica. De rillingen liepen over zijn rug.

De computer begroette hem elke werkdag met op de achtergrond in koeien van letters: HALLO WERELD.

Bert opende zijn mailbox, maar die was leeg. Als de trein geen vertraging had, was hij twintig minuten te vroeg. In die tijd zette hij koffie met een ouderwets koffiezetapparaat. Zijn collega's

apprecieerden dat. Bert was een gedisciplineerde koffiedrinker, maar zijn collega's dronken het als water.

Tijdens de volgende tien minuten kwamen zijn collega's een voor een aan en liepen regelrecht naar de koffiekant. Baudouin Racquet, Klaus Maler en Niels Denil waren stuk voor stuk toffe kerels, hoewel ze zich soms als een stel pubers gedroegen, zeker als er vrouwen in de buurt waren. Ze waren voortdurend op zoek naar knappe kopjes met twinkelende oogjes die een avontuurtje wilden. Bert wilde wat graag zo jong en energiek zijn als zij.

Plotseling ging de scramblebel waardoor Baudouin koffie morste. Baudouin, Niels en Klaus konden de ochtendgymnastiek goed gebruiken en liepen als logge herten naar de hangar. Bert stapte op zijn oude Honda Dax met een cilinderinhoud van 72cc en bouwjaar 1978, waarmee hij ook als adolescent de wegen onveilig had gemaakt. Het machientje bereikte nog steeds een snelheid van 75 km per uur.

Hij reed zijn collega's voorbij en stak zijn tong uit. Zij konden niet spreken omdat ze hun adem nodig hadden om te lopen.

Bert was er het eerst. Het grondpersoneel had de helikopter operationeel gemaakt. Na een snelle uitwendige controle stapte hij in. Waar de vlucht hem zou brengen, dat zou de zwoele stem van de dispatching wel vertellen.

De helikopter was een Agusta AB 412SP. Dat type werd ook in Nederland gebruikt als reddingshelikopter op zee en ter land. Hij beschikte over twee turbinemotoren en zijn rotorbladen waren ongeveer zeven meter lang. De romp was waterdicht zodat ze in geval van nood op een kalme zee op de automatisch opblaasbare drijvers bleven dobberen. De maximumsnelheid lag rond 250 km per uur.

De basis telde vier Agusta's. Twee heli's waren gedeeltelijk roodgekleurd, tussenin afwisselend groen met beige, verticaal gevend en gestreept, alsof hun camouflagekleur voor operaties in de jungle bedoeld was. Bert was een van de vier piloten die zich

gezagvoerder mocht noemen van de geeloranje SAR₁, of de saaiere oranjegele SAR₂; SAR stond voor *Search And Rescue*.

De heli werd vooral ingezet bij zoekacties en patiëntenvervoer. Elk bemanningslid had een medische opleiding gevolgd, wat noodzakelijk was voor eventuele assistentie tijdens de vlucht. De heli was voorzien van allerlei apparatuur. Ze konden ermee drie patiënten tegelijk vervoeren. Soms werd Bert en zijn crew ingeschakeld voor orgaantransport. De koelboxen met de levende organen waren dan het beste bewijs van hun taak als levensredders.

Bert zette zijn helm met blinkend en verschuifbaar vizier op en checkte samen met zijn copiloot Baudouin de technische controlelijst.

Het go-lampje kleurde groen en ze mochten van de toren de startbaan oprijden. Zijn voeten bedienden de pedalen waarmee hij de staartrotor sneller of langzamer kon laten draaien. Met gemak stuurde hij de metalen kolos de goede kant op. De korte snelheidsmeter aan de punt van de neus gebruikte hij daarbij als kompaswijzer.

Bert gaf de machine de sporen door de gashendel links van zijn zetel helemaal open te draaien en hem lichtjes op te trekken, zo kreeg de heli *lift*. De hendel leek op de handrem van een auto en bediende de hoek van de rotorbladen. Met het gashendel dreef hij het vermogen van de motor op dat nodig was voor het opstijgen.

De heli sprong met een schok van de grond waarna Bert de vreemd gebogen stuurknuppel van zich weg duwde. Daardoor helde de heli voorover en bewoog hij met wat vertraging vooruit. De stand van de stuurknuppel bepaalde de hellingshoek van de rotor zodat hij vooruit, achteruit of opzij kon vliegen.

Bert hield ervan zich zo vrij als een vogel te voelen of die sensatie zo dicht mogelijk te benaderen. Hij had dat liever in een gevechtsvliegtuig gedaan, maar bij de medische keuring voor gevechtspiloot had zijn astmaverleden hem de das omgedaan.

De niet aflatende G-krachten bij het vliegen van een gevechtsvliegtuig lieten verstek gaan, maar Bert kon met de nodige trucjes

capriolen maken die zijn kompanen groen deden uitslaan. Klaus was de man die de lier bediende, Niels was redder en duiker in één. Beiden hadden een stoel in de buik van de helikopter, maar hun werk gebeurde staande. De vijfde man was een verpleegkundige, een medicus die van scramble tot scramble verschilde.

Ook al was Bert Dieryck de gezagvoerder van de heli, beneden duizend meter mocht hij geen halsbrekende toeren uithalen. Hij kon echter zijn enthousiasme niet intomen en liet het tuig naar beneden duiken.

Hij keek naar buiten en zag een eenzame vrouw met haar hond over een pad door de heide lopen. De platonische liefde die hij voor haar kon voelen, was als een wonderbaarlijk effect van zijn eigen zwaartekracht. De droom die hij met haar kon beleven, was als een nog niet gebeurd verhaal. Hij begreep zijn eigen gedachten niet, maar hij was er zeker van dat alle dingen in het heelal uiteindelijk naar de bliksem gingen.

Een onverzorgde man van middelbare leeftijd – hij leek dronken – slenterde langs de kant van een drukke straat. Niemand zag echter dat hij een revolver in de linkerhand vasthield. Het was nog niet duidelijk wat zijn plannen waren, maar een winkelier voor een paar flessen sterkedrank overvallen of een voorbijganger verrassen om hem zijn geld afhandig te maken, waren twee mogelijkheden.

Hij koos onverwachts voor in-het-wilde-weg-schieten, zoveel mogelijk mensen raken en daarna zelf het loodje leggen. Voorbijrijdende auto's stopten hevig of reden ervandoor. Voetgangers drukten zich op hun buiken tegen de stoep of verscholen zich achter geparkeerde auto's. Een verdwaalde kogel raakte een metalen verlichtingspaal en schampte af naar een kind dat op de stoep zat te tekenen. Iets later werd haar tekening, een gele zon en een groene wei, overspoeld met een rode bloedplas.

De dolgedraaide schutter zag niet wat zijn kogels aanrichtten, hij had geen idee wat voor drama's zich rond hem afspeelden. Een band ontplofte. De chauffeur keek verschrikt door de zijruit, maar

een seconde later boorde een kogel zich er dwars doorheen. Zijn hoofd sloeg tegen de hoofdsteun die door de hevige slag afbrak, en zijn gezicht kleurde rood.

Het haar van de schietende man stond verwilderd recht overeind en zijn blik verried angst, alsof hij bang was voor de mensheid. Hij draaide zich alle kanten op en leek een volgend slachtoffer te zoeken.

Een vrouw die nietsvermoedend uit het portaal van een flatgebouw wandelde, werd zonder pardon onderuit gemaaid. Nog voor zij besepte wat haar overkwam, lag ze doodbloedend aan de rand van de weg. Haar hoofd bengelde net boven een rioolput en het bloed sijpelde uit haar oren en mond.

Het wapen klikte. De woesteling begreep dat het leeg was en haastte zich het flatgebouw binnen. Hij stooft over de trap naar de bovenste verdieping maar constateerde dat de deur naar het dak gesloten was. Hij daalde een verdieping lager af waar hij tegen de deur met de grote vijf bonkte.

De deur er recht tegenover ging open. Een jongen van acht stond in de deuropening, vermoedelijk had hij de schoten gehoord en was nieuwsgierig geworden. Ook de sirenes van de politieauto's moesten hem hebben gealarmeerd. De terrasdeur achter de jongen stond open.

De bruoit nam de jongen bij zijn nekvel en sleurde hem naar het terras aan de voorkant. Daar liet hij de jongen los omdat hij op het balkon toch niet weg kon. De jongen was echter voor geen kleintje vervaard en gooide in een onbewaakt moment een dikke rode knikker tegen de slaap van zijn aanvaller.

Terwijl de crimineel het hoofd in zijn handen nam en naar evenwicht zocht, duwde de jongen hem over de reling. De man graaide met zijn armen in de lucht in een poging zich aan iets vast te grijpen maar viel over het muurtje van het balkon.

De jongen keek nieuwsgierig over de reling en zag de man aan de buitenkant van het balkon aan een ijzeren buis hangen; die was er om bloembakken aan te bevestigen. Politie mannen zochten naar

een manier om de man uit zijn vervelende positie te bevrijden, maar hij dreigde ermee zich te laten vallen.

Ineens weerklonk een schot. De man loste zijn greep op de buis en zijn lichaam plofte net tussen twee geparkeerde auto's neer. Het bloed zocht zich een weg van zijn open gepletste hoofd naar het rioolputje vlakbij.

De politiemannen keken elkaar aan. Uit niets konden ze afleiden waarvoor de man bevreesd was geweest. Niemand wist wie de ongelukkige een kogel door zijn hoofd had gejaagd. De moordenaar was eindelijk tot staan gebracht door een gericht schot uit de geweerloop van een ordehandhaver, of van een andere moordenaar.

Tijdens de vlucht liet Gwen Verten van de dispatching via de radio weten dat het probleem was opgelost. Het slachtoffer was van het balkon gevallen en ter plaatse overleden. De lijkwagen zou hem wel ophalen. Onverrichter zake keerden ze terug. Het was niet de eerste keer dat ze voor niets waren uitgevlogen.

Terug op de basis kwam Bert Gwen in de gang tegen.

‘Doe jij iets bijzonders vanavond?’ vroeg ze.

‘Mijn teddyberen knuffelen en in de zetel wegwijnen van verdriet,’ zei hij.

Ze lachte bevallig met zijn grapje en zei:

‘Ik ga met Rogier naar de film.’

‘Fijn voor jou,’ zei Bert, ‘en waarom mag ik niet mee?’

‘Ik denk dat Rogier beter in bed is.’

Gwen schaterlachte om Berts beteuterde gezicht en zei:

‘Grapje.’

Gwen was altijd wel open, maar zó openhartig had hij haar nog niet meegemaakt. Hij vroeg zich af wat ze met Rogier van plan was.

‘Wat zegt je man daarvan?’

‘Wat heeft mijn man ermee te maken?’

‘Heel veel, zou ik zeggen.’

‘Heeft Rogier je iets verteld?’

‘Niet dat ik weet.’

Ineens ging haar telefoon. Het was waarschijnlijk een van haar vervelende minnaars, of Rogier. Ze rende ervandoor.

‘Ik zal het via e-mail uitleggen,’ riep Bert haar na.

Aan zijn bureau tikte hij een bericht in en stuurde het op:

<Toen ik Rogier vroeg wat hij in zijn middagpauze deed, zei hij: praten. Met wie, vroeg ik. Met Gwen, zei hij. Dus jullie praten.

Met de muis wilde hij het bericht naar zijn persoonlijke folder verplaatsen, maar hij liet de knop iets te vroeg los waardoor het bericht in een systeemfolder terecht kwam. En daaruit kon hij de mail zelf niet terughalen.

Om te vermijden dat iemand zijn bericht zou lezen, spurtte hij naar de veiligheidsdienst op de zevende verdieping. Toevallig was Rogier van Dinge de baas van die dienst. Maar Rogier stuurde hem naar de nieuwe collega.

‘Een vrouw,’ zei hij en fronste zijn wenkbrauwen.

Even later had de vrouwelijke collega het bericht terug naar de folder van Bert gekopieerd en zei:

‘Voilà.’

Ze glunderde en leek opgetogen. Een ogenblik lang wist Bert niet wat hij in haar ogen zag schitteren, het leek op een volledig avontuur in één seconde tijd. Toen durfde hij te vragen:

‘Hoe heet jij?’

‘Kaat Belleman.’

Haar antwoord zette zijn verbeelding in de hoogste versnelling. Kaat vergat zijn naam te vragen, of ze kende die al.

Toevallig verliet hij ‘s avond het gebouw samen met Gwen.

‘Ga je naar het personeelsfeest volgende week?’ vroeg ze.

‘Ik?’

‘Aan wie vraag ik het anders?’

‘Dan moet jij me zeggen wat je ‘s middags met Rogier bespreekt,’ zei hij.

‘Dat is moeilijk om uit te leggen. Soms is het gemakkelijker iets op te schrijven, maar dat kan tot misverstanden leiden. Andere keren is het beter om te praten, zodat je ter plaatse wantoestanden kunt vermijden.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Kom je nu?’ vroeg ze.

Bert veronderstelde dat ze nog op het personeelsfeest doelde en antwoordde:

‘Nee.’

Het was bijna de zomerse zonnewende, het zomersolstitium of de langste dag van het jaar. Bert wist niet of dat er iets mee te maken

had, maar hij voelde zich op het personeelsfeest van de 1-jarige ARCTIC in zijn nopjes. Misschien was het de aanwezigheid van Kaat.

Ze zaten naast elkaar en luisterden aandachtig naar de voorzitter die vroeg of iedereen zijn telefoon wilde afzetten. Af en toe fluisterde Bert haar iets in het oor en moest zij haar gegiechel smoren met een smalle hand voor de mond.

Na de vervelende voordracht werden ze uitgenodigd op een feestmaal. Ze lieten zich het voor- en hoofdgerecht smaken. Bert was zo attent om haar een lekker dessert te bezorgen, ook al moest hij daarvoor lang in de rij staan. Hij gedroeg zich als een gentleman. Misschien maakte hij niet veel indruk, maar hij hoopte dat Kaat in hem een toffe collega zag.

‘Je moet leren van je af te bijten,’ zei ze.

Bert was ervan overtuigd dat een mens niet van karakter kon veranderen. Maar Kaat liet niet na zijn zelfvertrouwen regelmatig op te krikken waardoor ze onwetend het begin van een nieuwe Bert aanboorde.

Toen ze haar laatste gebakje naar binnen had gewerkt, wenste ze hem een *goedenavond* toe en liep elegant weg. Ze leek heel even op een moderne Assepoester die de koets van middernacht moest halen; ze woonde bij haar ouders in Gooik en reed dagelijks met de auto naar het werk.

Rogier had hun afscheid gezien en vroeg Bert:

‘Heb je je zinnen op Kaat gezet?’

‘Nee Rogier, je hebt het mis.’

‘Ik zou oppassen voor haar,’ zei Rogier.

‘Wat bedoel je?’

‘Zomaar.’

‘Concentreer jij je maar op Gwen,’ zei Bert, ‘goedenavond.’

Die nacht droomde hij van Gwen Verten en herkende er af en toe Kaat Belleman in.

Omdat zijn uren er bijna op zaten, ging Bert naar de zevende verdieping en roddelde er met Kaat over enkele collega’s.

‘Vertel eens, wordt er ook over ons gepraat?’ vroeg hij.

‘Geen idee,’ zei Kaat, ‘hebben ze ooit over jou geroddeld?’

Er waren in het verleden genoeg vrouwen geweest die zijn hoofd op hol hadden doen slaan. Hij vertelde over zijn liefde voor een blondine die bij ARCTIC werkte en ervandoor was gegaan met een man die gescheiden was van zijn lesbische vrouw. Alles had hij beschreven in een dramatisch boek dat de ronde deed omdat een van zijn collega’s het tijdens een collegiaal bezoekje uit zijn boekenrek thuis had mee gegrist. Kaats mond viel open bij dat verhaal.

‘Nu moet ik naar huis,’ zei hij, ‘ga je mee naar het station?’

‘Oké,’ zei ze.

Ze greep haar tas en verliet het lokaal zonder zich op de computer uit te loggen.

Het was hem opgevallen dat Kaat al enkele dagen opmerkelijk zwoel tegen hem deed. Hij achtte het een goed moment om haar persoonlijk beter te leren kennen en vroeg:

‘Vertel eens iets over jezelf.’

‘Ik ben vierentwintig en heb alle ballast overboord gegooid, ook de mannen. Ik wil alleen nog doodgaan,’ beweerde ze.

Bert dacht veel over het leven en de dood na en was er ook redelijk pessimistisch over. Maar hij was al zevenendertig.

‘Meen je dat?’ vroeg hij voor de zekerheid.

‘Ik heb een zwakke gezondheid, maar ik probeer er altijd goed uit te zien.’

‘Je ziet er prima uit,’ durfde hij te zeggen.

‘Bedankt.’

Ze zei dat ze het allemaal niet zomaar uit de doeken kon doen. Bert mocht er gerust in zijn dat ze de dingen die haar waren overkomen kon missen als kiespijn. Ze zou alles in het werk stellen om te genieten van het leven. Hun gesprek verviel in een filosofieles omdat de doorstane emoties hen tot de ultieme vraag bracht die ze zich allang stelden: wat was de zin van het leven?

‘Bert, ik ben blij dat jij zo goed kunt luisteren.’

‘Je hebt supermannen die dat kunnen.’

‘Hou oud ben jij?’ vroeg ze.

‘Wat schat je?’

Hij verbeeldde zich even dat hij had gezegd: *Wat schatje?*

‘Dertig?’

‘Dankjewel, als ik ooit iets voor jou kan doen, mag je me dat gerust vragen.’

‘Zit ik er ver naast?’

‘Helemaal, maar dat is niet erg hoor.’

‘Hoeveel?’

‘Zeven, bijna acht jaar.’

Ze begon te lachen.

‘Drieëntwintig dan?’

In plaats van er zeven bij te tellen, had ze er zeven afgetrokken.

‘Jij deugniet,’ riep hij en duwde haar vriendschappelijk tegen haar schouder.

Bert zat aan zijn bureau en keek uit over het park aan de andere kant van de straat. Zijn concentratie liet de laatste tijd te wensen over. Misschien had het iets met Kaat te maken. In dat geval moest hij ofwel zijn conclusie trekken uit zijn ervaringen in slechte relaties, ofwel opstaan voor een nieuwe relatie.

Hij keerde zich naar het computerscherm en raakte de muis aan. Onmiddellijk floepte een boodschap op het scherm open. Een bericht van Kaat was aangekomen:

<Wat denk je van dit gedicht? Zurat-wit is het boek, mét of zonder verhaal. Gekleurd is het leven, mét of zonder kinderen.

Kaat ging de poëtische toer op.

In zijn reactie kon hij het niet laten te zinspelen op het verkeerd gespelde woord *zurat* in plaats van zwart:

>Het leven zit vol schoonheidsfoutjes. Misschien heb jij nog meer zinsbegoochelingen. Kaat, barst maar los.

Even later viel haar antwoord in de bus:

<Als ik alles in één keer prijsgeef blijft er niets meer over om naar uit te kijken.

Hij mocht er een nachtje over slapen.

Tussen twee vluchten in kreeg Bert het toch nog voor elkaar de samenvattingen van zijn verhalen op het netwerk te kopiëren en naar Kaat te sturen.

>Kaat, zouden de volgende vertelsels aan kunnen slaan bij het grote publiek?

Hij was heel benieuwd hoe Kaat erop zou reageren, jammer genoeg kon hij niet op haar antwoord wachten omdat hij zich moest haasten voor de briefing.

Een uur later was hij terug en klikte Kaats antwoord open:

<Weet jij hoe het voelt als je bruist van energie, maar je lichaam wilt niet mee?

Voordat Bert het beseftte had hij al een nieuw bericht klaar:

>Je schokt me niet, je maakt me bezorgd. Vertel eens.

Haar antwoord was er bijna ogenblikkelijk:

<Een tip: laat de kinderen in hun fantasiewereld en de volwassenen in de echte wereld.

Ze reageerde op zijn verhaal over kinderen. Kaat zou niet snel trouwen, maar ze kon ook niet alleen door het leven.

>Het idee van de kinderen spreekt je blijkbaar aan.

Bert moest niet lang wachten op haar antwoord:

<Ik moet toegeven dat het allemaal fris geschreven is, anders. Ik wacht op de vloedgolf.

Wat bedoelde ze in godsnaam met die vloedgolf? Bert herinnerde zich Rogiers raad: praten. Dat zouden ze beter doen, bijvoorbeeld via de telefoon, maar dat lag moeilijk met Rogier in haar buurt. Bovendien lagen tussen de benedenverdieping en de zevende verdieping veel te veel trappen. Toch ging hij op haar wens in en verzoon een gedichtje zonder titel:

>Als jij nu het platte zeeoppervlak zou willen spelen. Dan zal ik als een rollende tsoenami over je zachte huid strelen.

Hij had een gevoelige snaar aangeraakt, want ze antwoordde:
<Hou je niet in, want ik vind het gedichtje prachtig. Weet je iets over Gwen en Rogier?

Ze reageerde weer op het voorlaatste bericht. Wat hij moest weten over Gwen en Rogier kon niet méér zijn dan zijzelf al wist.

Hij reageerde niet meer omdat hij Kaat niet van haar werk wilde afhouden. Dromend keek hij naar de poster aan de muur die ook in Fox Mulders bureau hing: I WANT TO BELIEVE. Bert geloofde niet in vliegende schotels en andere buitenaardse toestanden. Met een stift had hij erbij geschreven: BUT I DON'T.

In de trein naar huis bedacht hij een nieuw verhaal en een bijbehorende titel. Kaat inspireerde hem en hij kon amper wachten om het haar te vertellen.

Bert had helemaal niet zo goed geslapen en dat was te zien in de spiegel terwijl hij zich schoor. Toen de bel aan de voordeur ging, schrok hij zich een hoedje. Stonden de gasmannen al aan de deur? Hij keek op zijn horloge, het was 07u50. Hij spurpte half geschoren naar beneden en opende de deur.

De buurman deinsde een stap achteruit toen hij Bert in de deuropening zag staan, maar hij herstelde zich snel. Hij overhandigde Bert een rekening van de elektriciteitsmaatschappij, omdat de postbode zich van deur had vergist. In tegenstelling met andere keren hield de buurman zijn praatje kort, want hij zag ook wel dat Bert geen tijd had.

De gasmannen lieten op zich wachten. Hij wachtte ongeduldig tot 08u45 en belde toen geënerveerd naar de gasmaatschappij. Wat bleek? Ze hadden de gasman weggestuurd naar nummer 6 in plaats van 60. Niet alleen de communicatie tussen computers liep soms spaak, tussen mensen kwam dat veel meer voor, altijd vanuit een nonchalante onprofessionele houding.

Vijf minuten later belde de gasman aan. Binnen de minuut was hij alweer weg. In die tijd had hij de oude apparatuur bekeken en een nieuwe afspraak gemaakt.

Met genoeg beroepsernst beladen vatte Bert de weg naar het werk aan. Hij voelde zich sinds lang super gemotiveerd, niet om te werken maar om enkele uren later zijn elektronisch gesprek met Kaat voort te kunnen zetten.

Hij begon enthousiast, in de veronderstelling dat het niet fout kon gaan.

>Kaat, wist je dat je me de inhoud en de titel van een nieuw verhaal hebt bezorgd? Ik wil nog niets verklappen, maar ik dank je bij voorbaat daarvoor.

Als dat maar goed ging. De wereld aan de durvers.

<Zo niet, hé Bert. Moet ik ongeduldig wachten?

Bert had de rare indruk dat het heden niet wilde gaan zoals hij in het verleden de toekomst had voorspeld. Zo'n goede profeet was hij nu ook weer niet. Toch hield hij zijn been stijf en schreef:

>Yep. Hard hé?

Het zweet brak hem uit toen hij Kaats reactie las:

<Oké, je hebt erom gevraagd.

Dat ging verkeerd. Wat kon hij nog doen? Niet antwoorden? Ja, dat was zijn laatste strohalm.

Kaat hield echter vol, niet veel later was ze er weer:

<Als ik moet wachten ga jij nog langer wachten.

Het leek op een dreigement. Dat *elektronisch praten* had zo zijn nadelen. Het was hoogtijd om van virtueel naar verbaal gesprek over te schakelen en daarom telefoneerde hij haar.

‘En? Wat is dat allemaal?’ vroeg hij.

‘Ga je me nu eindelijk vertellen over Rogier en Gwen?’

Verdorie, hij had op haar voorlaatste bericht moeten antwoorden, waarin ze meer info over Gwen en Rogier vroeg.

‘Hallo, ben je er nog?’ hoorde hij Kaat van ver vragen.

‘Ik dacht dat je het over mijn boek had.’

‘Nee zotteke. Gwen zei me dat ze de ware Jakob had gevonden, maar ze wilde niet zeggen wie het was. Ben je er zeker van dat het Rogier is?’

Rogier zat waarschijnlijk niet aan zijn bureau, want anders hadden ze dit gesprek onmogelijk kunnen houden. Bert voelde zich een echte roddeltante en wilde dat helemaal niet zijn.

‘Vijfennegentig procent,’ zei hij.

Het interesseerde haar meer dan zijn verhalen.

‘Niet te geloven,’ zei ze.

Op dat ogenblik weerklonk Gwens stem door de luidsprekers en ging de scramblebel.

‘Kaat, ik moet weg.’

‘Voorzichtig zijn hé?’

De gemaskerde mannen hadden hun slag geslagen. Ze hadden met z’n vijven de aanwezigen onder controle gekregen door hun machinegeweren woedend in alle richtingen te wijzen. De gijzelaars lagen met de buiken plat op de grond terwijl de bandieten een voor een naar buiten verdwenen met ieder een voetbal onder de arm.

De chauffeur wachtte zijn kompanen op in zijn stationair draaiende bestelbus met brede banden, maar een sluipschutter joeg hem als eerste een kogel door het hoofd. Dat was het startsein voor de andere schutters om een kogelregen op de verraste dieven los te laten. De leider van de bende twijfelde, ook de overige bendeleden zagen geen uitweg meer toen hun vluchtauto vuur vatte.

Ze lieten hun voetballen vallen en begonnen uit wanhoop met hun machinegeweren in het wilde weg te schieten. Dat mocht niet baten, want vijftien seconden later lagen hun lichamen willekeurig op het trottoir verspreid. Vanonder hun dode lijven vloeiden stroompjes bloed die door de poreuze steen gretig werden opgeslurpt. Ondertussen waren de vijf voetballen naar de kant van de straat gerold, waar ze in de goot bleven liggen.

Een oudere man stapte uit zijn auto en keek geschrokken in het rond. Een politieagent vroeg hem:

‘Wat bent u van plan meneer?’

‘Sorry, maar ik denk dat de emotie van het vuurgevecht me een hartinfarct gaat bezorgen.’

De politieman keek rond en vroeg zich af of er nog getuigen waren van dit absurde gesprek. Hij had de neiging om de man uit te lachen.

‘Meneer, u raaskalt.’

‘Nee, niet waar, voelt u maar.’

De oude man nam de hand van de politieman vast en legde hem op zijn borst. Het gezicht van de politieman werd ineens veel ernstiger. Hij trok de oude man mee naar een dokter die al ter plaatse was.

Bert vroeg zich af of er nog leven na de dodelijke ochtend was. Ze waren al vroeg moeten uitrukken voor een man die zijn hartinfarct had voelen aankomen nadat hij getuige was geweest van een bankoverval. Hij had op straat gestaan alsof er niets met hem aan de hand was, maar toen een wetsdokter zijn hart had gevoeld, had deze onmiddellijk als diagnose tachycardie gesteld. In de helikopter had de zieke man meer uitleg gegeven over de omstandigheden, maar in volle vlucht was 's mans hart toch opgehouden met kloppen.

Bert opende zijn mailbox en klikte Kaats binnengekomen bericht aan:

<Ik wacht.

Verdorie, waar wachtte ze nu weer op? Hij zocht onmiddellijk het voorlaatste bericht op. Of hij iets wist over Gwen en Rogier? Nee, dat hoofdstuk was afgesloten. Ze moest het over zijn nieuwe verhaal hebben, maar zeker was hij niet.

>Het nieuwe verhaal van Bert Dieryck gaat over computers, een man en een vrouw, en de rollende aardbol. De titel? Kaats Heuwels. PS Kaatsheuvel ligt in Nederland.

Drie minuten later was er weer post:

<Jouw boek gaat over ons als ik het goed begrijp. Dat boezemt me wel angst in.

Bert ging op de ingeslagen weg verder:

>Kaat, laat ik je geruststellen. Eer mijn boeken uitgegeven worden, zullen we beiden oud en grijs zijn. Zie je ons al zitten voor het raam? Ieder achter zijn raam natuurlijk.

Kaats antwoord liet niet lang op zich wachten:

<Begrijp je dan nog niet dat ik nooit oud en grijs zal worden? De Kaat die jij je voorstelt heeft een masker op. De echte Kaat zal zich nooit meer blootgeven.

De donkere kant van Kaat was weer aan het woord. Als de echte Kaat binnenin zat, zat de valse Kaat dan achter het scherm? Dat ze

zich nooit meer zou blootgeven, hield in dat ze dat al ooit had gedaan. Wat had haar toen gekwetst? Daar achter komen leek Bert een uitdaging van formaat. Daarom vroeg hij:

>Geldt dat masker ook voor mij?

Het antwoord was er snel:

<Ook voor jou.

Hij begreep dat hij een ander onderwerp moest aansnijden:

>Wist je dat schrijven gelijk is aan spelen met woorden?

Bert bleef tien minuten voor zijn scherm op een antwoord wachten en stond toen op. Kaat had besloten voorlopig niet meer te reageren en het was bovendien tijd om naar huis te gaan.

De laatste tijd sliep hij slecht. Hij werd regelmatig wakker en sliep weer in, een kwartier voor de wekkerradio begon te spelen. Die deed dat niet met een romantisch melodietje maar met een mengeling van tien zenders die allemaal dezelfde golflengte verkozen.

Het eerste wat hij deed op zijn werk was zijn mailbox controleren. Kaat had al een bericht gedeponneerd, maar hij begreep er geen snars van:

<Schrijven is meer dan spelen met woorden en dat doe je niet alleen met woorden.

Met wat anders dan woorden kon je schrijven? Met zinnen? Had het leven inhoud en zin, of was het maar een aaneenschakeling van lachwekkende en droeve momenten? Bij gebrek aan iets anders besloot Bert verder te spelen met woorden:

>Ik denk dat het beter is met elkaar te praten dan elkaar digitaal naar de bliksem te schrijven.

Binnen de kortste keren lag er een nieuw bericht klaar, maar het kwam van Gwen:

<Ben je niets vergeten?

Met Gwen kon hij goed opschieten. Zij trok geen mysteries rond zichzelf op zoals Kaat dat deed. Ze had hem zelfs toevertrouwd dat ze bloot rondliep in haar appartement als ze daar zin in had.

Helaas was hij haar verjaardag vergeten, maar hij probeerde dat goed te maken:

>Gelukkige 26ste verjaardag, veel plezier met het spelletje.

Het bijbehorende condoomspel was keigoed. Je moest het zien om het te geloven.

Plotseling klonk Gwens stem door de luidsprekers, gevolgd door de sirene. Halsoverkop spurttte Bert op zijn Dax naar de helikopter en zette voor even zijn zinnen op een andere zaak.

Een uur later was hij al terug. Een voetballer op een verafgelegen voetbalveld ergens in het noordelijke hoekje van Limburg had een gecompliceerde breuk opgelopen. Bert zag zichzelf als een ras-echte voetbalhater, alleen al omdat er zoveel mensen aan volks-sport nummer 1 verknocht waren.

Hij was net op tijd terug om Gwen in haar volle glorie mee te maken. Ze torste een gigantische doos pralines gevuld met marsepein waarvan Bert er drie mocht uitkiezen omdat hij haar drie natte kussen had gegeven.

‘En? Hoe gaat het met Rogier? Alles kids?’

Hij legde de klemtoon op de d van *kids*.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ze.

‘Och niets, ik plaag je maar.’

‘Nee, zeg op,’ zei ze, maar ze wist dat ze niet kon aandringen omdat ze dan toegaf dat er meer aan de hand was.

‘Ik zal je een mail sturen die alles duidelijk maakt,’ zei Bert.

‘Oké,’ zei ze.

Terwijl Gwen verder liep, opende Bert zijn mailbox. Het was vreemd dat er nog steeds geen antwoord van Kaat was. Hij nam de tijd om een verhelderend bericht naar Gwen te sturen:

>Baudouin: Wat is dat met Gwen en Rogier? Bert: Hè? Baudouin: Je weet wat ik bedoel. Bert: Hé? Baudouin: Als hij maar een condoompje opzet. Bert: Als hij daar maar aan denkt.

Hij hoefde nog geen reactie te verwachten, want Gwen was met haar pralineronde bezig. Ondertussen ontving hij wel een berichtje van Kaat:

<Deze bezige bij wenst je nog een goedenavond toe.

Hij keek op zijn horloge. Kaat was al naar het station vertrokken. Hij stuurde haar een bericht voor de volgende morgen:

>Ongelooflijk dat ik je vanmorgen al kan groeten terwijl ik nog in de trein zit.

Bert startte zijn huiscomputer. Als achtergrond verscheen een vrouw in een maatpakje die duidelijk X-benen had, met boven haar hoofd de titel: THE O-FILES. Bert had zich laten inspireren door de secretaresse in de tv-serie *The X-files* die de onopgeloste dossiers wegens plaatsgebrek niet onder de O maar wel onder de X had geklasseerd.

De computer moest het dagelijkse leven vergemakkelijken en het verbruik van papier verminderen. Wat bleek? Er werd meer papier verspild dan ooit en al die machines die met elkaar verbonden waren reageerden traag omdat de antwoordtijden verslechterden.

Bert vond spelletjes op snelle computers heel interessant, zoals: A WORLD ABOUT TO ECLIPSE. Hij had geen idee hoe ze werden geprogrammeerd, maar hij wist wel dat je gebeiteld zat als het spel een goede 3d-engine had, een zwarte doos die gevoed werd met alle mogelijke coördinaten van bewegende spelers of objecten. De op actie gebaseerde resultaten maakten een computerspel veel variabeler omdat alles wat je op een bepaald moment in een spel deed, effect had in de volgende niveaus.

Stel je voor dat een virtuele persoon de werkelijkheid kon simuleren, net zoals een echte programmeur de virtuele wereld kon scheppen. Dan zou hij slechts bestaan uit enkele coördinaten in een rasterwereld met drie dimensies die niet bestonden omdat zij slechts een hulpmiddel waren om iets onvoorstelbaars voorstelbaar te maken. Een ding was duidelijk: er bestonden slechts twee zaken, zijn *ik* en de rest van het heelal. En het was de rest die zijn *ik* stuurde.

Onverwachts doemde een draak voor zijn neus op. Gelukkig was het slechts de getekende draak op de achtergrond van het

computerscherm. De computer liet weten dat hij klaar was. Het spel kon beginnen.

Twee uren later voelde Bert zich een cybernetisch organisme dat na drie levens eindelijk gestorven was. Hij besloot naar bed te gaan zonder zijn speldoel te hebben bereikt. Terwijl hij alleen in zijn tweepersoonsbed lag, stelde hij zich voor dat hij in een computerspel een personage speelde dat droomde, dan zou zijn droom echt zijn.

Bert ging naar de zevende verdieping om een nieuwe geheime toegangscode voor de helikopter op zijn badge te laten registreren, want dat moest elke maand gebeuren. Hij hoopte dat Rogier er niet was zodat Kaat hem zou helpen.

Dezelfde badge gebruikte hij om de dienst van Kaat binnen te gaan. Van ver zag hij al dat ze alleen was en hij versnelde automatische zijn pas. Toen hij slechts enkele meters van haar bureau verwijderd was, sloeg haar aanwezigheid op zijn adem, want die stakte.

Ze was knap, maar met de nieuwe haartooi – kort blond – zag ze er goddelijk uit. Haar nieuwe kapper ging blijkbaar iets weelderiger met de knipschaar om.

‘Dag Kaat, een van mijn dolle collega’s beweerde dat je er stralend uitzag. Ik heb er geen woorden voor.’

‘Och flauwe, stop daarmee.’

‘Nee, het is echt waar. Ze praten over jou.’

‘Roddelen bedoel je.’

‘Dat kan nog komen.’

Terwijl Kaat de badge prepareerde keuvelden ze over van alles en nog wat. Hij probeerde haar uit haar schelp te lokken – hij had zichzelf beloofd dat haar masker moest vallen – en ze stond op het punt een tipje van de sluier op te lichten, maar ze besloot uiteindelijk de informatiestroom toch dicht te draaien.

Bert vond dat hij altijd dezelfde was, maar hij had de indruk dat Kaat twee kanten had: een stralende en een duistere. Dat

betekende dat haar humeur grillig op en neer ging. Haar goede bui kon zomaar omslaan in een storm. Maar elk geslacht had zo wel zijn voor- en nadelen. Als je dat wist, was er echt niets aan de hand.

De donder en bliksem waren al voorbij, maar het regende nog pijpenstelen. Bert lag in bed en was klaarwakker. Zijn bovenste snijtanden baarden hem grote zorgen. De wortels waren afgebroken en de tanden waren zo goed als dood. Dat was een gevolg van een frontale botsing tussen twee fietsers twintig jaar geleden. Hij droomde geregeld dat ze uit zijn mond vielen en dat hij ze dan als stiften weer terug stak. Vannacht had een tand beslist om zich weer te laten voelen. De pijn waarde als een zombie in zijn mond rond.

Hij stond op en belde naar de tandarts om een afspraak te maken. Die moest bijna lachen omdat het zaterdagmorgen was én omdat het volgende gaatje dat hij in zijn agenda vond drie weken in de toekomst lag. Bert begreep onmiddellijk dat hij een pijnlijk week-einde tegemoet ging.

Ondanks de tandpijn ging hij 's maandags naar het werk. Omdat Kaat zich blijkbaar op en top in orde voelde, kwam het nog beter uit dat Bert zich in een diep dal bevond. Er lag een bericht van haar op hem te wachten:

<Hij stelde voor om links af te slaan, maar zij wilde liever naar rechts lopen. Rechts in het westen ging de zon onder, en links in het oosten zou ze zeker opstaan, als alles meezat. Ze hadden eerst de stellige indruk dat ze zich van elkaar verwijderden. Samenhorigheid was voor een ander, ze droegen, zo leek het, hun dwarse juk, alsof dat er niet toe deed. Als het even kon, met een stevige duw van toeval, zou hij rechts en zij links naar de horizon willen lopen, om daar in elkaar op te gaan.

Het gedichtje beurde hem danig op. Bert zag zichzelf naast haar lopen als één silhouet in de dalende zonneshijf, maar hij sloeg zichzelf voor het hoofd om de droomballon te laten springen. Hij schreef haar terug:

>Stel je voor Belle, ik barst al vier dagen van de tandpijn, maar de tandarts kan me pas over drie weken behandelen. Jouw gedicht deed me de pijn even vergeten. Ik dank je daar duizendmaal voor. Ik stel voor dat we recht door zee blijven gaan, elkaar blootgeven, niet letterlijk natuurlijk, daar kunnen we later nog over stemmen, als we eenmaal kindjes willen.

Hij gebruikte voor het eerst Belle als roepnaam voor Kaat. Hij beschouwde zichzelf als het lelijke beest dat droomde van het schoonste wezen op aarde. Wat kon daar als kroost uit komen? Hij wist niet of Kaat klaar was voor zijn laatste opmerking, maar was kindjes maken niet het zinvolste dat je kon doen?

Bert concentreerde zich even op enkele berichten van zijn baas over de ontbrekende activiteitenrapporten van de laatste weken.

Niet veel later las hij Kaats reactie:

<Hoeveel kindjes wil jij?

Bert antwoordde:

>Hangt af van de vrouw met wie ik een relatie heb.

Kaat liet er geen gras over groeien:

<Denk je dat ik ook kinderen zal willen als ik met iemand samen ga wonen?

Bert schreef:

>Ik denk dat je dan niet anders kunt. Ik heb mijn broer als voorbeeld, die meent dat hij in de val is gelopen, jaren geleden.

Kaat deed hem nadenken over een mogelijke toekomst met kinderen. *Belle* was ze wel, hun kinderen zouden voor de helft mooie kindjes kunnen zijn.

Het leek erop dat het kinderleed van zijn broer zich als tandpijn in zijn mond had genesteld. De pil van de vorige avond was uitgewerkt waardoor zijn interesse voor het elektronische gesprek met Kaat zienderogen achteruitging. Hij wachtte niet op een reactie en ging eten.

Op haar computerscherm zag Kaat de zoveelste ballistische kernraket vanuit de zuidelijke atmosfeer aankomen. Het was gelukkig

geen kruisraket, want die had een onvoorspelbare baan en was moeilijker uit de lucht te plukken.

Rond de functietoetsen van haar toetsenbord had ze voor de gemakkelijheid een sjabloon aangebracht. Boven de F9-toets stond: PEBBLE. Ze twijfelde even en koos voor het krachtiger programma door op de knop ernaast te drukken: RAPTOR. Het waren twee systemen die hun goede werking in de oorlog al hadden bewezen.

In gedachten zag ze de garage van de drone opengaan. De vliegende robot steeg langzaam op. Eenmaal in de lucht schoot hij naar de aankomende raket. Kaat volgde de stippellijn op haar scherm tot die op één centimeter van de raket genaderd was. Ze verplaatste zich denkbeeldig naar de hogere regionen van de atmosfeer waar de raptor een weg naar de uitlaat van de raket zocht, waar hij als een vliegende mier langzaam naar de withete rand kroop en een stuk uit de dichtingsring van de zuurstoftank vrat.

Ineens sprong de schermbeveiliging aan; een artificieel vuurwerk ontbrandde zich voor haar ogen. Ze drukte de spatiebalk in en gaf snel haar wachtwoord in, maar de stip op het scherm was al verdwenen. De raket was ontploft. Haar opdracht was mislukt.

Kaat kon ongestoord spelen wanneer Rogier 's middags in de refter zat. Het was zo realistisch dat ze liever daar vertoefde dan in het aardse tranendal. Ze had een grote bewondering voor de programmeurs die het in elkaar hadden geknutseld. En veel kans om echt te sterven was er niet tijdens een computerspelletje.

De oorlog tussen arm en rijk eiste elke dag zijn tol. Er gingen overal ter wereld mensen dood die helemaal niets verkeerd hadden gedaan, die misschien zelfs niet wisten waarom er een oorlog was uitgebroken of moest uitgevochten worden. Het zou jammer zijn als de aarde ooit op de maan zou gaan lijken, maar Kaat verbeelde zich dat haar tranen van hoop de enorme bomkraters tot oases van geborgenheid en rust vulden.

Tijdens het eten ging de scramblebel voor de eerste keer van de dag. Bert repte zich naar zijn helikopter en vergat voor enkele uren zijn tandpijn.

Toen hij terug achter zijn computer zat en de elektronische post raadpleegde, kwam de pijn jammer genoeg terug. Er was een bericht van Kaat aangekomen:

<Hoe was de uitstap?

Kaat kon waarschijnlijk alle scrambles volgen waardoor ze ongeveer wist wanneer hij er was en wanneer niet. Bert besloot zijn schrijfkunst nog wat aan te scherpen:

>Een kamikazepiloot had met zijn supersnelle Alfa Gtv drie auto's voorbij willen steken. De middelste wilde dat ook doen en verraste de Alfa-rijder met zijn manoeuvre. Die vond er niets beters op dan zijn bolide tussen de bomen te sturen. Ongelukkig genoeg ging zijn auto daarbij zevenmaal over de kop, volgens getuigen. De Alfa-rijder kwam er met een schedelbreuk van af, maar ik heb nu een hoofd dat draait als een tol. Ach, ik zal mezelf wel uit de put helpen.

Hij had het bericht net verzonden toen de scramblebel zich weer liet horen. Klaus gooide zijn spelcomputertje terzijde en Baudouin en Niels hielden op met hun partijtje schaak. Bert haastte zich niet omdat hij met zijn Dax toch de eerste bij de heli zou aankomen.

De huurmoordenaar verbrak de verbinding op zijn telefoon. Van zijn opdrachtgever moest hij stipt 11u00 aan het blauwe gebouw zijn. Daar zou een delegatie uit China de nieuwe generatie tv-computers voorstellen: de tvc's. Het was niet veraf, toch haastte hij zich omdat het al kwart voor elf was.

De huurmoordenaar liep naar de ingang van het hoofdgebouw dat aan de overkant van de grote rotonde stond; hij droeg een doos A4-papier onder de arm. De toren was goed beveiligd, maar hij had er enkele jaren eerder nog gewerkt en toonde zijn oude badge. De

portier keek er nauwelijks naar en de moordenaar ging glimlachend naar binnen.

De lift bracht hem naar de negende verdieping. Terwijl hij uitstapte keek hij hoe laat het was: 10u52. De gangen waren leeg en hij had alle vrijheid om een gepaste ruimte uit te kiezen. Uiteindelijk klopte hij op de deur met het nummer 412. Hij wachtte even om zeker te zijn dat er niemand binnen was, en ging naar binnen.

Het zonlicht viel via een groot raam in de kamer. Hij wandelde naar de vensterbank, opende de doos en haalde vanonder het papier een tweedelig geweer tevoorschijn. Hij schroefde de uiteinden aan elkaar en laadde twee kogels van zwaar kaliber. Vervolgens nam hij een speciale sleutel uit zijn vestzakje en zette daarmee het raam op een kier; alleen glazenwassers van ouderwetse flatgebouwen hadden zo'n sleutel. Hij installeerde zich in de vensteropening en wachtte tot het doelwit zou verschijnen. Het was 10u59.

Enkele seconden voor 11u00 kwam een auto de rotonde opgedreden, en die voldeed aan de beschrijving. De moordenaar richtte en haalde de trekker over. Het projectiel vertrok geruisloos maar kwam met veel kabaal aan. De kogel doorboorde het dak van de auto en ontplofte in duizend splinters.

De moordenaar kreeg echter niet de tijd om zich uit het raam te wringen, want een tweede schot weerklonk vanaf de achtste verdieping uit het tegenoverstaande gebouw. De kogel raakte hem midden in de borst. Hij bleef levenloos half over de vensterbank hangen terwijl het geweer omlaag viel en beneden een onschuldige voorbijganger aan het hoofd verwondde.

De ordediensten hadden de handen vol om de toestand het hoofd te bieden. De ruiten van de zwaargehavende auto waren gebarsten en dieprood bloed droop aan de binnenkant omlaag.

Aan de buitenkant van de negende verdieping zocht een stroompje bloed een weg vanuit de borstkas van de moordenaar naar beneden, naar de riolen van de grote stad. Er was niemand die de tweede sluipschutter in het andere gebouw zag wegvluchten.

Het noodlot had een motorrijder van middelbare leeftijd getroffen. Bert en zijn team hadden hem halsoverkop naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gevlogen omdat beide sleutelbenen van de arme man gebroken waren, zijn onderbenen in een rare hoek lagen en één arm vreselijk geschaafd was.

Op het eerste gezicht wist niemand hoe het ongeval had kunnen gebeuren. De man was samen met zijn motor een heel eind over het asfalt geschoven waarbij zijn lederen pak hem goed had beschermd, maar een auto uit de tegenovergestelde richting had hem vervolgens overreden. Een snel onderzoek door een pientere politieman had een losgeraakte schroef aan het remsysteem van zijn motorfiets aan het licht gebracht.

Tijdens de vlucht naar het ziekenhuis hoorde Bert over de boordradio hoe Gwen SAR2 opriep om een hoogzwangere vrouw op te halen. Ze bleek een lid van een Chinese delegatie te zijn en had als enige een bloedige aanslag overleefd.

Toen hij de gebroken motorrijder bij het ziekenhuis had afgezet, informeerde hij via de boordradio of er nog hulp nodig was naar aanleiding van de aanslag.

‘Sorry Bert, drie doden kun je ook met ziekenwagens wegbrengen,’ zei Gwen.

Met zijn voeten stuurde hij de heli terug naar de thuisbasis.

Verslagen kwamen ze bij hun bureau aan. Baudouin vroeg zich af:

‘Stel je voor dat onze helikopter ook een schroef verliest.’

‘Wees gerust,’ zei Klaus, ‘we hebben een stel goede technici.’

‘We hebben een blind vertrouwen in de techniek,’ zei Niels.

Bert wenste niet aan de conversatie deel te nemen en concentreerde zich op zijn mailbox. Hij glimlachte bij het zien van Kaats bericht:

<Kan ik je eens dringend spreken manneke?

Hij wilde net bellen, toen iemand met een vel papier op zijn hoofd sloeg. Het was Kaat. Hij moest haar intomen omdat ze nogal hysterisch vroeg wat dat allemaal te betekenen had. Hij begreep er niets van. Zijn collega's trokken hun wenkbrauwen op toen Kaat druk gesticulerend het lokaal verliet en hem meetroonde naar de vergaderzaal.

'Leg eens uit,' zei ze terwijl ze een blad onder zijn neus stak.

'Laat eens zien, wat heb je daar?'

Hij bekeek het blad en begreep onmiddellijk dat iemand hem een poets had gebakken. Dat kon alleen Toni Dinicola – een van de monteurs – zijn geweest. Bert was vergeten zijn computer te vergrendelen en Toni had in zijn plaats het volgende bericht naar Kaat gestuurd:

>Dag zoetje, ik heb vannacht weer geil gedroomd van jou. Ik bereed je naar hartelust en toen draaiden we de rollen om, jij bereed mij. Het moest hetzelfde gevoel geven, maar het was veel beter. Echt waar.

Toni was een droge, maar hij kon grappig uit de hoek komen.

'Dat is van Toni. Dacht je dat ik dit zou durven te schrijven?'

'Ja,' zei ze onverwachts.

Hij begreep haar hysterie nu veel beter.

Ze glimlachte en leek te willen inbinden.

Omdat ze niets zei, vroeg Bert:

'Geloof je me dan?'

'Oké, ik geloof je,' zei ze en begon te schaterlachen.

Het klonk bijna als het engelenkoor van Sint-Petrus aan de ingang van de hemelpoort. Haar masker viel, langzaam maar zeker leerde hij Kaat kennen. Ze vertelde hem dat ze ergens in het Pajottenland woonde, op een boerderij deels gelegen op beschermd natuurgebied, samen met haar ouders, drie zussen en een broer. Zij was de jongste en de hevigste van de hele klik.

De omgeving kon ze niet beschrijven, zo prachtig was het er. Ze had helemaal geen burens en er was geen telefoon; een smartphone had je er nodig. Kortom, het was er zalig leven als boerendochter.

Vroeger verloochende ze haar boerenafkomst. Ze werd vaak daarvoor gepest, maar langzaamaan was de liefde voor het boerenleven gegroeid. De vriendschap die ze van de dieren terugkreeg, was ongelooflijk. De vrijheid en de natuur waren voor haar onmisbaar. Op de dag dat ze dat alles zou moeten achterlaten, zou er een stukje van haar sterven. Haar hond Netta, een kruising van een Maltezer en een Basset, zou ze dan zeker missen.

Berts verhaal was kort. Hij had zijn hele leven in het uiterste hoekje van Limburg gewoond, samen met zijn ouders en zijn enige broer. Twee zusjes waren bij de geboorte gestorven. Hij woonde nu alleen in Hasselt. De telefoon nam hij op als hij daar zin in had. En hij loste zelfs iets over zijn relatie met een getrouwde vrouw.

Kaat vertelde hem op haar beurt van enkele wilde escapades. Ze was geen doetje en helemaal geen kat om zonder handschoenen aan te pakken. Ze wilde Toni opzoeken en hem straffen voor zijn ondeugendheid, maar Bert stelde voor:

‘Ik zal onze vriend op zijn tronie gaan kloppen, oké?’

‘Daar ben jij te menslievend voor,’ zei Kaat.

Ze wenkte hem met pianospelende vingers en draaide zich resoluut om. Haar sexy vormen maakten veel emoties in hem los. De aarde onder zijn voeten beefde met dezelfde kracht als waarmee een aardbeving San Francisco regelmatig door elkaar rammelt. Toen verdween ze om de hoek.

Bert liep de andere kant uit en ging Toni’s lokaal binnen, maar die was als een slang weggeslopen. Door het lange gesprek met Kaat had Bert zijn trein naar huis gemist en hij nam de tijd om Toni’s computerscherm met een minder blijde boodschap dicht te plakken: KLOOTZAK.

Ondanks de zwaar op de maag liggende boodschap van Toni schudde Bert hem toch de hand als ochtendgroet.

‘Sorry Bert, je mailbox stond open en ik zag er interessante berichten tussen staan,’ zei hij, ‘kun je het mij vergeven?’

Bert had het hem al vergeven door hem een hand te geven.

‘Toffe meid hé, die Kaat,’ probeerde Toni nog.

‘Vind je?’

‘Jij niet dan?’

Misschien wel, maar dat kon hij niet zomaar aan Toni toegeven. Hij vreesde dat Toni het relaas aan Baudouin zou vertellen en die zou er zeker nog een schepje bovenop doen. Bert verliet het lokaal zwijgend.

Niet veel later stond Kaat aan zijn bureau om te vragen wat hij allemaal aan Baudouin had verteld. Toni had geroddeld.

‘Kom jij eens mee?’ vroeg ze.

‘Ik?’

‘Ja jij,’ zei ze en liep weg.

Hij fronste zijn wenkbrauwen en zei tegen zijn collega’s:

‘Ik ben zo terug.’

Ze keken hem smalend na.

Kaat voerde hem mee naar het trappenhuis, en tussen de vijfde en zesde verdieping vroeg ze:

‘Hoe is het met je tandpijn?’

‘Het gaat wel,’ zei ik, ‘maar ik dacht dat je kwaad was.’

‘Komedie, om je collega’s op het verkeerde been te zetten.’

‘Zo, jij wilt de manipulator spelen hé?’

‘Waarom niet?’

‘Waarom ook niet.’

Ze zwegen enkele seconden en keken elkaar doordringend aan. Bert vroeg zich af wat zij van plan was en Kaat wist niet hoe ze moest beginnen. Ze stonden slechts een halve meter van elkaar, maar ze wisten geen gebruik te maken van de korte afstand. Voor een kus was het nog te vroeg.

Het mooie moment was snel voorbij. Boven hun hoofden ging een deur open, vervolgens weerklonken naderende voetstappen. Ze dachten niet te lang na en stoven weg, elk een andere kant uit.

De volgende dag belde het. Bert nam de hoorn haastig op en hoorde Kaat vragen:

‘Kun je nu?’

‘Nu zou ik kunnen,’ zei hij en hing op.

Hij had zelfs verdraaid veel zin om te kunnen. Als hij nu ook nog mocht, was dat meegenomen. Het was een goed idee geweest van de bouwers van het ARCTIC-gebouw om tussen de vijfde en de zesde verdieping geen deur in het trappenhuis te voorzien. Dat was hun ontmoetingsplek bij uitstek.

Kaat stond boven aan de trap. Ze daalde als een engel op een wolkje naar hem af, uitdagend met haar heupen wiegend.

Berts hartje begon wild te bonzen en hij zei:

‘Je ziet er *pico bello* uit.’

Op haar mooie gezichtje verscheen een stralende glimlach die onsterfelijk wilde zijn. Bert stelde zich voor dat hij als dankbetuiging voor die mooie openingswoorden niets minder dan zijn kloppende stengel in haar mond mocht steken.

‘Je kijkt zo ondeugend,’ zei Kaat.

‘Ik ben helemaal niets van plan als je dat denkt.’

Maar in gedachten scheurde hij haar de kleren van het lijf. Hij stelde zich voor hoe hij haar grenzeloze geiligheid doorpriekte.

‘Oh, dat is jammer,’ pruilde ze.

‘Is seks dan toch belangrijk voor jou?’ vroeg hij.

‘Wat dacht jij dan?’

‘Ik? Niks, zomaar.’

Seks met Kaat moest wel bovenaards zijn en kon zonder enige vorm van onhandigheid plaatsvinden. Maar seks was zoveel gemakkelijker in gedachten.

Ze waren alert voor allerlei geluiden, ook nu leek er iemand het trappenhuis te betreden. Even later stierven de geluiden weg.

‘Waarom wilde je me zien Kaat?’

‘Om je mijn nieuwe bril te tonen,’ zei ze.

Ze had helemaal geen bril op. Toen viel zijn frank. Ze had iets gezegd over lenzen.

‘Hij staat je goed.’

Ze glimlachte en keek op haar horloge.

‘Ik moet er weer vandoor.’

Ze hadden elkaar niet aangeraakt en lieten elkaars aura’s zo langzaam mogelijk los. Als bevroren standbeelden staarden ze elkaar aan en hun glimlach maakte een geheime deal rond.

Opeens draaide Kaat zich om en ging de trap op. Terwijl Bert haar achterkant gadesloeg, riep hij haar toe:

‘Jij mag er zijn.’

‘Jij ook,’ zei ze zonder zich om te keren.

Hij volgde haar met zijn blik tot ze de deur achter zich dicht-sloeg. Restte hem niets anders dan verder te leven op familiepotten perzikcompote met stukjes appel en blikjes tv-worstjes.

Bert was jarig. Hij vergastte de dames met pralines en de heren met blond vocht. Gwen vloog hem om de hals, haar kussen voelden heel goed aan. Hij stak zijn adoratie voor haar zachte babywangetjes niet onder stoelen of banken.

Kaat kustte hem in het bijzijn van een grinnikende Rogier. Dat ze dat in het openbaar deed, maakte veel duidelijk.

In de namiddag keerde Bert terug van zijn werkoverleg. Zijn mailbox bevatte een bericht van Kaat Belleman en een van Gwen Verten. Dat van Kaat was het donkerst van al:

<Beloof je me dat mijn vertelsels niet verder gaan dan jouw hersenkronkels? Ik heb geen tijd om het allemaal op te schrijven. Duistere dingen zoals dood en zelfmoord maken deel uit van mijn voorbije leven. Ooit zal ik het je nog eens uitleggen.

Haar ontboezemingen waren veilig bij hem. Tijdelijk toch, maar dat zei hij haar niet. Hij hield zijn antwoord opzettelijk vaag:

>Het zal er allemaal heel anders uitzien.

Hij verwachtte niet dat Kaat nog zou reageren vanwege het vele werk, daarom las hij het leuke bericht van Gwen:

<Bedankt voor de drie pralines, mijn marsepeinen ventje.

Hij kon het niet laten daarop te reageren:

>Ik zie jou in gedachten voor me staan, als het engeltje met het blonde haar dat me aan de poort van de hemel opwacht.

Gwens bericht was er als de weerlicht:

<Bedankt, maar ik ben aan vakantie toe.

Gwen voelde zich de laatste tijd niet zo goed. Misschien zou ze zich nog slechter voelen als hij haar de meningen van collega's zou verklappen.

>Goede reis, en veel succes met de mannen.

Bert keek op zijn horloge en begreep dat hij nog wat moest werken. De computer liet hij voor wat hij was en hij liep beslist naar buiten, sprong op zijn oude Honda Dax en scheurde naar de hangar. De heli kreeg een grote onderhoudsbeurt en Bert wilde de broze techniek onder de loep nemen.

Vorige week had hij een nieuwe helikopter uitgetest, maar die gebeurtenis had zijn dagboek niet gehaald.

Er had een kaartje van Gwen op zijn bureau gelegen en dat was de moeite waard om te vermelden: *Ik had het nooit verwacht, maar ik heb een Italiaanse Belg aan de haak geslagen, in Kreta.*

Hij was blij dat ze aan hem had gedacht en durfde er de aanzet in te zien om voor zijn gevoelens voor Kaat uit te komen. Terwijl Gwen de jongemannen op Kreta het hoofd op hol deed slaan, had Kaat ongewild hetzelfde effect op Bert.

Na een weekeinde zonder vrouwen vroeg Bert zich af wat hij zonder Kaat zou doen? Was ze druk bezig een andere man te bevredigen? Dat idee maakte hem bijna gek. Daarom concentreerde hij zich op zijn eigen lijf. Zelfbevrediging was louter een kwestie van allereerste spanningen weg te werken.

De volgende morgen miste hij de trein naar zijn werk. Anderhalfuur later kwam hij er aan en constateerde dat zijn team nog geen enkele keer was gescrambled. Blijkbaar ging er niets mis in de wereld.

Om 11u05 ging zijn telefoon over. Het was Kaat, ze belde om zijn stem te horen.

‘Hoe was het weekeinde?’

‘Zozo,’ zei hij.

Ze mocht niet weten hoe hij haar had gemist. Bert twijfelde eraan of zij ooit van hem zou zijn. Ze bleef altijd bijna volledig van zichzelf en een stukje van haar liefvallige ouders.

‘Veel werk?’ vroeg ze.

Hij stelde zich voor dat ze zenuwachtig op haar vingernagels beet terwijl hij een antwoord zocht.

‘Ik ben nog niet moeten uitvliegen. Jij?’

Hij verbeelde zich dat haar parfum via de telefoonlijn tot bij hem kwam. Haar stem klonk gecensureerd en het was onmogelijk om hun maagsappen te mengen of haar tepelhoven te bewandelen. Hij troostte zich met de gedachte dat zij ook zo aan hem dacht.

De schermbeveiliging toonde onverminderd foto’s op zijn computerscherm. Toevallig hield het Beest zijn Belle in zijn armen en stond hij op het punt haar een enorme smakker te geven.

Toen zei Kaat:

‘Ja, ik heb veel werk.’

Misschien ging zij alle voor- en nadelen van een relatie na en doordacht ze de mogelijke complicaties voordat ze er echt aan kon beginnen.

‘Je hebt een lekker kontje,’ zei hij.

Ook al zag hij het op dat moment niet, hij zag het wel voor zijn geestesoog.

Bert begreep niet onmiddellijk dat hij iets verkeerd had gezegd, maar de stilte die volgde maakte dat duidelijk. Hij kon zich wel voor het hoofd slaan. Hij had het als compliment bedoeld en was vergeten dat achterwerken bij vrouwen altijd gevoelig lagen.

‘Bedankt voor het compliment en tot de volgende keer.’

De verbinding brak af. Kaat kon van tijd tot tijd woest reageren, maar hij wist dat ze snel spijt zou krijgen, bang dat ze hem naar de volgende eenzame vrouw in zijn leven zou duwen.

In zichzelf nam hij laconiek afscheid van haar: *Dag schone.*

Tijdens de middagpauze zat hij met zijn collega's in de refter een kop koffie te drinken. De rol van pechvogel was Bert op het lijf geschreven, en Baudouin kon het niet laten hem te plagen:

‘Droom je van je schat? Ben je weer verliefd?’

Bert keek afwezig op maar zweeg.

‘Heb je haar karakter al wat kunnen bijschaven?’ vroeg Baudouin verder.

Omdat Bert niet antwoordde, richtte Baudouin zich tot zijn geweldig publiek:

‘Raad eens met wie meneer Dieryck intiem is gegaan?’

Niels had niet veel aansporing nodig en begon erop los te gokken. De goede naam kwam echter niet onmiddellijk bovendrijven.

Baudouin besloot een hint te geven en zei:

‘Ze zit op de zevende verdieping.’

Klaus noemde een heleboel namen op, maar op die verdieping werkten veel mensen.

Baudouins volgende hint luidde:

‘Een van de mannen die net voorbijlopen, kent haar goed.’

Klaus en Niels draaiden hun hoofden naar hun collega's van de beveiligingsdienst die voorbijkwamen – onder andere Rogier – maar er ging hen geen licht op.

‘Oké, dit is het laatste dat ik erover kwijt wil,’ zei Baudouin, ‘je belt haar wanneer je je wachtwoord vergeten bent.’

Dat maakte de zaak voor iedereen overduidelijk. Niels trok zijn wenkbrauwen van goedkeuring op, maar Klaus begreep helemaal niet hoe Kaat iemand als Bert had kunnen kiezen. Liefde was blind.

Bert vertrok. Hij liet niet na zijn dwaze collega's nog een *goede namiddag* te wensen en liep het trappenhuis in omdat de lift net zoals de heli een opknapbeurt kreeg.

De refter bevond zich op de derde verdieping. Toevallig kwam hij Kaat in het trappenhuis tegen. Ze legde hem uit dat ze een halve dag verlof had. Het vervelende telefoontje was ze al vergeten en ze vergezelde hem goedlachs naar de gelijkvloerse verdieping.

Bert deed een poging het masker van haar gezicht te trekken. Hij vertelde haar dat je altijd een verschil moest kunnen maken tussen filosofische vragen en hun antwoorden in het dagelijkse leven. Dat had hij in een boek gelezen. Hij vertelde haar ook dat hij soms schrok van haar reacties terwijl hij enkel een gezellige tijd met haar wilde doorbrengen. Kaat liet hem weten dat ze hetzelfde probleem met hem had. Toch gaf ze toe dat ze enkel met hem zo goed de filosofische toer op kon gaan.

Ze waren aan de deur van de benedenverdieping blijven staan. Onverwachts zwaaide ze gevaarlijk open. Het was Rogier van Dinge, zijn gezicht sprak boekdelen toen hij hen zag staan. Hij keek hen verwilderd aan, dacht over iets na – aan zijn rimpels op het voorhoofd te zien – en ging zwijgend de trap op.

Bert en Kaat wachtten tot ze de deur op de eerste verdieping hoorden dichtslaan. Omdat ze niet zeker waren dat Rogier weg was, verlieten ze het trappenhuis.

Ze namen afscheid aan de grote uitgang van het gebouw. Links lagen de hangars, rechts de weg naar het station.

‘Amuseer je,’ zei Bert.

‘Tot morgen, voorzichtig zijn hé?’

Terwijl ze van hem weg liep, keek ze nog eens glunderend achterom. Hij herkende veel emoties in haar blik en prees zich gelukkig dat hij dit nog op zijn leeftijd mocht beleven.

Toen hij terug aan zijn bureau zat, zei Baudouin:

‘Schrijf er een boek over en probeer het te verkopen.’

Bert kon van Baudouins gezicht aflezen dat hij hem zelfs geen kans gunde.

Zijn collega's waren al naar huis vertrokken, maar het was nog te vroeg om naar het station te wandelen. Hij keek naar buiten. In het park tegenover het ARCTIC-gebouw zwiëpten de bomen heen en weer in de hevige wind en de straten waren verlaten.

De oerwereld had er net zo uitgezien, zonder leven maar met mogelijkheden daarvoor. De oerzee speelde de rol van baarmoeder

uitmuntend. Voedselgebrek deed de bestaande levensvormen naar andere energiebronnen zoeken. Het plankton vond die energie in het licht waardoor de fotosynthese was geboren. De te grote hoeveelheid zuurstof dwong de eencelligen zich te reorganiseren door meercellig te worden. Ze braken de zuurstof af en maakten de weg vrij voor grotere organismen die door hun egoïstisch denken almaar beter en sneller werden.

De mens had alle moeite gedaan om het uiteindelijke resultaat van die evolutie te zijn, maar nu was hij begonnen met zijn wereld kapot te maken. Gelukkig voor de aarde bestond de tijd niet. Tijd was slechts een uitvinding van de mens, omdat hij zich het heelal niet zonder die dimensie kon voorstellen. De aarde zou zichzelf wel repareren, maar dat kon enkele miljoenen jaren duren.

Er waren zaken die Bert niet zo snel begreep, maar het leven op aarde was voor hem een open boek. En hoe zat het met zijn relatie tot Kaat? Moesten ze zichzelf ook nog wat tijd gunnen?

De intro van de negende van Beethoven galmde door het lokaal en trok hem uit zijn dagdroom. Het klokje in de takenbalk gaf het uur aan om naar huis te vertrekken. Zonder te aarzelen deed hij dat.

Die nacht schreeuwde een vrouw de hele kraamafdeling van een ziekenhuis in Hasselt bijeen. Aan de deur van de verloskamer stonden verscheidene mensen die zich afvroegen wat er binnen gaande was. De vrouw had al een minimensje van twintig weken naar buiten geduwd, maar blijkbaar was er nog een op komst. Ze bleef maar persen en datgene wat naar buiten piepte leek op het donkere hoofdje van een kind, groot en haarloos.

Dokters en verpleegsters gingen er in en uit, gehaast en met bedrukte gezichten. Elke keer dat de deur openging, hoorden nieuwsgierigen hoe de vrouw in barensood iets in een onverstaanbare taal riep. De vader van de kindjes was nergens te bespeuren, die beriep zich wellicht op de vaardigheid van de dokters en de verpleegsters. De gynaecoloog liet een andere dokter komen omdat hij

niet wist wat er misging. Ze bespraken de dingen die ze nog konden doen en concludeerden dat een keizersnede de enige oplossing was.

Ineens ging het gejammer van de vrouw over in een langgerekte zucht. Niet veel later stuitte een zwarte bol ter grootte van een kindervoetbal op de grond. Het geschreeuw van de vrouw galmde na in de gangen en toen bleef het stil. De nieuwsgierigen slaakten opgelucht adem en gingen voort met hun eigen bezigheden, in de waan dat de tweede baby eindelijk op de wereld was gezet. Maar het kindje hilde niet.

Een poetsman aan het einde van de gang schoof onbewogen een papieren omhulsel van een ijsje voor zijn borstel uit.

Bert bekeek zichzelf in de spiegel van de toiletruimte op het werk. Hij had wallen onder zijn ogen en zijn te lange haar stak alle kanten uit, behalve bovenop, want daar was hij kaal. Hij hoopte dat hij vandaag niet te veel scrambles moest uitvoeren.

Kaat begon goed met haar eerste bericht van de dag:

<Weet je al dat meneer van Dinge gaat scheiden?

Het kon Bert weinig schelen. Rogier had nu vrije baan om Gwen in het openbaar het hof te maken en dat maakte alles veel eenvoudiger. Gelukkig hadden ze geen kinderen, want die waren er altijd de dupe van.

Bert wist ondertussen alles van kinderen zonder er zelf te hebben. Zijn broer had er drie: Siemen die af en toe een veel te grote mond opzette, Frouwkje die nooit last bezorgde, en Femke die voortdurend vroeg of ze op zijn schouders mocht zitten. Onderhand was zijn broer vijftien jaar gelukkig getrouwd met zijn vrouw-tje. Berts ouders hadden er al een stuk of veertig jaar opzitten. Was Kaat de vrouw die hem levenslang in een liefdesgreep kon houden?

Zijn reactie was kort:

>Ik wist het nog niet, maar ik had het kunnen raden.

Net op tijd waren ze terug voor het vieruurtje. Ze hadden een baby van slechts één maand oud – hij was twee maanden te vroeg geboren – naar een gespecialiseerd ziekenhuis vervoerd. Bert had zich als een ooievaar gevoeld die te laat was gekomen.

In het trappenhuis sprak hij nadien met Kaat af om ‘s avonds in Leuven uit te gaan. Bert had hoge verwachtingen, maar of die beantwoord zouden worden, was helemaal niet zeker.

Om 17:35 stond Kaat al achter zijn bureau te hink-stap-springen. Bert wenste zijn dierbare collega’s nog een *goedenavond* en spurtte achter Kaat aan naar buiten.

Tijdens het etentje bij de Italiaan vertelde ze over haar ouders, haar zussen en broer en het boeiende leven op de boerderij. Bert

was snel uitgepraat over zijn eigen ouders en zijn broer. Over kindjes praten ging hen nog het beste af.

Omdat ze beiden niet tuk waren op discotheeklawaai beslisten ze een filmpje mee te pikken. Het was lang geleden dat hij nog naar de bioscoop was geweest. Vroeger deed hij dat soms drie keer per week. Blijkbaar veranderde een mens snel van interesse, maar gelukkig niet zo snel van karakter.

Toen ze na de film naar het station liepen, vertelde Bert over zijn motorverleden. Met zijn off-roadmotor wilde ze weleens een ritje achterop maken. Ooit.

De reddingshelikopter vloog in een cirkelbaan over de basis tegen een snelheid van 100 knopen, traag genoeg om een piloot in de cockpit te kunnen herkennen. Bijna, want het zonnescerm op zijn helm verhinderde de identificatie. Toch wist Kaat dat het Bert was.

Ze keek vanuit het raam van de benedenverdieping naar buiten en was blij met zijn terugkeer. De scramble was een routineklus geweest, louter vervoer van delicate apparatuur. Haar gedachten hielden haar in trance tot het typische daalgeluid van de helikopter in haar brein doordrong. Als een klapwiekende kolibrie – de neus vrij steil omhooggestoken en met de wielen als poten ver uit elkaar – landde de machine op het betonnen landingsdek.

Het duurde nog een tijdje voordat de rotorbladen van de heli stil zouden hangen, maar Bert kon blijkbaar niet langer wachten. Ze glimlachte toen hij als eerste uit de heli sprong en naar de hangar snelde, zonder zijn helm af te nemen. Tien seconden later schoot hij op zijn brommer uit de hangar en kwam als een kamikazepiloot aangereden. Hij stopte het ding met piepende achterband, stapte af en liep naar de ingang.

Terwijl hij naar binnen kwam, nam hij zijn helm af. Toen zag hij haar staan. Kaat keek hem zwijgend aan.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Bert.

‘Ik wilde eens weten hoe jij hier werkt.’

‘En?’

‘Is dat die zware motorfiets van jou?’ vroeg ze spottend.

‘Hij is niet zwaar, maar hij is wel snel.’

‘Sneller dan je maten,’ zei ze.

‘Niels is jarig, heb je zin in een stukje taart?’

Ze stonden redelijk dicht bij elkaar en Kaat deed nog een stapje vooruit. Hij overwoog of het een goed moment was om zijn liefde voor haar te verklaren. Maar hij durfde niet omdat zijn crew elk moment kon binnenvallen.

‘Taart lust ik wel,’ zei ze.

Einstein had ooit beweerd dat alles in paren kwam. Bert hoefde diens theorie niet te bewijzen, hij moest slechts enkele belangrijke veronderstellingen maken. Materie en energie zijn gelijk, en ruimte en tijd grijpen in elkaar, dus hij kon ook één zijn met Kaat.

Toen vielen zijn collega’s als rollende stenen binnen. Het zoveelste ijzersterke moment was voorbij.

Albert II zou op de nationale feestdag in Brussel de grondtroepen aanschouwen en het vliegende materieel mocht daar niet aan ontbreken. De formatie waarin Bert vloog was redelijk complex. Hij was het middelste schroefje van de diamant terwijl zijn vier collegapiloten een ruit van saai groen rond zijn felgekleurde helikopter vormden.

Ze doken met hun gedurfde formatie een wijde bocht in en Bert nam de tijd om naar beneden te kijken, waar Tilburg langzaam onder hen door schoof. Ze waren nog een eind van de Belgische hoofdstad vandaan toen hij via de boordradio het commando kreeg om uit de formatie te breken.

‘Centrale aan Sar One,’ riep Gwen, ‘ik heb een opdracht. Het zou jullie niet lang mogen ophouden, dat hebben ze me verzekerd.’

Gwen gaf de coördinaten door en wenste hen veel geluk.

Bert ging enkele mogelijkheden af. Was een ongelukkige parachutist in een hoogspanningskabel blijven hangen? Had een surfer zich te ver in zee gewaagd en was hij met de stroming meegezogen? Was de demonstratievlucht slechts een camouflage voor een veel

dodelijkere opdracht? Moest hij doorstoten tot het vijandelijke gebied om er een nieuw soort bom te droppen? Was hij bereid alle bevelen op te volgen?

Gemengde gevoelens bekropen hem omdat hij zich realiseerde dat hij met de heli niet alleen levens kon redden maar ook dood en verderf zaaien. Hij had te veel fantasie, het was verdorie vredeestijd en hij zat niet in het leger.

‘We zijn er,’ riep Baudouin.

Commandant Dieryck liet niet veel later zijn heli boven een opmerkelijk grasveld hangen. In het gedeelte dat nog niet gemaaid was, waren twee perfecte cirkels uitgesneden.

‘Graancirkels?’ vroeg Bert.

‘Het lijkt erop, ofwel is het een stunt van een winkelketen in X-filestoestanden,’ zei Baudouin.

‘Klaus, maak er een foto van, wil je?’

Terwijl Klaus het vreemde landschap fotografeerde, discussieerden Baudouin en Bert over wie er achter de graancirkels zat. Bert beweerde dat de aanmaak ervan gestuurd werd vanuit een andere dimensie, Baudouin dacht dat het mensenwerk was. Ze kwamen er niet uit wie nu gelijk had.

‘Sar One aan centrale, opdracht uitgevoerd,’ zei Bert over de radio en vroeg vervolgens de coördinaten van zijn kompanen.

Gwen gaf hem de nodige informatie en sloot professioneel het gesprek af. Op lage hoogte vlogen ze hun vliegbroeders achterna.

Onverwachts verscheen een bolvormig ding in Berts geprojecteerde zoeker. Door de zonnfilter van zijn helm kon hij zijn ogen niet uitwrijven om beter te kunnen zien, ook het knipperen van zijn oogleden had geen effect. Wat het was wist hij niet. Speelde een mogelijke verliefdheid hem parten?

Zo snel als hij gekomen was, verdween de bol uit het zicht. Het fenomeen had zijn crew niet afgeleid, dus Bert hield zijn mond. Hij vergat het voorval toen hij in de verte Brussel zag liggen, nationaal gekleurd.

De volgende dag schrok hij van het lange bericht in zijn mailbox. Conversaties via e-mail leverden soms een aanzienlijke ketting van berichten op. Wellicht had een onbekende zich van bestemming vergist.

Bert begon van beneden af te lezen:

<Goedemorgen Iben. Leuk weekeinde gehad?

>Net zo leuk als jij. Alleen heb ik er ontzettende pijn van aan mijn hart gekregen.

<Iben, zeg me wat er scheelt, potverdorie.

>Grapje. Mannen zijn altijd jaloers op elkaar.

<Pff, is het dat maar.

>Dacht jij misschien aan iets anders?

<Ik heb een verhaaltje waar je rode oortjes van krijgt.

>Bij mij wordt niets roder, alleen groter.

<Oppassen hé, Jumbo.

>Hoe? Waarom? Waar? Met wie? Vertel nu eens eindelijk iets.

Het is niet Jumbo, mijn naam is Dumbo.

<Heet dat olifantje niet Jumbo?

>Die met zijn grote oren waarmee hij kon vliegen? Sorry, dat was Dumbo, zijn vader heette Jumbo. Ik heb de film viermaal gezien, de laatste keer was ik 35.

<Oké, jij wint. Bovendien heb ik nieuws van het front, de deal in Kaatsheuvel gaat niet door.

Front? Deal? Het verhaal werd nog interessanter:

>Angélique, mag ik je erop wijzen dat je moet oppassen met berichten naar mij te sturen. Er zijn meer werknemers wier namen met Dier beginnen.

Bert vond de naam van de afzender bovenaan: Iben Dierikx. Vergissen was mogelijk, want Bert zijn achternaam was Dieryck. De volledige naam van Iben Dierikx' correspondent was Angélique Belle. Wacht eens. Hij noemde Kaat ook weleens Belle. Had hij zich vergist met haar bijnaam in te geven?

Het laatste bericht maakte het raadsel nog groter:

<Oké, dank je wel. Heb je het materiaal getest?

Welk materiaal bedoelde Angélique Belle? Terwijl hij daarover nadacht viel een berichtje van Kaat in de bus:

<Hoe leer ik dat snoepen af? Ik kan M&M's niet weerstaan.

Bert besloot het voorval met de berichten tussen Iben Dierikx en Angélique Belle nog niet te vernoemen. Hij schreef:

>Eén raad Kaat, discipline en nog eens discipline. Het is niet goed voor jouw stralend witte tanden. Denk eraan, morgen moet ik naar de tandarts.

Bert kon het idee niet van zich afzetten dat hij dan in de stoel zou zitten terwijl de tandarts en zijn assistent over het weer en hun doorstane emoties tijdens hun vakanties keuvelden. Hopelijk zou hij niets ervan verstaan vanwege het boortje.

Kaat probeerde hem te helpen:

<Verbijt je pijn door aan je nieuwe verhaal te werken.

Aan het boek denken was hetzelfde als aan Kaat denken. En omgekeerd.

>Ik zal je raad opvolgen.

De berichten van Iben en Angélique bleven door zijn hoofd spoken, zelfs achter de stuurknuppel van zijn helikopter. Baudouin merkte dat zijn commandant niet zo alert was als altijd, maar als copiloot hielp hij de piloot graag wanneer dat nodig was.

Ze hadden elkaar de hele dag niet gezien, gehoord of geschreven. Kaat liet hem weten dat ze hem verwachtte:

<Om 17:45 aan de uitgang van ARCTIC.

Bert stond er op de hoek van de drukke straat te wachten, maar Kaat kwam niet opdagen. Ze had hem beloofd dat ze hem zou leren hoe hij in en uit bed moest stappen zonder blijvende letsels aan de rug op te lopen. Wat daartussen gebeurde, wilde ze aan zijn fantasie overlaten.

Bert ijsbeerde over het trottoir voor de uitgang toen Kaat eindelijk naar buiten kwam. Ze had een strakke zwarte broek aan met daarover een wit hemdje. Zijn hartje bonkte tot in zijn droge keel terwijl ze in elkaars richting liepen, niet hollend zoals in een film

maar beheerst om geen argwaan bij de omstaanders te wekken. Hij voelde een hevige hunker om haar te omhelzen, maar in het openbaar leek hem dat nogal goedkoop.

‘Ik ben blij dat je zolang hebt gewacht,’ zei Kaat.

‘Wat was er aan de hand?’

‘Rogier deed moeilijk over een rapport dat ik nog niet af had.’

‘Als ik jou was, zou ik hem nog wat meer koeioneren.’

‘Ik heb me vanmorgen geërgerd,’ zei Kaat, ‘de trein had drie uur vertraging door een treinongeval met dodelijke afloop.’

Onderweg naar het restaurant liet Bert haar het hele verhaal in geuren en kleuren vertellen. Hij had zich voorgenomen haar zoveel mogelijk plezier in het leven te schenken, maar hij luisterde nauwelijks omdat hij zich steeds liet afleiden door haar schoonheid.

Het eten smaakte prima in het gezellige restaurant en de tijd vloog voorbij. In een schattend moment vroeg Kaat:

‘Wat heb je aan je rechteroog?’

‘Och, die verdomde pollen,’ zei hij terwijl hij het oog met een papieren doekje depte.

Ze bleef hem onderzoekend aankijken.

‘Ik hoop dat je verkoudheid snel overgaat,’ zei ze.

‘Waarom?’ vroeg hij.

‘Om onze chemische reactie ademruimte te geven.’

Soms sprak ze in geschreven taal. Dat vond Bert veel mooier dan schrijven in spreektaal. Maar hij begreep wat ze wilde zeggen: ze wilde er eens tussenuit met hem.

‘Als we dat nu eens in Kaatsheuvel deden.’

‘Wanneer?’ vroeg Kaat.

‘Dit weekeinde?’

‘Oké.’

Bert stelde zich een zwangere Kaat voor, een die dolgraag met haar groeiende buik pronkte en toonde hoe haar borsten samen met haar buik opzwellen. Zijn toekomst lag tussen Kaats heuvels.

Zonder wegenkaart gingen ze op weg en natuurlijk reden ze verkeerd. Kaat vroeg aan een vrouw die een openbare drankautomaat bijvulde of ze kon helpen. De norse mevrouw had echter geen tijd. Kaat maakte onmiddellijk duidelijk dat het hulpvaardige gedrag van de vrouw te wensen overliet en noemde haar: *Kutwif*.

Kaat was verre van een doetje en soms onvoorspelbaar, maar het bleef een leuke meid. Een onverwachte hobby van haar bleek architectuur te zijn, ze hield ervan gevels van oude gebouwen in steden zoals Brussel, Brugge of Antwerpen te bezichtigen. Historische gevels zou ze in Kaatsheuvel niet zo snel vinden.

Op een dertigtal kilometer van Kaatsheuvel – slechts enkele kilometers voor de Nederlandse grens – besliste Bert te tanken. Dat ging nog goed. Toen hij weer wilde wegrijden, kreeg hij de Alfa niet meer aan de praat. Ook niet toen hij als een gek op het gaspedaal drukte, iets wat de handleiding absoluut verbood bij het starten.

De dame die het tankstation bediende, stelde voor even te wachten op haar man die een auto aan een stel moeilijke klanten probeerde te verkopen.

Het was bijna middag. Terwijl ze op de garagehouder wachtten, aten ze iets in de snackbar naast de garage, een geluk bij een ongeluk.

Een halfuur later daagde de garagehouder op. Zijn gezicht betrok toen hij de Alfa zag staan. Zelf had hij een Peugeot-garage en hij zou dat Italiaanse ding nooit aan de praat krijgen. Daarom stelde hij voor om met een vervangwagen naar huis te rijden en de auto 's maandags naar de dichtstbijzijnde Alfa-garage te laten slepen.

Veel keuze was er niet en ze reden met een sportieve Peugeot terug naar huis.

De dief was snel akkoord gegaan. Achteraf bekeken was het een eenvoudig klusje geweest. Hij moest van zijn opdrachtgever twee voetballen stelen, maar hij had er drie in de trofeeenzaal gevonden. Restte hem enkel ze te vernietigen.

Op de parking van het voetbalstadion stal hij een auto met wat pit in: een ouderwetse gele Fiat Coupé. Het alarm stond ingeschakeld – het ledlampje aan de voorruit knipperde – maar het ding maakte geen enkel lawaai als reactie op zijn inbraak. Ondanks het aanwezige contactalarm kreeg hij de auto snel gestart, en hij stooft van het parkeerterrein weg.

Met een immense vaart naderde hij de stad toen ineens een sirene achter hem weerklonk. Hij keek in zijn binnenspiegel en vloekte. Het zwaailicht van de politieauto maakte van de hele scène een rasechte achtervolging. Hij kende de stad uit zijn broekzak, maar de politiemannen zouden er ook heel goed hun weg vinden.

Na enkele hachelijke situaties op twee rotondes zocht hij de lucht af naar een verkeershelikopter, maar die was er niet. Hij naderde een kruispunt met verkeerslichten. Het licht stond op rood en zijn snelheid was veel te groot. Links en rechts van de weg stonden rijtjeshuizen, dat maakte de dwarse weg onoverzichtelijk. Hij kon onmogelijk zien of er auto's het kruispunt opreden.

Hij besloot op zijn rem te gaan staan en stevende met piepende banden op het kruispunt af. Het leek te lukken, maar plots boorde zich toch een andere auto in zijn rechterflank. Hij tolde in het rond en overdacht hoe zijn geluk taande toen zijn auto met een harde klap tegen de verlichtingspaal aan de overkant botste.

De dief werd uit de auto geslingerd en kwam in de zachte berm terecht. Hij kon amper geloven dat hij nog leefde. Hij slaagde er zelfs in recht te krabbelen.

De geel-zwarte bal lag midden op de weg. Het kofferdeksel stond open en hij nam aan dat de andere twee ballen verloren waren gegaan. Hij nam de bal onder de arm en verdween in de struiken langs de weg, niet wetend dat de rood-zwarte bal zijn weg naar de nabijgelegen spoorwegberm had gevonden en de zwart-witte nog in de koffer lag.

De eerste scramble van de week betrof het ophalen van een zwaar-gekwetste man. Het bleek een slachtoffer van vluchtmisdrijf te zijn. Achtervolgd door de politie was een autodief door een stoplicht gereden. De andere weggebruiker had hem niet kunnen ontwijken en was ertegenaan geknald. De auto van de dief was in de berm terechtgekomen. De auto van het slachtoffer was door een verlichtingspaal in twee geknakt.

Zo stelde Bert het zich voor, afgaand op de ravage op het kruispunt en de getuigenis van een politieagent. De autodief was in het tumult na de aanrijding kunnen ontsnappen. De jongeman in de andere auto was ernstig gewond geraakt, en tijdens de vlucht in de helikopter was hij overleden.

Bert voelde zich niet goed in zijn vel na de mislukte reddingspoging, zelfs een romantisch etentje met Kaat had hem niet kunnen opbeuren. Hij troostte zich met de gedachte dat hij een leven lang de tijd had om over de zin ervan na te denken.

Klaus drukte hevig op de knopjes van zijn spelcomputertje, ofwel was hij vlak bij zijn doel, ofwel naderde hij zijn speldood. Baudouin en Niels speelden een partijtje dammen op een oud kartonnen bord. Bert had voorgesteld om te schaken, maar Klaus had gezegd dat hij dat beter met Kaat deed.

Om de tijd te doden stuurde hij een bericht naar Kaat:

>Ik heb verdorie niet kunnen slapen vannacht omdat jij mij in mijn dromen als een wild dier bereed. Gelukkig werd je snel weer de poeslieve teddybeer van altijd, maar daar kon ik ook niets mee beginnen omdat hij veel te klein was.

Hij wachtte het antwoord draaiend met zijn duimen af:

<Mijn nachtmerrie had dezelfde strekking, alleen was jij geen beest maar een levend Romeins standbeeld met een kleine penis.

Bert vroeg zich af in hoeverre je aandacht moest schenken aan dromen of nachtmerries. Ze vertelden iets over de problemen van overdag waarvoor je 's nachts een oplossing moest zoeken. Het feit

dat er iets beestachtigs en iets moois in voorkwam, hield de stelling recht dat dromen vol tegenstellingen zaten: het lelijke en het schone, het kwade en het goede.

Bert durfde een voorstel te doen:

>*Alles schreeuwt om een lijfelijk onderzoek.*

Kaat dacht daar anders over:

<*Zot. Werk wat, dat koelt af.*

Misschien liet hij zich inderdaad te veel meeslepen.

Die gedachte deed hem aan zijn weggesleepte auto denken. Hij moest hem nog in de garage gaan ophalen, maar dat kon wachten. Hij had de auto tijdens de week toch niet nodig. In plaats daarvan zou hij nog een spelletje spelen.

De speler had geprobeerd om het einde uit te stellen, maar zijn wereld ging toch onherroepelijk naar de knoppen. Letterlijk en figuurlijk, want oorlog voeren was niets meer dan met knoppen spelen. Maar wie het eerst drukte, was daarom nog niet gewonnen.

De wereld had zich gesplitst in twee helften, toevallig vormde de evenaar de natuurlijke scheidingslijn tussen het noorden en het zuiden, rijk tegenover arm, koud tegen warm. Dat gaf gegarandeerd een hevig onweer op een zomeravond.

De speler droeg zijn hele leven al een grote woede met zich mee. Zijn godsdienst stond voor alles, iedereen die iets anders aanbad moest eraan geloven. Van kindsbeen af was dat door zijn ouders en familie in zijn hersenen geramd.

Hij was een goede leerling gebleken en zijn carrière als systeemprogrammeur was langs goede banen gelopen. Nu had hij toegang tot de systemen die vijandelijke kernraketten in het luchtruim zochten. De aanpassingen in het programma van de beveiligingschermen zouden als tijdbommetjes iets veel groots in gang steken. Het beloofde het grootste vuurwerk aller tijden te worden.

Benieuwd naar de reacties van de twee controleurs, stond de speler verdekt opgesteld achter het grote raam van de controlekamer. Het zou moeilijk zijn om te achterhalen wie de schuldige was

in de catastrofe die boven ieders hoofd hing. De mensen zouden hun handen vol hebben met zich in veiligheid te brengen, in zoverre ze de komende ramp zouden overleven.

De speler bleef even stilstaan bij de gedachte van dood te gaan. Het was een opoffering, een zelfmoord, een bewijs van zijn volledige toewijding voor zijn opdrachtgever die als een illusie in het diepste van zijn achterhoofd verborgen zat.

Ineens veerde de controleur vanachter het linkerscherm recht, tegelijk stootte hij de andere aan. Die keek op zijn eigen computerscherm, schudde met zijn hoofd alsof het niet waar kon zijn, en reikte vervolgens met bevende hand naar de rode telefoon. Hij drukte een kort nummer in, waarna hij iets zei en even bleef wachten.

Zwijgend legde hij de hoorn neer en keek zijn collega angstig aan. Daarop namen beide mannen hun handleidingen en lazen de instructies hardop af. Uiteindelijk zaten ze klaar om de afvuurprocedure met één knopindruk af te maken, maar dat mocht enkel na een telefoontje van de opperste bevelhebber.

Alleen de speler wist dat de systeemklok van hun computers een kwartier achterliep. Hij had erop gerekend dat de controleurs in hun paniek niet op hun eigen horloges zouden kijken. Toen de raket op het scherm tevoorschijn kwam, leek hij nog twintig minuten nodig te hebben om zijn doel te bereiken. De controleurs dachten dat er nog voldoende tijd overbleef om hun eigen raket af te vuren, jammer genoeg zou die er langer over doen om de vijandige bom uit de lucht te schieten.

De speler lachte in zijn vuistje en prees zijn eigen inventiviteit. Toen explodeerde de bom.

Op de computer verscheen: THE WORLD ABOUT TO ECLIPSE HAS ECLIPSED. DO YOU WANT TO PLAY AGAIN?

Terwijl Bert op het *nee*-knopje drukte, stelde hij zich voor dat de virtuele mensen via de radio op de hoogte werden gebracht over de hoeveelheid radioactiviteit die ze zouden incasseren en hoe lang

het ongeveer kon duren voor die een merkbaar effect op hun lichaam had.

Zelfs zonder interfacebril had Bert zich één gevoeld met de wereld die hij net had opgeblazen. Als apotheose rolden allerlei gekleurde 3d-bollen over het computerscherm. Dat moest hij Kaat vertellen en hij schreef:

>Kaatje, ik heb het spel A WORLD ABOUT TO ECLIPSE uitgespeeld. Als toemaatje krijg je kaatsende bollen zoals de wippende kaarten bij patience. In mijn dialect noemen we knikkers ook wel kaatsen. Begrijp je? Kaatsheuvel? Knikkers die van een heuvel rollen.

Hij wachtte enkele minuten, maar Kaat reageerde niet. Vervolgens drukte hij haar verkorte telefoonnummer in. Het was Rogier die opnam.

‘Bert Dieryck hier. Is Kaat Belleman daar?’

‘Nope.’

‘Kun je haar vragen of ze me wil terugbellen?’

‘Yep.’

‘Wie is het,’ hoorde Bert iemand op de achtergrond vragen.

Misschien was ze er toch en wilde Rogier niet zeggen dat hij aan de telefoon was, om hem te plagen.

‘Hoor ik daar Kaat?’

‘Hier is je poesje,’ zei Rogier, ‘niet te veel wrijven, want het kon weleens krabben.’

‘Rot op,’ zei Bert.

Een seconde later hoorde hij Kaat zeggen:

‘Hallo, Bert?’

‘Heb je mijn berichtje gelezen?’

‘Nee, we configureren net mijn nieuwe computer en dat vergt tijd. Is het belangrijk, dat bericht?’

‘Ik denk dat ik weet wat er in Kaatsheuvel te vinden is.’

‘Wat dan?’

‘Knikkers.’

Kaat werd even afgeleid omdat Rogier haar iets vroeg.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik zal het je een andere keer uitleggen.’

‘Oké,’ zei ze en verbrak de verbinding.

‘Dag Kaatje,’ zei hij in vertraging.

Pas toen dacht hij eraan dat hij de volgende dag verlof had. Hij veroorloofde zich in zijn bericht naar Kaat kort van stof te zijn:

>Morgen ben ik thuis, maandag ben ik er weer.

Hij had een dag vakantie genomen omdat de gasmannen een nieuwe meter kwamen installeren. Omdat het ding vijftientig jaar oud was en langzamer draaide – versta: minder aantrekende – moesten ze hem vervangen.

Die middag belde Kaat omdat ze teleurgesteld was dat hij niet naar het werk was gekomen. Ze zag hem nog altijd graag en hij haar, maar ze zeiden het niet met die woorden.

Na het eten nam hij de motor van stal en reed op een gezapig tempo naar Valérie Desiree in Sint-Truiden. Hij had nog met haar samengewerkt, maar ze had ontslag genomen na de bevalling van haar tweeling.

Samen met de kindjes van drie maakten ze een wandeling – het was stralend weer – en nadien stampte Bert een voetbal met Joran, want Maxim kon daar niets van.

Valérie toonde hem de krantenknipsels van de luchtshow enkele weken geleden, waarin haar man de hoofdrol had gespeeld. Bert nam het haar man niet kwalijk dat hij diens gevechtsvliegtuig niet mocht uitproberen. Dat Bert zijn vrouw graag zag, was wel een punt dat hun goede verstandhouding in de weg stond.

Het bezoekje bij Valérie deed hem goed, maar Kaat was nooit ver weg.

De hele voormiddag van zijn vrije zaterdag motregende het. In de namiddag verbeterde het weer en kon Bert eindelijk naar buiten. De weerman had het voorspeld: zonneschijn na regen, of andersom.

Hij manoeuvreerde zijn motorfiets uit de bergruimte en reed ermee naar garage voor een groot onderhoud. De wandeling terug naar huis duurde normaal een halfuur, maar twintig minuten later trok een smal rijtjeshuis met oude boeken voor het raam zijn aandacht. De deur stond uitnodigend open en erboven hing een uithangbord: SNUFFEL. Bert ging naar binnen.

Een dame zat achter een tafel terwijl een vijftal mensen door de tweedehandse boeken snuffelde; allemaal vrouwen. Een eerste blik leerde hem dat de oudste boeken vooraan stonden, wellicht vanwege het gevaar voor diefstal. Als je die gedachtegang doortrok, moesten achteraan de goedkoopste boeken staan, en daarom liep hij naar het verste kamertje in de winkel.

De boeken waren gerangschikt per onderwerp. Leesboekjes van Bob Morane stonden bij de rubriek JEUGD. De rij daarboven was aangeduid met KLASSIEKERS. En zijn oog viel al snel op de titel DON QUICHOT. Bert had het verhaal van Don Quichot en Sancho Panza tevergeefs in de provinciale bibliotheek gezocht. Nu lag het hier voor het grijpen. Zijn arends oog zag in één gerichte blik het tweede meeneemboek staan: SPROOKJESLAND. Een kinderboek.

Hij liep met de twee boeken naar de voorkant van de winkel en betaalde. Hij hoefde geen klantenkaart en haastte zich naar huis.

Thuis zette hij zich in de luie zetel in de veranda en begon het verhaal van Don Quichot te lezen. Het bleek een parodie te zijn op de vele ridderromans die ten tijde van Karel V in massa waren verschenen. Met zijn ridderboek had Miguel de Cervantes in 1605 het begin van de moderne roman ingeluid.

Uit het eerste hoofdstuk bleek dat de vernuftige edelman Don Quichot van La Mancha gek werd van het lezen van boeken. Hij las te veel over heldhaftig riddersgedoe en wilde niets anders dan een echte ridder zijn die voor de armen en de hulpeloze vrouwen opkwam. Zijn vriendin heette Aldonzo Lorenzo, maar dat was niet chic genoeg, daarom doopte hij haar Dulcinea van Toboso.

Bert las ook veel en had dikwijls last van platonische verliefdheden. Betekende dat dat hij ook gek ging worden?

Een irritant getik tegen het verandaraam trok hem terug naar de werkelijkheid. Het was een grote hommel die elke keer een aanloopje nam om door het venster te vliegen. Toch bleef de doorzichtige wereld achter het glas voor het insect onbereikbaar. Bert moest binnensmonds lachen bij de gedachte dat de hommel beslist te weinig had gelezen.

Ineens viel hem op dat iets in de tuin het zonlicht weerkaatste. Bert stond uit zijn luie zetel op, schoof het verandaraam helemaal open – waardoor de hommel eindelijk naar binnen kon brommen – en stapte op de kleine binnenplaats.

Het licht kwam van de muur onder de klimop. Dichterbij kon hij nog niet bepalen wat de weerkaatsing veroorzaakte, daarvoor moest hij een deel van de aarde weg krabben. Even later herkende hij het ding als een grote knikker, overwegend geelgroenblauw gekleurd.

Het gebulder van straalmotoren trok zijn aandacht van de kleurenpracht weg. Hij keek angstig omhoog en zag nog net hoe de drie vlamme uitlaten van een raket uitdoofden. Nadat hij zijn ogen had uitgewreven was de illusie voorbij.

Kaat hoefde slechts van haar stoel op te staan of de hond begon te janken en te springen.

‘Stil Netta, je mag mee.’

Netta kon je een lapjeshond noemen, want zij was driekleurig, hoofdzakelijk wit met zwarte en bruine vlekken. Ze was altijd razend enthousiast als ze naar buiten mocht, maar de vervelende leiband zag ze niet zitten. Ondanks het feit dat hij een symbool voor de vrijheid was, maakte Netta het haar baasje moeilijk om hem om te doen.

Het had al de hele voormiddag geregend en Kaat besliste een wandelingetje naar de beek te maken. Netta trok haar als een werkpaard vooruit. Achter de boerderij zwiëpten de hoge bomen in de hevige wind wild heen en weer. De zonnestralen raakten over de wereld verstrooid.

Terwijl Kaat door de dreef naar de beek liep, zag ze een schittering in de berm van de aardeweg. Ze liet Netta los omdat de hond waanzinnig aan haar leiband trok. Kaat groef een kuiltje om het blinkende ding uit de grond te halen en constateerde dat het een metalen knikker was, gekerfd en geschaafd.

Netta keerde terug toen ze merkte dat haar baasje niet volgde. Terwijl Kaat de hond achter de oren kriebelde, liet ze de glanzende bol over haar handpalm rollen.

Ineens ging een elektrische schok door haar hele lijf. Het leek op statische elektriciteit. Omdat er rondom haar niets bijzonders te zien was, moest het van boven komen. Toen een oorverdovend geluid losbarstte, keek ze geschrokken omhoog.

Ze herkende in de geelrode vlammen een opstijgende raket. Een fractie van een seconde later had ze de indruk in de opengeperde muil van een vuurspuwende draak te kijken. Maar de volgende seconde hoorde ze weer het geblaf van Netta en keerde het mooie Pajottenland in haar gezichtsveld terug.

Kaat riep naar Netta dat ze koest moest zijn. De hond gehoorzaamde en volgde haar terug naar de boerderij. In haar handpalm gloeide de metalen knikker nog na.

De bestuurder van de THALYS-trein stak een sigaretje op. Hij was in zijn nopjes over de vlekkeloze rit. Met een gezapige snelheid van 160 km per uur naderden ze gestaag de eindbestemming: Brussel.

Vorbij Leuven liet hij het tempo geleidelijk zakken naar 100. De trekker trilde wat aan de achterkant, maar de technici hadden hem uitgelegd dat bij sommige snelheden resonanties konden optreden.

Opeens voelde hij een lichte schok door zijn stoel gaan. Boven het motorgeluid uit hoorde hij enkele doffe klappen als donderslagen. De trein reed prima, maar instinctief wist de bestuurder dat er iets fout was gegaan. Op de vermogensmeter van de elektrische motor zag hij dat die veel minder moeite moest doen om de snelheid te handhaven.

Hij besloot het vervloekte ding te stoppen en trok de noodrem. In gedachten zag hij al de ravage die een treinongeval kon veroorzaken. Veel sneller dan anders stond de trein stil.

De bestuurder stapte vlug uit en keek achterom. De trein stond op een verlaagd traject en aan beide kanten belemmerden grashellingen het zicht. Alleen de lengte van de trein klopte niet. Aan de trekker zaten nog welgeteld twee treinstellen vast. En ongeveer twee kilometer terug steeg een stofwolk op. Sirenes van ziekenwagens, brandweerwagens of politieauto's weerklonken. Boven hem cirkelde al een felgekleurde reddingshelikopter rond.

Het geklop achter hem haalde hem uit zijn trance. Hij begreep dat de passagiers in de twee treinstellen niet konden uitstappen omdat de deuren nog geblokkeerd waren.

Wat hij ook probeerde, de deuren bleven dicht. Hij zou op assistentie moeten wachten. Toen hij de passagiers gekalmeerd had, besloot hij te controleren wat er misgelopen was met de koppeling tussen het tweede en het derde treinstel. Tot zijn grote verbazing lag daar een rood-zwarte voetbal op de rails.

Een geel bestelbusje naderde op de parallelle weg naast het spoor. De treinbestuurder meende er een ambulance in te herkennen, maar het logo op de flank van het busje deed vermoeden dat het louter ijsjes vervoerde. Een man in een gele overall stapte uit.

De treinbestuurder stond nog steeds achter het treinstel waardoor de opgesloten reizigers hem niet konden zien. Hij had geen argwaan toen de ijsjesman naar hem toe kwam gelopen. Van die omstandigheden maakte de man in 't geel gebruik om de treinbestuurder een kogel door het hoofd te jagen.

Zijn schoonzus vroeg hem af en toe om te babysitten. Haar kindjes waren niet meer zo jong, maar er was nog steeds een volwassene nodig om hun capriolen binnen de perken te houden.

Ze keken een tijdje samen tv. Bert kon die rust na een hectische dag wel gebruiken. Een ongeval met een hogesnelheidstrein had tussen Leuven en Brussel zestien doden en drieënvijftig gewonden geëist. Ze hadden af en aan gevlogen om zwaargewonden van de onheilsplaats naar de omliggende ziekenhuizen te transporteren. Hij mocht trots zijn, want hij verdiende zijn brood met levens te redden.

Siemen was tien en mocht langer opblijven, maar voor de meisjes was het tijd om naar bed te gaan. Femke had een tweedelige jongenspyjama aan en Frouwkje droeg een afgedankte nachtjapon van haar mamma die door de te grote halsuitsnijding haar rechter-schouder bloot liet.

‘Ik heb een sprookjesboek meegebracht,’ zei Bert, ‘zal ik jullie nog iets voorlezen?’

Frouwkje, zes, riep:

‘Ja.’

Femke was met haar negen jaar de verhaaltjes ook nog niet ontgroeid en viel Frouwkje bij. Ze renden naar boven terwijl Bert het sprookjesboek meenam dat hij in de snuffelwinkel had gekocht.

‘Ik zal voorlezen in mijn bed,’ riep hij de kinderen nog na.

Zijn bed bestond uit een tweepersoonsmatras die op de grond in de speelkamer van de kinderen lag. De kamer werd niet meer zo intensief gebruikt als vroeger maar diende nu als logeerkamer.

Frouwkje kroop op de matras en ging links van hem onder de donsdeken liggen. Femke treuzelde even en ging rechts van hem liggen, zonder hem aan te raken.

‘Klaar?’

De meisjes knikten enthousiast.

‘Oké, daar gaan we,’ zei Bert en hij las het verhaal over het meisje en de merel.

Toen hij klaar was vroeg Femke:

‘Ik wil ook een merel zijn.’

‘Alle kleine meisjes zijn merels,’ wist Bert.

‘En de jongens dan?’ vroeg Frouwkje.

‘Jongens willen indruk maken op de meisjes,’ zei Femke.

‘Sterk dat jij dat al weet,’ zei Bert, ‘zal ik nu het verhaal lezen over het jongetje dat Olie Dom heet?’

Ze waren er klaar voor.

Bert las het sprookje voor. Toen het uit was, zei Femke:

‘Siemen is ook oliedom.’

Femke had gegarandeerd een klap moeten incasseren als haar broer erbij was geweest.

‘Niet alleen jongens kunnen oliedom zijn,’ zei Frouwkje.

Femke zweeg en dat was niet dom.

De kinderen hadden er nog niet genoeg van. Bert las ook het sprookje voor over de mus die een ratjetoe wilde zijn.

Nadien had Femke er commentaar op:

‘Liever een merel dan een mus,’ zei ze, alsof ze oud genoeg was om als een jonge merel uit het nest te vliegen.

‘Een ratjetoe, bestaat dat?’ vroeg Frouwkje.

‘Misschien wel,’ zei Bert.

‘Waar leeft die dan?’ vroeg ze.

‘Misschien ben jij er wel een.’

‘Hoe kom je daarbij?’ vroeg Femke.

‘Waarom niet? Iedereen is een ratjetoe. Niemand is hetzelfde, maar goed ook. Je moet nooit wensen iets of iemand anders te zijn, je moet altijd jezelf blijven.’

De meisjes zwegen en hun stilzwijgen sprak boekdelen.

Hij moest ook het sprookje over Arioso en Ariëtta vertellen. Dat ging over Koos met zijn draaiorgel die een doodziek meisje bezocht om haar met zijn dansende houten poppen op te beuren. ‘s Nachts zochten de levende poppen Mieke bij haar thuis op zonder dat Koos

dat wist. Ariëtta en Arioso merkten te laat dat de klok stil was blijven staan en ze konden niet meer naar hun baas terugkeren. Peter, de vriend van Mieke, hielp hen daarbij en als beloning voor zijn hulpvaardigheid kreeg hij een rode knikker die hij in de lucht moest gooien om een wens te doen. Zijn wens was dat Mieke weer beter zou worden. De volgende dag kon ze op eigen kracht naar het muziekorgel gaan kijken, en de houten poppen leken te glimlachen.

Bert zag zichzelf als Arioso naast Ariëtta op het draaiorgel staan, dansend op de tonen van hun levenslied, als poppenmensen. Het sprookje leek de meisjes niet aan te spreken, ofwel wilden ze erover nadenken. Ineens wees Frouwkje naar het roze vrouwtjeskonijn op het bureautje.

‘Ik wil dat mijn konijn levend wordt,’ zei ze.

Femke wipte meteen van het bed, pakte het knuffelbeest vast, gooide het in een boogje naar Frouwkje en verdween uit de kamer. Frouwkje kon het konijn gemakkelijk opvangen.

‘Nu gaan we slapen, juffrouwke.’

‘Ik heet Frouwkje en ik ben geen juffrouw.’

Bert liep glimlachend naar de kamer van Femke.

‘Laat het licht in de gang branden,’ zei ze vanuit haar bed.

‘Oké, hebt u nog wensen mevrouw?’

Ze trok een gezicht van een engeltje in de hemel en sloot haar ogen, om ze even later als spleetjes te openen.

‘Goedenacht.’

‘Slaap zacht,’ zei ze.

Terwijl Bert naar beneden ging, vroeg hij zich af wat Kaat van de kindjes zou vinden. Toen hij Siemen in de gang tegenkwam, kon hij zich maar net inhouden om de jongen te vragen of hij hem een verhaaltje moest voorlezen.

Kaat zat op haar kamer en keek naar een tv-documentaire over *zien*.

Met het blote oog kon je onmogelijk de delicate wezens in een druppel water zien, of de als gek delende bacteriën, de bewegende

cellen in bladeren, de rode en witte lichaampjes in het bloed, of de kristallisaties die optraden bij de overgang van vloeibare naar vaste stoffen. Met de microscoop was dat vier eeuwen geleden al geen probleem meer, pas in de twintigste eeuw had de elektronenmicroscoop een nog grotere wereld geopend. Ineens was het mogelijk de ruwe oppervlakte van een balpen of een vel papier zichtbaar te maken, of de stofmijten in bed die als kleine dinosauriërs achtergelaten huidschilfers opaten.

Kaat woog de knikker op haar handpalm. Hij was van metaal maar hij tikte als een van glas. Elke keer ze hem op de grond liet vallen, deed Netta een poging om hem in haar muil op te vangen. Maar de hond kon niet op de bewegingen van de knikker anticiperen. Kaat had zin om Bert de vreemde ervaring met de knikker te vertellen, maar ze durfde hem niet te telefoneren.

De stem op tv beweerde dat er zoveel minuscule beestjes op haar lichaam zaten als er mensen op de wereld waren. Je kon ze nooit helemaal verjagen door je veelvuldig te wassen. Op de koop toe kon je met een atoommicroscoop de atomen van vaste stoffen zien. Het materieleven leek op de kunstige bewegingen van de korrels in een caleidoscoop.

Toen liet ze de metalen knikker weer vallen. Hij viel op de rand van haar schoen waardoor hij begon te rollen. Netta holde er achteraan.

De scramble op de eerste werkdag van de week bracht hen boven het overstroomde Zuid-Limburg. Wegens de overvloedige onweten van de laatste dagen waren tientallen gezinnen door het water volledig ingesloten.

Toen Niels een eenzame boer van rond de zestig met de lier wilde ophalen, bleek deze hoogtevrees te hebben. De man beweerde dat hij nog liever verdronk dan in de heli opgeheven te worden.

Bert volgde het gesprek tussen de boer en Niels over de boordradio met een glimlach rond zijn mond. Toen Baudouin hem

opmerksaam maakte dat de brandstofmeter gestaag daalde, kwam hij tussenbeide. De boer hoorde niet welke instructies Bert aan Niels gaf, maar het kwam erop neer dat Niels hem gewoon een klap voor zijn kop moest verkopen.

Gelukkig kwam het niet zover. De boer gaf eindelijk toe omdat hij het vreselijk koud had. Niels maakte het reddingsvest vast en riep in zijn microfoon:

‘Ophalen en wegwezen.’

Toen Bert weer aan zijn bureau op de basis zat, opende hij zijn mailbox en zag dat Kaat niet had stilgezeten:

<Je hebt gelijk, de knickers hebben er iets mee te maken. Ik ben dit weekeinde door een metalen knikker beziend geraakt. Nadien heeft Netta hem ingeslikt. Ik wacht de afgang van dat verhaal even af, maar ik heb de indruk dat de hond veel speelser is dan anders.>

Bert lachte hardop om Netta. Niels en Baudouin keken even op, maar omdat hij geen aanstalten maakte om zijn gelach uit te leggen, gingen ze met hun bezigheden verder. Voor Bert was er altijd wel een reden om te lachen, maar het zijn gekken die lachen om niets.

Hij keek naar de vale knikker op zijn bureau. Door het gebrek aan licht kaatste hij op dat moment geen regenboogkleuren in het rond. Maar als de zon op de knikker scheen, leek het alsof het lokaal vibreerde en levend werd.

Ineens ging de telefoon. Hij vermoedde dat het Kaat was en riep in de hoorn:

‘Ha, die Kaat.’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn en hij dacht al dat hij zich had vergist.

‘Hoi,’ zei ze.

‘Heeft een buitenaardse intelligentie het ook op jou gemunt?’

‘Hij zit nu in de doolhof van Netta’s dunne darm.’

Bert glimlachte en zei:

‘Ik heb ook een knikker gevonden.’

‘Meen je dat?’

‘Geen metalen maar een glazen regenboogknikker.’

‘Regenboogknikker? Sorry, maar ik knikker niet.’

‘Je hebt zeker al zo’n knikker gezien, met drie of vier golvende kleurschakeringen erin.’

‘O ja.’

‘Heb je even?’ vroeg hij.

Hij bleef vaag omdat Baudouin en Niels niets van hun geheime ontmoetingen mochten weten.

‘Ik kom eraan,’ zei ze.

In het trappenhuis tussen de vijfde en de zesde verdieping toonde Bert zijn regenboogknikker aan Kaat.

Het was een rustige dag om spelletjes te spelen en berichten van aanbidders te lezen:

<Ik heb iets voor jou...>

Het was geen bericht van Kaat. Bert veerde recht en spurte naar het lokaal van Gwen.

‘Wat heb jij voor mij?’

Ze was alleen in het lokaal, waarschijnlijk had ze daarom dat tijdstip uitgekozen om het bericht te sturen.

‘Hier, dat krijg je van mij,’ zei ze en overhandigde hem een potje yoghurt.

‘Ter gelegenheid van wat?’

‘Zomaar.’

Ze keek hem schattend aan, het was duidelijk een test.

‘Speel je met mijn voeten?’ vroeg Bert.

‘Ik? Helemaal niet. Dat doe je al zelf.’

‘Leg dat eens uit.’

‘Is ze niet te jong voor jou?’

‘Wie?’

‘Aan wie dacht je?’

‘Kaat Belleman?’

‘Die ja.’

‘Moet ik dan een oude vrouw van rond de veertig nemen?’

Gwen lachte, maar middenin haar lachbui kwam Kaat het lokaal binnen. Ze gooide hem een waarschuwende blik toe, alsof hij niet met Gwen mocht flirten. Terwijl Kaat iets aan Gwen over het werk vroeg, bleef hij op de gang rondhangen.

Een minuut later verliet Kaat het lokaal en vroeg hem of hij zin had om een kopje thee te gaan drinken. Daar was hij wel voor te vinden.

Ze namen de lift om Kaats jas op de zevende verdieping te gaan halen, maar Bert vergat haar voor te laten gaan.

‘Hé gentleman, vrouwen mogen eerst.’

‘Jij hebt gezegd dat ik me niet zo stijf moet gedragen.’

‘Ja, maar je mag wel de etiquette in acht nemen.’

‘De boom in met jouw etiquette,’ zei Bert.

‘Kijk, dat is je slechte kant die spreekt.’

‘Vrouwen hebben twee goede kanten omdat ze de slechte beter kunnen camoufleren,’ zei Bert.

Hij had de stellige indruk dat Kaat zelfs van de zon en de maan verwachtte dat ze rond haar draaiden. En in zekere zin was dat ook het geval.

Een man en een vrouw stonden te liften nabij de grens met Nederland. Om hun 1-jarige liefdesromance te vieren hadden ze besloten het pretpark bij Tilburg te bezoeken. Ze waren al vroeg op weg gegaan. Een zestal auto's had hen van een dorpje onder Brussel naar de grens tussen Nederland en België gebracht. Tilburg lag nog ongeveer dertig kilometer verder.

Het weer was uitstekend, de zon deed alle moeite om de dag onvergetelijk te maken. De man zat op een muurtje en liet zijn vriendin het werk doen. Zij stond aan de rand van de niet zo drukke weg en wachtte af. Toen ze in de verte het sportieve geluid van een auto hoorde naderen, stak ze haar duim in de lucht.

De dimlichten van de gele sportauto, een Mercedes Coupé, brandden, hoewel het klaarlichte dag was. De auto remde en stond in een mum van tijd stil.

De vrouw probeerde het portier te openen, maar de deurklink was spartaans uitgevoerd zoals je dat bij een sportauto kon verwachten. Toen ze het lange portier eindelijk open had, keek de chauffeur haar doordringend aan. Hij zag er wat bleekjes uit maar betrouwbaar.

‘Waar rijdt u heen?’ vroeg ze.

‘Ik rijd maar wat rond, ik kan jullie brengen waar jullie willen.’

‘Oké, rij dan maar naar de Efteling,’ zei de vrouw nadat ze een snelle blik met haar vriend had gewisseld.

‘Dat is niet zo ver van hier,’ zei de chauffeur, ‘geen probleem. Stap maar in.’

Het koppel had duidelijke regels voor het liften. Bij een auto zonder achterportieren ging de man altijd achterin zitten om te vermijden dat bij het uitstappen de bestuurder met zijn vriendin ervandoor zou gaan. Het was misschien vergezocht, maar een gewaarschuwd mens is er nog altijd twee waard.

De chauffeur duwde de passagierszetel vooruit zodat de jongeman op de krappe achterbank kon plaatsnemen. Vervolgens zette de vrouw zich in de kuipzetel naast de chauffeur.

Ze had net het portier dichtgeslagen of de chauffeur gaf plankgas. De auto sneed door de bochten en het sportieve geluid van de motor drong tot binnen door.

Na enkele minuten vroeg de chauffeur:

‘Willen jullie iets voor me doen?’

‘Natuurlijk, als dank voor de gratis rit,’ zei de vrouw.

‘Oké,’ zei de man achter het stuur, ‘ik zou het appreciëren als jullie dat materiaal achterin in een vuilnisbak willen deponeren.’

De vrouw keek achterom en zag een groene zak naast haar vriend liggen. Haar vriend knikte goedkeurend.

‘Oké,’ zei de vrouw.

‘Prima,’ zei de chauffeur.

Zoals afgesproken bracht hij hen daar waar ze moesten zijn.

De vrouw stapte uit en haar vriend had het even moeilijk om met de vuilniszak in de linkerhand uit de lage auto te kruipen.

‘Veel geluk,’ zei de chauffeur.

‘Dank u,’ zei de vrouw en sloeg het portier dicht.

De autobestuurder zwaaide vriendelijk en gaf zijn auto de sporen. In een oogwenk verdween hij achter de volgende bocht.

Het koppel liep naar de ingang van het pretpark. Ze betaalden en gingen naar binnen, zij met haar eigen gele rugzak, hij met de donkergroene vuilniszak over zijn rechterschouder geslagen.

De jongeman stelde voor een ritje in een van de achtbanen te maken. Terwijl ze in de rij wachtten, keek de vrouw in de zak. Tot haar verbazing zat er tussen de vuilnis een geel-zwarte voetbal. De vondst gaf hen een angstig gevoel dat ze niet konden verklaren.

Niet veel later mochten ze in een karretje van de achtbaan stappen. Ze namen plaats helemaal achteraan. Een of ander mechanisme trok de trein omhoog en toen ze eenmaal boven waren, sloten ze hun ogen en wachtten af.

Maar het gegil ging niet gepaard met een dalend of middelpuntvliedend gevoel. Ze openden hun ogen en zagen tot hun verbazing dat hun karretje was achtergebleven op het hoogste punt van de achtbaan. De andere karretjes waren al een heel eind verder.

De vrouw was bang, en in de mening dat hun laatste uur was geslagen, zei ze:

‘Ik hou van jou.’

Een afscheidskus bezegelde hun samenhangigheid.

Onderhuids voelde de jongeman aan dat de voetbal de oorzaak van de vreemde wending in hun leven was. Hij pakte de plastic zak van tussen zijn knieën en gooide hem uit het karretje. In de wereld, de grote vuilnisbak.

Diezelfde namiddag werden ze opgeroepen voor een vlucht naar Kaatsheuvel, in Nederland. Buurlanden kwamen elkaar altijd te hulp in de grensstreek. Een karretje van de Python-achtbaan was helemaal blijven steken en het koppel dat erin vastzat moesten ze met de lier bevrijden. De operatie duurde amper vijftien minuten.

Toen Bert van het pretpark wegvloog, vielen hem enkele heuvels aan de rand van het sprookjesland op. Tussen twee meren liep een weg erheen. Links graasden Hollandse zwart-wit koeien, rechts Schotse hooglanders in het gezelschap van een aantal boerenpaarden met korte kwastjes staart.

Bert werd uit zijn fascinatie voor het landschap onder hem weggetrokken omdat Baudouin hem opmerkzaam maakte over het feit dat ze in verkeerde richting vlogen.

Een halfuur later zaten ze weer in hun warme lokaal op de basis en praatten na over de bijzondere reddingsoperatie.

‘Die man en die vrouw keken mij zo doodsbleek aan toen ik in het karretje landde,’ zei Niels.

‘Misschien dachten ze dat je een buitenaards monster was,’ gekscheerde Klaus.

‘Laat Niels zijn verhaal afmaken,’ zei Bert, ‘dan kan ik mijn rapport afmaken.’

‘De man wilde niet mee omdat hij per se wilde weten of het materiaal vernietigd was.’

‘Het materiaal?’ vroeg Bert.

‘Ik had geen idee wat hij bedoelde, maar ik heb hem gegarandeerd dat ik hem en zijn vrouw in veiligheid zou brengen.’

‘Heb je nog de namen van dat koppel?’ vroeg Bert.

‘Ik denk het wel,’ zei Niels en hij begon in zijn papieren op het bureau te zoeken.

‘Hier heb ik ze: Gaspard Schoonbroodt en Lenie Best.’

‘Oké, bedankt,’ zei Bert.

Klaus merkte op dat Lenie *best* een knappe griet was. Daarmee was het hek van de dam, hun fantasie sloeg op hol.

Toen Bert wilde opstaan om naar de wc te gaan, speelde zijn computer een bekend deuntje. Er was post, niet van Kaat maar van Angélique Belle. Blijkbaar had ze zijn naam weer met die van Iben Dierikx verwisseld. Hij las de aaneengeregen berichten van onder naar boven. Iben begon met:

>Hé Schone, voortaan jouw codenaam, de operatie in Kaatsheuvel gaat toch door.

<Dan noem ik je voortaan Dumbo. Mag ik je erop wijzen dat er een deel van het materiaal verloren is gegaan. Wat doe ik nu? Materiaal? Wat verhandelden zij in godsnaam?

>Geen idee Schone, vraag dat maar aan de Lelijke.

<Ik veronderstel dat de Lelijke de nieuwe codenaam voor de Generaal is?

Generaal? Zat het leger er voor iets tussen?

>Hoe kon je het raden? Slaap er eens een nachtje mee, je zult veel bijleren.

<Laat jij je dumbo met kleine d maar achter je rits zitten.

>Kietel mij eens, dan kan ik lachen.

Bert had Kaat nog niets verteld over de berichten tussen Iben Dierikx en Angélique Belle. Misschien was dit wel het goede moment om dat te doen, want ze waren blijkbaar middenin een militaire operatie verzeild.

In het trappenhuis tussen de vijfde en de zesde verdieping vertelde hij Kaat over de onderschepte berichten. Ergens was er materiaal verloren gegaan en hij zag een verband met de redding van het koppel in een achtbaan van de Efteling, waarvan de man ook over *materiaal* had gesproken. Misschien moesten ze dat materiaal maar eens in Kaatsheuvel gaan zoeken. Dat er nog een generaal in het spel zat, leek Bert het vermelden niet waard.

Op haar beurt vertelde Kaat dat Netta eindelijk de metalen knikker had vrijgegeven. Ze liet hem aan Bert zien en hij haalde ook zijn eigen knikker tevoorschijn. Terwijl ze de knikkers in hun

handpalmen bekeken, fantaseerden ze over de mogelijkheid dat ze ter plaatse zouden samensmelten, maar er gebeurde niets. Afscheid namen ze met een vlug kusje op de wang.

Die avond las Bert het boekje van Cervantes uit. De nieuwe wereld van Don Quichot had ook uit tegengestelden bestaan: kwaad en goed, dwaas en pienter, mooi en lelijk. In Dulcinea van Toboso herkende Bert alle vriendinnen die hem ooit hadden laten zitten. Toch zou hij voor mooie vrouwen in de bres blijven springen. Als moderne ridder had hij al menig dwaas gevecht geleverd. Hij herinnerde zich de vele keren dat hij oliedom was geweest en hoopte dat zijn onderzoek naar de knikkeraffaire niet aan dovemansdeur geklopt was.

Het was al laat geworden, toch zette hij de tv aan om door het aanbod van zenders te zappen. Ergens in de wereld was er een vrouw aan overgewicht gestorven. Bert kon zich amper een gewicht van 150 kg voorstellen, maar een vrouw die meer dan 600 kg woog was gewoon onvoorstelbaar. Op het straffe-tabak-bericht volgde een veel interessantere reportage.

Enkele bezoekers van de Efteling hadden een blinkende bol met een diameter van een meter het luchtruim in zien schieten. De politie vermoedde dat de verschijning samenging met het loskomen van een van de karretjes van de achtbaan. Een Belgisch koppel uit Gooik was met behulp van een reddingshelikopter uit het karretje bevrijd.

Kaat woonde in Gooik. Bert nam zich voor de volgende dag na het werk Gaspard en Lenie op te zoeken.

Gaspard Schoonbroodt was een kleine man van rond de vijfentwintig. Hij had dik zwart haar en droeg een heel licht brilletje met dragende lenzen. Lenie Best was iets jonger en had lang blond haar en een opgezwollen gezicht. Ook haar buik was lichtjes gebold waaruit Bert afleidde dat de vrouw zwanger was.

Gaspard en Lenie herbeleefden het avontuur, naast elkaar zittend in de gele sofa. Ze losten elkaar als vertellers af, hun zinnen leken ontsnapt te zijn uit een spannend boek.

Gaspard zei:

‘Willen jullie iets voor me doen? vroeg de chauffeur aan Lenie.’

Lenie zei:

‘Voor de gratis rit kunnen we wel iets terugdoen, zei ik toen.’

Gaspard zei:

‘Ik zou graag hebben dat jullie het materiaal in een vuilnisbak gooien, zei de chauffeur toen, en we gingen akkoord.’

‘Die man heeft ons tot aan de ingang van de Efteling gebracht en wenste ons veel geluk,’ zei Lenie.

‘Enig idee wat hij bedoelde met dat materiaal?’ vroeg Kaat.

‘Er lag een groene zak op de achterbank en die hebben we in de wachtrij voor de achtbaan geopend. Er zat een geel-zwarte voetbal in,’ zei Lenie.

‘Wat heb je ermee gedaan?’ vroeg Bert.

‘Toen ons karretje bleef steken, dacht ik er goed aan te doen de plastic zak overboord te gooien. Waarom? Ik weet het niet, het leek op een ingeving van hogerhand,’ zei Gaspard.

Gaspard nam Lenies hand vast en keek haar diep in de ogen. Bert had de neiging om hetzelfde te doen met Kaat, maar hij beheerste zich op tijd en zei:

‘Ik was de piloot van de helikopter waarmee we jullie geëvacueerd hebben.’

‘Vliegen met een heli, dat lijkt me wel wat,’ zei Gaspard, ‘mogen we eens met jou meevliegen?’

Veel mensen vroegen hem naar een luchtdoop. Hij kon dat begrijpen omdat hij al jarenlang de man van Valérie Desiree de oren van het hoofd zaagde om mee te mogen vliegen in zijn gevechtsvliegtuig, maar hij was met niets om te kopen.

‘Nee, dat zal niet gaan,’ zei Bert, ‘elk bemanningslid moet een militaire opleiding gevolgd hebben en dat duurt te lang.’

‘O,’ zei Gaspard en vroeg niet verder.

‘Weten jullie wat er met de voetbal gebeurd is?’ vroeg Kaat.

‘Volgens de krant hebben getuigen een schitterende bol gezien op de plek waar de zak met de bal is gevallen,’ zei Lenie.

‘Maar dat hebben we zelf niet gezien,’ zei Gaspard.

‘Herinner je je misschien iets van de vuilniszak zelf?’ vroeg Bert, ‘stond er een of andere tekst op.’

‘Nu je het zegt,’ zei Gaspard, ‘ik herinner me *stad Tongeren*.’

De volgende morgen begroette Kaat hem met:

<Hallo, hier is het e-mail-spookje-met-kopzorgen weer.

Soms vertelde zij iets mondjesmaat en moest hij het er letterlijk uittrekken.

>Hier is de liever-in-bed-blijven-liggen-jongen. Het regent niet. Iedereen lacht mij aan, maar ik vermoed dat ze me uitlachen. Mijn baas heeft veertien dagen vakantie en ik heb net een scramble aan mijn neus voorbij laten gaan. Ik hoop dat ik hiermee je kopzorgen voor even heb kunnen verdrijven. Monter mij ook eens op, wil je?

Dat het missen van een scramble te wijten was aan een lang wc-bezoek verzwegen hij. Zo gaf hij Baudouin de gelegenheid om gezagvoerder te zijn, terwijl Niels zich als copiloot uitleefde en Klaus zich als redder ontpopte. Er was altijd wel een vrijwilliger die de lier kon bedienen.

Kaats reactie leverde een fameus kettingbericht op:

<Ik voel me vandaag niet zo goed.

>Wat scheelt je?

<Mijn kopzorgen zijn enkel van maandelijkse aard.

>Ik ben blij dat ik een man ben. Jij ook? Ik bedoel dan een vrouw natuurlijk.

<Ik ben niet zoals andere vrouwen.

>Weet ik Kaat, jij bent uniek, een beeldhouwwerk van een kunstenaar die niet beroemd wil zijn en jou niet aan de eerste de beste koper wil verkopen. Geloof je me ook als ik zeg dat ik niet zoals andere mannen ben?

<Dat geloof ik. Jij maakt van een saaie boel een kleurrijk spektakel, een orgie van geluid en beeld, een zelfgemaakte film die barst van talent.

>Dank u, dank u. Handtekeningen na de voetbalmatch.

Daarna bleef het stil aan de andere kant.

Bert besloot te gaan surfen, niet op water maar op de computer van Gwen, want zij had meer toegangen op het internet.

Gwen zag er oogverblindend uit in haar strakke groene T-shirt en stijlvolle zwarte pantalon.

‘Mag ik op het internet wat nakijken?’ vroeg hij.

‘Zeker, beste vriend van mij.’

Ze stond van haar stoel op en zei:

‘Laat me iets weten als je klaar bent.’

Bert wist dat ze van de gelegenheid gebruik maakte om een sigaretje te gaan roken. Hij keek haar na terwijl ze heupwiegend het lokaal verliet en startte vervolgens de browser.

Hij gaf als zoekwoorden *voetbal Tongeren* in en vond in de top tien het webadres van de voetbalclub KSK Tongeren. Op de startpagina viel zijn oog direct op een nieuwsbrief van de trainer: *Vorige week werden drie voetballen uit onze trofeeënzaal gestolen (zwart-wit, geel-zwart en rood-zwart). De vinder krijgt een jaarabonnement als beloning.*

Was de chauffeur van de sportauto, die het koppel uit Gooik had opgepikt, de voetbaldief?

Bert treuzelde niet langer en drukte het telefoonnummer in dat op het scherm vermeld stond.

‘KSK Tongeren, clublokaal Offside,’ zei een stem.

‘Goedendag, hebt u nog informatie over de gestolen ballen.’

‘De zwart-witte bal is al terecht. Die heeft de politie in een auto langs de weg teruggevonden.’

‘Werden die ballen misschien als trofeeën uitgewisseld tijdens sportmanifestaties?’

‘Ja, de rood-zwarte bal kregen we van een Nederlandse club.’

‘Welke club?’

‘Tilburg, denk ik.’

‘En de geel-zwarte voetbal?’

‘Die bal is een cadeautje van een ploeg gevechtspiloten.’

‘Waar waren zij gekazerneerd?’

‘Bevekom.’

‘Oké, ik dank u voor uw bereidwillige medewerking,’ zei Bert.

‘Hebt u zelf informatie die wij kunnen gebruiken?’

Waarschijnlijk hoopte hij zo de voetballen snel terug te kunnen vinden.

‘Nee, maar als ik meer te weten kom, zal ik u zeker bellen.’

‘Mooi, ik wens u nog een aangename dag.’

‘Ik u ook,’ zei Bert.

Toevallig kwam Gwen net op dat moment weer binnen. In plaats van een sigaretje te gaan roken was ze naar de wc geweest omdat ze last van haar regels had. Voor Gwen was niets taboe, en voor Bert evenmin. Hij overdacht nadien dat de bestaansgeschiedenis van de aarde en de maan de menstruatiecyclus van de vrouw had bepaald, want de omloopbaan van de maan was ongeveer gelijk.

Die avond keek hij vanuit zijn luie zetel door het verandaraam naar buiten en zag de vollemaan als een pokdalige, aarden knikker aan een onzichtbaar draadje in de donkere hemel hangen.

Om zijn gedachten te verstrooien, zette hij de tv aan. Een Franse film over het leven van een schrijver interesseerde hem wel. Niet alleen het feit dat de schrijver zich gedwongen voelde iets concreets in het leven te bereiken, kluisterde Bert aan de beeldbuis, maar ook omdat de vriendin van de schrijver Valérie heette.

Anderhalf uur later zocht hij zijn bed op met in zijn achterhoofd de gedachte dat hij er alles aan zou doen om ook schrijver te worden.

Zijn droom leek op een Chinees sprookje dat hem leerde hoeveel geluk hij kon terugkrijgen voor de hulp aan anderen.

Bert vulde het rapport van de laatste scramble aan waarbij ze een ernstig zieke naar een gespecialiseerd ziekenhuis hadden vervoerd. Vervolgens controleerde hij zijn mailbox:

<Toen je vanmorgen werd opgeroepen om uit te vliegen heb ik je naar buiten zien gaan in het gezelschap van Niels en Klaus. Jullie lachten om iets en toen viel het me op dat je veel op Kiekeboe met zijn gebolde wangetjes lijkt.

Kaat nam geen blad voor de mond, maar Bert kon dat ook:

>Lach je ook nog als ik je vergelijk met tante Sidonia die iets in die idiote Lambik ziet?

<Zij spreken hun liefde nooit uit.

Hij voelde zich als een dolende Don Quichot in de vlakke van Montiel, maar om uit zijn toestand van gelatenheid te geraken legde hij zich toe op het maken van een gedichtje:

>Hormoon, iedereen heeft het in de gaten. Maandenlang beheers jij mij en stuurt mijn doen en laten. Meestal handel ik ernaar en volg ik de felle lust naar leven en lopen alle vrouwen gevaar. Wat doe je mij aan? Ik hoop weliswaar, ooit is het gedaan.

Niet veel later viel Kaats reactie in zijn mailbox:

<Meen je dat?

Zijn bericht leek niet in goede aarde te zijn gevallen.

>Ik probeer mijn hormonen geen vrij spel te geven.

<Dan zal ik dat ook doen. Waar gaan we vanmiddag eten?

De liefde ging niet alleen door de maag van een man. Bert vroeg zich af wanneer Kaat eindelijk in zijn schaduw wilde passen.

>Ofwel in de refter op 3, gezellig in het juiste gezelschap maar het eten is niet te vreten. Ofwel in het iets gezelligere restaurant Voeling op 2. Je kunt kiezen naargelang de honger, de tijd die je hebt en het geld dat je erin wilt steken. Ik kies het laatste, in de hoop dat we niet lang moeten wachten. 11u45.

Zo snel als een krakende donderslag op een bliksemschicht volgt, antwoordde Kaat:

<Oké.

In Voeling aten ze tagliatelle au saumon fumé. Alleen het schijfje tomaat dat als versiering diende, bleef achter op Kaats bord. De conversatie vlotte wonderbaarlijk, tot Gwen binnenkwam in het gezelschap van Rogier van Dinge.

Gwens gezicht verried heel even een lichte teleurstelling – misschien omdat ze liever bij Bert had gezeten – maar ze herstelde zich snel en lachte breeduit. Rogier grijnsde en ging discreet twee tafeltjes verder zitten.

Toen Bert terug aan zijn bureau kwam, zat Baudouin in zijn vuistje te lachen. Hij zei:

‘Ik heb je een gedichtje geschreven.’

Was Baudouin te weten gekomen dat hij gedichtjes naar Kaat stuurde? Snel opende hij zijn mailbox en las:

<Woef, al stampt ze tegen zijn kloten, hij houdt van hardlopen, al blaft ze hem voortdurend af, hij groet haar met zijn luid geblaf. Als een hondje is hij, o zo trouw. Als ze hem roept, kwispelt hij héél gauw.

Baudouins dichtkunst was hiermee bewezen.

‘Waar heb je dat gejat?’ vroeg Bert.

‘Ik pleeg geen plagiaat. Wat denk jij wel?’

‘En wie is jouw inspiratiebron? Rogier of Gwen?’

‘Ik zie zelf genoeg,’ beweerde Baudouin.

Bert schrok, maar dat was niet om wat Baudouin had gezegd. Er was post van Kaat:

<Baudouin heeft me gevraagd of wij het koppeltje van de maand zijn.

Rogier had weer geroddeld nadat hij hem met Kaat in het restaurant had gezien.

>Heb jij enthousiast ja geantwoord?

<Nee, ik zei dat het zijn zaken niet waren.

>Wow, ik verdwijn als sneeuw voor de zon.

<Dan moet er wel zon zijn hé?

Ze wilde niet begrijpen dat hij haar aanbod.

>Jij bent de zon, de maan en de sterrenrimram bij elkaar.

<Is Rogiers uitlating waar?

>Wat Rogier zegt moet je altijd met een korreltje zout nemen, zeker als het over vrouwen en aanverwante onderwerpen gaat. Om de graad van zijn onbezonnen woorden te kunnen meten, mag ik je vragen wat hij gezegd heeft?

Toen kwam het eruit:

<Hij beweert dat je verliefd bent.

>Op wie?

Zichzelf van de domme houden, dat kon Bert als de beste.

<Met wie ben jij vanmiddag uit gaan eten?

Le moment suprême.

>Je vraagt je af waar ze de fantasie halen.

Er was nog altijd geen relatie.

<Die zit in hun broek.

Het leek op een regelrechte hormonenaffaire uit te draaien en het was Kaats afscheid voor die dag.

Als klap op de vuurpijl brak Bert bijna zijn nek toen hij in het station van Hasselt een kortere weg wilde nemen door over een hek te springen. Zijn beoordelingsvermogen was wat zwak en hij viel pardoes op zijn rug.

Hij stond snel op om te vermijden dat iemand hem zag sukkel. Zijn ledematen leken nog te functioneren. Het was nog goed afgelopen, want hij had zich veel erger kunnen bezeren.

Na een kort avondmaal reed Bert per motorfiets naar Valérie Desiree in Sint-Truiden. Ze zag er goed uit. De tweeling lag al in bed. Bert hoorde hun ademhaling via de babyfoon waarvan het volume op het maximum stond.

‘Nog goed gestunt de laatste tijd?’ vroeg hij aan haar man.

Ket legde hem uit dat hij onlangs was gepromoveerd tot display-piloot. Dat wilde zeggen dat hij geregeld ver van huis was om shows weg te geven. Zijn wendbare gevechtsvliegtuig was voor die gelegenheid wit-blauw geschilderd.

Bert kwam onmiddellijk tot de kern van de zaak en zei:

‘Voetbal jij ook?’

‘Soms. Waarom vraag je dat?’

‘Wel, jullie geven al eens voetballen weg, en mijn neefje Siemen verzameld ze. Ik wil hem zo’n bal als verjaardagsgeschenk geven.’

‘Netan houdt zich daarmee bezig,’ zei Ket, ‘ik zal je zijn telefoonnummer geven.’

‘Als je mij zijn adres geeft, ga ik wel even langs.’

Ket keek op zijn horloge en zei:

‘We kunnen afspreken in *Ons huis*. Ga mee een pintje pakken.’

Bert was al eerder met Ket en zijn kompanen op kroegentocht geweest, maar dat was hem slecht gekomen. Toch moest hij proberen nog wat informatie van Netan te ontfutselen en dus ging hij akkoord.

‘Mag ik weer niet mee?’ vroeg Valérie.

Ze lachte haar witte tanden bloot en dat was de toestemming waarop Ket had gewacht.

‘Ik zal Netan even bellen, dat we eraan komen.’

Terwijl Ket naar Netan belde, vestigde Bert zijn volledige aandacht op zijn ex-collegaatje.

‘Hoe gaat het met de rakkers?’

‘Prima, ik zou graag voor het weekeinde een professionele babysitter vinden die de kinderen ‘s morgens ook nog opvangt terwijl mamma en pappa wat langer blijven slapen. Heb je zin?’

‘Die zijn schaars gezaaid en hun prijzen zijn niet van de poes.’

Ze lachten. Valérie had het al spelend gevraagd, want ze wist maar al te goed dat hij dat alleen voor de kinderen van zijn schoonzus deed. Hij dacht aan de Valérie van de schrijver uit de komische Franse film waarvan hij de titel niet kende. De vrouw van Ket had zijn Valérie kunnen zijn.

Ket kwam erbij staan en vroeg:

‘Mag ik nu eens op jouw snelheidsmonster rijden?’

Ket zaagde al jaren om de racemachine van Bert uit te proberen, net zoals Bert naar een vlucht met diens gevechtsvliegtuig vroeg. Bert moest hem teleurstellen:

‘Ik heb een off-roadmotor gekocht.’

Ket was daar natuurlijk minder enthousiast over en achterop zitten zonder helm zag zijn vrouw niet zitten.

Terwijl Ket zijn auto uit de garage reed, nam Valérie afscheid van Bert:

‘Je bent hier altijd welkom, dat weet je.’

Hij gaf haar één kus op de rechterwang, net zoals hij dat had gedaan toen hij was aangekomen. Het was een woordeloos ritueel om te zeggen dat ze elkaar wel mochten.

Ket was niet vies van hoge snelheden en Bert moest zich reppen met zijn motorfiets. Gelukkig duurde de rit naar Netan niet lang. Netan stapte in de auto van Ket en Bert volgde hen naar *Ons huis*.

Het was een gezellig café waar *een gesprek voeren* nog kon. Ket stelde zijn collega gevat voor:

‘De man die zijn naam niet heeft gestolen, Netan Devlieger.’

‘Aangenaam, mijn naam is Bert Dieryck. Alles kits?’

‘Och, dat gaat wel,’ zei Netan, ‘pas gescheiden en zo.’

Het was een delicaat onderwerp en Netan wilde nog kwijt dat hij niet wist waar het fout was gegaan. Hij stond sterk in zijn schoenen en zou dat met vrienden als Ket nog lang kunnen volhouden.

Bert schakelde wijselijk over naar een ander hobby van hen.

‘Als jullie maar winnen bij het voetballen.’

‘Dat helpt,’ zei Netan, ‘voetbal jij ook?’

‘Nee, soms voetbal ik met mijn neefje Siemen, maar ik sta dan in het doel.’

‘Heb je nog van die ballen die je bij een vriendschappelijke match weggeeft?’ vroeg Ket aan Netan.

Dat kwam Bert goed uit, zo moest hij dat zelf niet vragen.

‘Ik heb er nog genoeg.’

‘Welke kleuren hebben die?’ vroeg Bert.

‘We hebben van alles, rood-wit, groen-wit, rood-wit-blauw – ’

‘Ook een geel-zwarte? Je hebt er zo een aan de kapitein van KSK Tongeren gegeven.’

‘Nee, we geven soms ballen zomaar door aan andere ploegen. Die bal kwam volgens mij van de IJsbeerkes uit Sint-Joost-ten-Node.’

‘IJsbeerkes?’

‘Heb jij geen kinderen? Die kennen alle merken van ijsjes.’

‘Nee, ik zal het de kinderen van mijn broer vragen.’

‘Doe dat,’ zei Netan.

Bert wist genoeg. De twee Corona’s die hij ondertussen gedronken had zorgden voor een nevelig brein. Terwijl hij zijn kompanen bedankte – hij moest niets betalen – wenkte Netan naar de kelner voor een volgende ronde.

‘*Ride the wind of change,*’ zei Ket.

‘*Wake up dead man,*’ riep Netan hem na.

Blijkbaar was slapen voor hem gelijk aan dood zijn.

‘*Many happy landings,*’ wenste Bert hen toe.

Hij racete als een Agostini in zijn beste jaren naar huis, ook al was het onverantwoord om ’s nachts te rijden met een donkergetint helmvizier. En hij vergat een voetbal voor Siemen mee te nemen.

Normaal had de morgenstond goud in de mond. Maar zijn mond plakte van de smurrie die het Mexicaanse bier van de avond daarvoor erin had achtergelaten. Bert voelde zich niet zo goed, toch ging hij met de trein naar zijn werk. Hij zou Baudouin erop uitsturen als een vroege scramble zich zou aandienen.

Met zijn beste vriendin ging het ook niet zo goed:

<Ik ben vannacht om twee uur opgestaan omdat ik zo ziek als een hond was. Ik moest overgeven en heb nadien geen oog meer dichtgedaan. Ik heb de zon zien opkomen. Toch een goedemorgen gewenst.

Was het eten in Voeling haar niet goed gekomen?

>Ga je ooit nog met mij uiteten? Ik moet zeggen dat ik me ook slecht voel. Ik heb gisteren mijn onderzoek voortgezet, samen met

enkele piloten die van wanten weten wat betreft het drinken van liters bier.

Bert liet een boer en zorgde voor een lichte opschudding. Baudouin en Niels keken verbaasd op, want ze hadden hem die onvolkomenheid in zijn lichaamsfuncties niet toegeschreven. *Concerto van boeren en winden*, dat was een goede titel geweest voor een strip met in de hoofdrol de Kiekeboe van Hasselt.

Kaat reageerde zelvend:

<Mijn misselijkheid heeft niets met het eten van gisterenmiddag noch met jouw gezelschap te maken. Natuurlijk wil ik nog met je uitgaan.

‘Bert, kom je?’

Hij keek verwilderd van zijn computerscherm op.

‘Ben je ziek? Of wat heb je?’ vroeg Niels, ‘de scramblebel ging.’

‘Sorry, ik voel me niet lekker, ik ga naar de verpleegster.’

Baudouin nam het commando over en gebod zijn mannen hem te volgen. Zonder verder te vragen, liepen ze het lokaal uit.

Toen Bert van zijn stoel opstond, brak hem het zweet uit. Zijn hoofd tolde in het rond en hij hapte naar zuivere lucht om zijn hersens op te frissen. Hij slenterde naar de liften terwijl zijn crew zich naar de hangar haastte.

De dokter was er niet. De verpleegster gaf hem een pilletje en stelde voor even op het smalle bed in de medische ruimte uit te rusten. Dat aanbod sloeg hij af. Hij was niet moe, hij was ziek.

Zijn wil om Kaat te zien trok hem als een ontwaakte zombie naar de zevende verdieping. Ze vond er niets beters op dan hem een stripverhaal van Kiekeboe in de handen te stoppen en hem terug naar beneden te sturen.

Aan zijn bureau sloeg hij het boekje open en na enkele bladzijden begreep hij dat de kale stripfiguur een oplosser van problemen was. En als er geen waren, zorgde hij er zelf wel voor. Leon van der Neffe was Kiekeboes buurman, maar ook een beroepsmilitair. Daar had je het leger weer, maar een complot onder het toezicht van een

stripfiguur sloeg alle gekheid van de wereld. Verbeelding, Bert had er genoeg van.

Een twintigtal minuten later sloeg hij het boekje dicht en was hij weer in staat om aan de slag te gaan. Hij herinnerde zich dat hij het probleem met de IJsbeerkes nog moest oplossen. Netan Devlieger had voorgesteld om aan de kinderen van zijn broer te vragen welke merken van ijsjes ze kenden.

Hij drukte het knopje op de voorgeprogrammeerde telefoon in en wachtte op verbinding.

‘Hallo, met Siemen.’

De grote vakantie liep op zijn laatste benen, maar dat deed de kinderen niet in een psychologisch dal belanden.

‘Verveel je je?’

‘Pongo is weggelopen en we zijn hem aan het zoeken.’

‘Wie is Pongo?’ vroeg Bert.

‘Het poesje met de zwarte vlekjes.’

Het schoot hem weer te binnen. Stoetel had vier poesjes ter wereld gebracht, maar voor eentje hadden ze nog geen naam gevonden. Dat was Pongo gedoopt.

‘Is het niet te warm buiten?’

‘We mogen geregeld in het badje en krijgen veel ijsjes.’

Ongewild was Bert bij zijn doel en vroeg:

‘Welk merk van ijsjes eten jullie normaal?’

‘Daar vraag je me wat,’ zei Siemen.

‘Als je in de ijskast gaat kijken, krijg je iets van mij.’

‘Wat krijg ik dan?’

Een jongen van tien kon nog enthousiast reageren in het vooruitzicht van een cadeautje.

‘Dat is een verrassing,’ zei hij.

‘Oké,’ zei hij en weg was hij.

Bert dacht aan de afgelopen reis naar Frankrijk, samen met Siemen, zijn zusjes en hun ouders. Ze hadden de kinderen voortdurend met ijsjes naar bezienswaardigheden moeten lokken.

Een halve minuut later was Siemen terug.

‘We hebben Hola, Megnum, IJsbeer, ARTIC en Ys.’

‘Spel de namen eens als je wilt.’

Dat deed hij met plezier.

‘Bedankt Siemen. Doe de groetjes aan je lieve zusjes.’

‘Die sukkels,’ zei Siemen, ‘wanneer krijg ik mijn cadeautje?’

‘In het weekeinde, beloofd.’

‘Oké.’

‘Dag Siemen.’

‘Dag.’

Zijn pappa werkte voor het parlement en moest daarvoor veel telefoneren. Siemen volgde het goede voorbeeld van zijn vader. Aan de telefoon was hij altijd heel beleefd.

Met lome benen trok Bert naar de computer van Gwen.

‘Je ziet bleek,’ zei ze, ‘wat heb je gisteren weer uitgespookt?’

‘Ach, ik drink normaal bier tegen de dorst en niet voor de lol.’

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg ze.

Ze wilde al opstaan, maar hij hield haar tegen door op haar schouders te duwen.

‘Jij mag voor mij op het toetsenbord tokkelen. Mijn zicht is niet zo goed vandaag.’

‘Oké, zeg het maar.’

‘Start de browser eens op.’

Dat deed ze, maar het nam wat tijd in beslag.

‘Hoe gaat het met de liefde?’ vroeg ze langs haar neus weg.

‘Ons Kaatje is een wonderbaarlijke vrouw.’

Gwen begreep dat er iets van de roddels waar was.

‘Kaat heeft me gezegd dat ze jou wel een toffe vent vindt.’

‘Aha, dat is dan heel toevallig, want ik zie haar ook wel zitten.’

‘Je had mij gezegd dat je nooit zou trouwen.’

‘Ik ben ook nog niet met haar getrouwd hé?’

Eindelijk was de browser geopend.

‘Wil je *IJsbeer* eens opzoeken?’ vroeg Bert.

Gwen deed wat hij vroeg. De internetsite van de firma IJsbeer opende.

‘Niets bijzonders,’ zei Bert, ‘klik de tweede link eens aan.’

Toen kwam een interessant artikel tevoorschijn: *Artic koopt IJsbeer op*.

Siemen had ook ARTIC genoemd en Bert wist intuïtief dat het de volgende stap in zijn zoektocht was.

‘Zoek ARTIC eens op?’ vroeg hij.

De zoekmachine kon geen volledige top tien samenstellen. Gwen klikte het tweede adres aan en de startpagina van ARTIC opende zich. IJspegels hingen aan de bovenste rand van het computerscherm, waterdruppels vielen naar beneden en maakten stalagmieten van ijsjes in alle kleuren van de regenboog. ARTIC produceerde geen hoorntjes maar waterijsjes.

‘Wordt hier nog gewerkt?’

Bert hapte naar lucht omdat hij de stem van Kaat achter zich had herkend. Hij zat op Gwens bureau met zijn rechterbeen tussen haar benen hangend en stond haastig op.

‘Wacht je even?’ vroeg hij aan Kaat, ‘we zijn bijna klaar.’

Zonder een antwoord af te wachten zei hij tegen Gwen:

‘Probeer nu eens dat laatste merk.’

Gwen gaf YS in. Door de trage verwerking van wat ze eerder had getikt zag Gwen niet dat er al THAL in de zone voor het zoekwoord stond ingevuld. Samen met de aangevulde YS had ze nu THALYS als zoekwoord ingegeven.

Tot hun grote verbazing kwam een foto van een treinongeval tevoorschijn, linksonder stond als titel: *Treinontsporing binnen invloed van graancirkel?*

‘Daarover heb ik in de krant gelezen,’ zei Bert, ‘maar dat artikel maakte geen verband met een graancirkel.’

Niels had er een foto van gemaakt.

‘Is dat geen bestelbusje van ARTIC?’ vroeg Kaat en ze wees de plaats op het scherm aan.

‘Het logo lijkt op een ijsje,’ zei Bert, ‘dat is toevallig.’

Gwen klikte zonder dat iemand haar dat vroeg het volgende bericht aan. Het had als titel: *Treinbestuurder ontvoert door ufo?*

Het dodenaantal van het treinongeval was ondertussen tot achttien opgelopen. De journalist schreef dat de voortvluchtige bestuurder misschien in shocktoestand was geraakt en bang was voor represailles. Een ufo-ontvoering was een andere uitleg omdat de politie anderhalve kilometer voor de plaats van het ongeval honderden glazen bolletjes had terugvonden. Getuigen spraken over een knikkerveld dat het zonlicht in alle richtingen weerkaatste.

‘Boeiend niet?’ vroeg Bert aan Kaat.

Hij wilde Gwen erbuiten houden, maar ze vroeg:

‘Wat zoeken jullie?’

Het toeval had hem een andere richting opgestuurd en hij vond het niet meer nodig de website van ys te bezoeken.

‘Niets bijzonders, maar toch bedankt.’

Kaat volgde Bert het lokaal uit. Hij bleef aan de liften staan en dacht na, met zijn ene hand over zijn kale hoofd wrijvend en met de andere hand op zijn heup. Kaat drukte op het knopje om naar de zevende verdieping terug te keren.

‘Waarom zocht je mij?’ vroeg Bert.

‘Rogier heeft een dag verlof genomen en ik voelde me alleen. Ik wilde met je praten, maar Niels zei aan de telefoon dat je bij Gwen was. Dat moest ik natuurlijk controleren.’

Ineens klaarde zijn gezicht op.

‘Niels, dat was het. Ik moest Niels nog naar de foto van de graancirkel vragen. Ik dacht werkelijk dat mijn geheugen niet meer werkte.’

Ondertussen was de liftdeur opengegaan. Kaat liep naar binnen en draaide zich om. Ze wenkte als tijdelijk afscheid, en haar glimlach leefde verder in die van hem.

Op de computer van Gwen zette hij vier zoekwoorden op een rijtje: knikker, kaats, ijsje en ufo. Over knikkers vond hij niet veel, alleen een artikel over het ontstaan ervan en een politiek boek met de titel: DE KNIKKER EN HET SPEL. Hij vond handleidingen voor huishoudsters, zoals: KAATJE BEN JE BOVEN? Bert zag zijn eigen Kaat nog niet de bedden opmaken.

Met het zoekwoord *ijsje* kwam hij terecht bij voorleesboekjes voor grotere kinderen, maar de enige boodschap die Bert uit DE KLEINE IJSBEER kon puren was dat dieren in de dierenwereld hoorden en mensen in de mensenwereld. De mensen hadden zelfs niet genoeg met de aarde, want ze wilden ook nog de ruimte eromheen veroveren.

Bert stond uiterst sceptisch tegenover ufo's. Veel artikels daarover zagen er professioneel uit, ze hadden een universitair niveau omdat de schrijvers zich professor noemden. Helaas begreep hij niets van de formules die de theorieën moesten bewijzen.

Hij besloot terug te vallen op zijn reservewoord *graancirkel*. De foto's uit de heli hadden hem niet wijzer gemaakt omdat Niels de sluitertijd te groot had ingesteld. Zijn repliek was: *Dan hadden ze maar een fotograaf mee moeten sturen.*

Toen Bert www.ijsbeer.be uitprobeerde, werd hem de toegang geweigerd. Wat hadden de IJsbeerkes te verbergen? Op de koop toe kreeg hij een advertentie voorgeschoteld: *Elsevier 6 weken voor slechts 40 euro.*

Hij achtte de reclame geen blik waardig en bedacht een nieuw zoekwoord. Het vernoemen van een generaal in de berichten tussen Angèlique Belle en Iben Dierikx bracht hem naar de website van het Belgische Leger. De startpagina kwam al na enkele seconden tevoorschijn. Hij koos in het hoofdmenu: LUCHTMACHT.

Er verscheen een fotogalerij. Een piloot in de cockpit, zittend achter zijn stuurknuppel. Een militair die met een tuinslang water door de draaiende rotorbladen spoot alsof ze te heet waren. Een

duiker schijnbaar comfortabel in een gele riem aan de lier hangend en geschoeid met roodgele zwemvliezen.

Bert besloot nog een zoekwoord op het internet los te laten: *kaatsheuvel*. Dat leverde hem het adres op van de Efteling.

Kaat was vroeg thuis van haar werk en keek liggend op haar bed naar een kleine tv. Op haar slaapkamer hoefde ze niet naar de idiote soapseries te kijken waar haar familieleden zo verzot op waren.

De spreker legde uit dat oude beschavingen gebouwen en monumenten hadden opgetrokken die ze alleen met de nodige wijskunde in het achterhoofd hadden konden bouwen. De Inca's hadden stenen blokken van minstens 100 ton met metalen clips aan elkaar geklonken. Dat was onmogelijk geweest als ze niet over een draagbare smeltoven hadden beschikt. Voor aankomende aardbevingen hadden de Maya's grote bassins met laag water erin aangelegd om bij de minste waterrimpel alarm te kunnen slaan. De spreker vroeg aan de kijker wie hen daarbij had geholpen, want die volkeren kenden niet eens het wiel.

Kaat trok haar schouders op en wachtte zijn antwoord af.

De Maya's hadden geen aanleg voor baardgroei, toch lagen de archeologische sites vol stenen figuren met baarden. Waren dat hun technische adviseurs geweest? De spreker dacht van wel. De baardmensen waren de wereld ingetrokken omdat hun eigen beschaving door vreselijke overstromingen was vergaan. Zij waren de overlevenden en hadden hun wetenschap aan de wereld geschonken.

Kaat wist niet wat ze ervan moest denken. Het geblaf van een hond buiten deed haar van het bed opspringen. Dat leek wel Netta te zijn.

Ze deed het raam van de slaapkamer open en keek naar buiten. Het was donker, maar bij het licht van de vollemaan kon ze de hond zien spelen met een ding dat vreselijk wispelturig van de ene kant naar de andere wipte.

'Netta,' riep ze.

De hond stopte met springen en keek verbaasd in het rond. Het balletje waarmee ze zo mooi speelde kwam in het gras terecht en bleef daar liggen.

‘Netta, in je hok. Hoor je me?’

Toen Netta haar baasje in de vensteropening herkende, begon ze met haar staart te kwispelen.

‘In je hok Netta, en snel.’

In normale omstandigheden was Kaats strenge stem genoeg om Netta onmiddellijk te doen luisteren, maar de hond liep naar het balletje in het gras en begon eraan te snuffelen. Kaat besloot naar beneden te gaan.

Eenmaal buiten zag ze Netta zittend naar de maan staren. Het hemellichaam leek nu veel op een grote versie van de metalen knikker die zij onlangs had gevonden.

De hond keek van haar naar het balletje op de grond, en terug, alsof ze van Kaat verwachtte dat ze het zou opnemen om met haar te spelen.

Het was een kaatsbal. Kaat raapte hem op en liet hem weer vallen. Netta kon de baan ervan niet zo goed voorspellen en daarom sprong ze maar wat raak.

Na de wandeling met haar hond installeerde Kaat zich weer op het bed in haar slaapkamer. Ze zapte driemaal door het volledige tv-aanbod en besloot dan het ding het zwijgen op te leggen. Ze nam een potlood en legde een blocnote op haar opgetrokken knieën. Terwijl Netta aan haar voeten met de roze kaatsbal speelde, dacht Kaat na over haar relatie met Bert.

Relaties waren belangrijk in het leven, maar mensen braken ze voortdurend af. Wat maakte een relatie sterk genoeg om het een leven lang met elkaar uit te houden? Respect dwong haar een mooi einde aan een mooie relatie te knopen, maar ze had geen wroeging gehad toen ze een niet te harden relatie van een regelrecht horror-einde had voorzien.

Als kind dacht ze dat alle grote mensen aardig tegen elkaar waren, maar nu ze zelf volwassen was zag ze de andere kant van de medaille. Het leven ging over toppen en door dalen. Ze had de indruk dat ze minder toppen dan dalen beleefde, maar haar wiskundige bagage leerde haar dat er evenveel toppen als dalen waren. Alles leek in een sinusgolf van *toen* naar *nu* te willen gaan, om dezelfde weg naar *later* te volgen. Dat *later* was anders omdat zij nooit dezelfde bleef. Ze veranderde voortdurend en kon daar zelfs mee leven. Het leek haar de moeite waard om de tijd kort te sluiten, om hem niet te verdelen in *gisteren*, *vandaag* en *morgen*. Want alles was *nu*, zonder begin en zonder einde.

Haar ouders hadden haar op de wereld gezet, maar ze voelde zich als een testpiloot van een vliegtuig zonder vleugels. Ze wilde dolgraag weer kind zijn om zich niet meer over de grote levensvragen te moeten buigen. Toch moest ze als volwassene verder.

Regelmatig eten had haar over de hartbreuken heen geholpen. Niet zelden werden gebroken liefdes als broodjes-gezond verteerd. Hier lag ze, meermaals gedumpt door het ego van een ander. De volgende kandidaat bood zich al aan: Bert Dieryck, maar die gedachte was prettig.

‘Wat denk jij van Bert, Netta?’

Hoewel de hond zich in de verste verte niet kon voorstellen hoe Bert eruitzag en hoe lief hij wel voor dieren kon zijn, blafte Netta één keer. Dat was voor Kaat een duidelijk *ja*. De hond zou twee keren hebben geblaft voor een *nee*.

Ze had zin om haar twijfels van zich af te schrijven. De inspiratie kwam naar boven borrelen. Ze voelde zich als een schrijver in spe die haar ingedutte lezers absoluut wakker wilde schudden. De zinnen die ze schreef rijmde niet, maar ze klonken wel als muziek in de oren.

Het was al donker en aan de hemel stond een halvemaan. Bert nam zijn fiets uit de stalling aan het station en reed naar huis. Zijn fiets rammelde ontzettend hard door het rijden op de oneffen

kasseiweg. Het was fris, maar dat deed hem niet, door het fietsen kreeg hij het weer warm. Hij koos de kortere weg door de woonwijk.

Bij de ondergrondse tunnel van het station sprong hij van zijn fiets en leidde hem aan de hand naar de speciale bandengeul, waarlangs hij de fiets gemakkelijk over de trap kon transporteren. Tijdens de afdaling hoorde hij achter zich een auto met piepende banden stoppen. Hij keek achterom en herkende een geel busje van ARTIC.

Twee mannen stapten uit het busje. Ze droegen overalls met de naam van hun bedrijf op de rug geborduurd. Ze leken een hevige discussie te voeren, aan hun gebaren te zien. De akoestiek van de tunnel hielp hem een stukje van de conversatie te begrijpen.

‘Ik heb je toch gezegd dat ik zou winnen,’ zei de ene.

‘Oké, het is al goed, ik kan er toch niets meer aan veranderen, de knikkers zijn verdeeld, straks is het spel gespeeld.’

De knikkers zijn verdeeld? Interessant.

Bert volgde hen al wandelend met zijn fiets aan de hand op een afstand van ongeveer vijftien meter. Wat kwamen ze hier uitspoken? Dat moest hij trachten te achterhalen door ze op de voet te volgen. Of moest hij van de gelegenheid gebruik maken om het bestelbusje te onderzoeken? Waren ze slechts met twee of zat een derde in het busje op hun terugkeer te wachten?

Hij besloot de mannen naar de trap aan de andere kant van de tunnel te volgen. Daar sloegen ze niet rechtsaf naar de wachtkamer en de loketten maar liepen ze naar de pakjesdienst.

Bert besloot buiten te wachten. Twee minuten later kwamen ze naar buiten, elk een grote doos torsend. Bert wist dat die dozen niet per se ijsjes moesten bevatten. Je hield het niet voor mogelijk wat mensen allemaal in anonieme dozen via de post verzonden.

Hij nam zijn fiets bij de hand en hoopte dat de ijsjesmannen zijn achtervolging niet zouden opmerken. Door de tunnel volgde hij hen op een twintigtal meter afstand.

Aan de overkant bleef hij even wachten terwijl de mannen hun dozen in het busje laadden. Toen hij het busje hoorde vertrekken,

haastte hij zich met de fiets de trap op, hem door de geul slepend, en zette de achtervolging in.

Het was spitsuur en het busje volgde de stroom van auto's over de Sint-Truidersteenweg naar het kruispunt met de ring. Bert haalde alles uit zijn benen en hoopte dat het stoplicht aan de kruising op rood zou springen zodat hij het busje kon inhalen. Dat bleek aanvankelijk ook te lukken.

Toen het busje links de grote ring opreed, zonk hem de moed in de schoenen. Als fietser mocht hij daar niet rijden. Gelukkig waren er werken aan de weg en het busje zou daardoor opgehouden worden, hopelijk genoeg om met de fiets via een parallelle weg aan de binnenkant van de ring naar het volgende kruispunt te rijden.

Net op tijd dacht hij eraan dat hij alleen via de ring over de spoorweg kon rijden. In de hoop dat er geen politie was reed hij toch de ring op en verkoos uiterst rechts van de pechstrook te rijden. Enkele automobilisten toeterden om hem te waarschuwen dat hij gevaarlijk bezig was, maar Bert trapte door en hield alleen het busje in het vizier.

De weg daalde fel en hij kon redelijk goed vaart maken. Door het drukke autoverkeer slaagde hij er zelfs in het busje in te halen. Bert maakte zich geen illusies en verwachtte dat hij de achtervolging ooit zou moeten staken omdat zijn krachten zouden opraken, maar hij hoopte vurig dat het busje bij een volgende halteplaats zou stoppen zodat hij daar een nieuw plan kon bedenken.

Aan het volgende kruispunt wachtte hij ze op. De mannen hadden niets in de gaten en het busje sloeg rechtsaf het terrein van het ziekenhuis op. Bert volgde het busje gemakkelijk tot aan de ingang.

De mannen stapten uit, haalden de dozen uit de laadruimte en droegen ze langs de receptie naar binnen. De verpleegster keek niet van haar boek op. De ijsboerkes waren blijkbaar vrienden aan huis.

Het bezoekuur was al voorbij en Bert gaapte in het halfduister achter het grote raam naar binnen. Het kwam goed voor hem uit dat de verpleegster vanachter de balie kwam en in de richting van de toiletten liep. Dat was zijn kans. Hij liet zijn fiets aan het raam

staan en spurtte de mannen achterna die goed hoorbaar door de lange gang slenterden.

Ineens bleven ze stilstaan. Een van hen zette zijn doos op de grond en drukte een knop in aan de muur. Bert kon het vanaf zijn schuilplaats achter een grote kamerplant niet zo goed zien, maar vermoedelijk stapten de twee mannen in een lift. Niet veel later verdwenen ze uit het zicht.

Hij haastte zich naar de plaats waar ze verdwenen waren en zag aan een liftdeur het neerwaarts gerichte pijltje branden. Wat als het ziekenhuis 4 kelderverdiepingen bezat? Het duurde niet lang tot de lift weer vrij was en omhoogkwam. Hij stapte in en drukte op -1; een geluk, want lager ging het niet. De oude lift kwam met een schok in beweging en daalde bijna geruisloos.

De lift stopte op de benedenverdieping en de deuren schoven open. Opeens stond hij oog in oog met de ijsjesmannen, klaar om weer in te stappen. Ze hadden elk twee gele plastic zakken vast, met het logo van ARTIC erop. Hij mocht geen argwaan wekken en stapte uit. Een van de twee staarde hem aan terwijl hij naar zijn collega luisterde die uitlegde hoe je een bestanden vanuit de Cloud op een pc kon kopiëren. Daarna schoof de liftdeur achter Bert dicht.

Hij moest een snelle beslissing maken. Ofwel zette hij zijn achtervolging voort om de inhoud van de plastic zakken te achterhalen, ofwel liet hij ze gaan en ging hij na wat er in de dozen zat. Hij koos voor de tweede optie.

Links lag een lange gang als een zebra-pad van licht en donker omdat bij elke open deur een streep wit licht in de duistere gang viel. Helemaal aan het einde liep een verpleegster van hem weg. Rechts van de lift was er een ingang met klapdeuren. Door een kier weerklonk het geschreeuw van een vrouw in barenсноod. Of daar leek het toch op.

‘Meneer, wat doet u hier?’

Bert schrok hevig. Terwijl hij in gedachten had nagegaan welke operatie een chirurg op de gillende vrouw uitvoerde, was een ziekenbroeder uit de lift achter hem opgedoemd. Bert stotterde iets

onverstaanbaar en hoopte dat de jongeman niet verder zou vragen, maar dat deed hij toch:

‘Waar wilt u naartoe?’

‘Is dit de kraamafdeling?’

De ziekenbroeder keek hem wantrouwig aan. Tegelijkertijd doorbrak de krijsende vrouw weer de stilte.

‘Dit ziekenhuis heeft geen kraamafdeling, u hebt hier niets te zoeken. Ik zal de bewaker roepen.’

De ziekenbroeder zei dat niet op een vijandige manier, hij wilde Bert enkel uit de doolhof van het ziekenhuis helpen. Toch had Bert de indruk dat de ziekenbroeder loog, want het gekrijs leek veel op een vrouw met barensweeën.

‘Nee, dat is niet nodig, ik zal het aan de receptie vragen. De ijsmannen zijn waarschijnlijk alweer vertrokken.’

‘De ijsmannen?’

‘Hebt u ze gezien?’ vroeg hij.

‘Ja, enkele minuten geleden, twee mannen in gele overalls.’

‘Dat is jammer.’

‘Waarom zoekt u die mannen?’

‘Ze hebben de verkeerde dozen geleverd. Mag ik dat even controleren?’ vroeg Bert in een roekeloze poging.

De jonge ziekenbroeder bezat waarschijnlijk helemaal geen verantwoordelijkheid en had er verder ook niets over te zeggen. Hij keek Bert vreemd aan, maar zei toen:

‘Volgt u maar.’

De ziekenbroeder duwde tegen de rechterklapdeur en hield ze voor Bert open. Aan de andere kant van de deur lag een lange gang. Er brandde fel licht en er was veel bedrijvigheid. Niemand keek naar hen op, iedereen had een duidelijk beeld van wat hij moest doen. Er was geen geschreeuw te horen.

Zijn gids ging hem voor naar een deur van een soort koelkast. Hij opende de deur en stak het licht aan. De ruimte was volledig betegeld en gevuld met dozen.

‘Hier moeten ze staan.’

Bert knikte, ze waren goed herkenbaar door hun opschrift.

‘Mag ik ze openen?’ vroeg hij.

‘Ja, maar doe het snel.’

De doos die hij voorzichtig opende zat vol ijsjes in alle kleuren van de regenboog.

‘Is alles in orde?’

‘Vreemd, ze hebben toch de juiste waar geleverd,’ zei Bert.

‘Goed zo.’

Bert vroeg zich af waarom ze die dozen in het station hadden opgehaald terwijl ze die net zo goed tot aan het ziekenhuis hadden kunnen rijden. Op de koop toe dook nog een akelig idee vanonder zijn hersenpan op: *Lokken ze kindjes met ijsjes uit de moederbuik omdat ze liever erin blijven zitten?*

‘Komt u nog?’

Hij had weer staan dromen en begreep te laat dat de ziekenbroeder op hem wachtte.

‘Oké, ik kom eraan.’

Hij haastte zich achter de jongeman aan.

Aan de balie van de receptie nam hij afscheid van de ziekenbroeder en hoorde hem aan de dienstdoende verpleegster vragen:

‘Alles in orde?’

Bert slenterde naar de uitgang maar volgde het gesprek op de achtergrond.

‘De Chinese vrouw ijlt nog, ondanks de kalmerende middelen die we haar toegediend hebben. Ze heeft het almaar over het beest dat haar blijft verkrachten.’

‘Dat is te begrijpen als je zag wat er uit haar buik kwam, zo’n reusachtig gezwel heb ik nog nooit gezien. Het leek op een knikker.’

Het woord *knikker* had de laatste tijd een vreemd effect op Bert. Het feit dat hij vroeger met knikkers had gespeeld en daarna nooit meer, maakte hem duidelijk dat een knikker niet noodzakelijk was in het leven van een volwassene. Wat mocht de bevalling van een knikker uit een volwassen Chinese vrouw dan betekenen?

Bij de uitgang bedacht hij zich. Hij keerde op zijn stappen terug en deed alsof hij nog zijn parkeerkaartje moest valideren.

De ziekenbroeder ging de trap op terwijl de verpleegster zich weer over haar boek boog. Bert overwoog zijn charme op de verpleegster uit te proberen. Misschien kon hij haar het kamernummer van de Chinese ontfutselen.

Hij liep naar de balie en haalde een biljet uit zijn portefeuille.

‘Hebt u misschien kleingeld voor de parkeerautomaat?’

De vrouw legde haar boek neer en keek hem onverwacht lief-talig aan. Ze kwam snel vanachter de balie in zijn richting gelopen en Bert prees stilzwijgend de doorzichtigheid van haar uniform.

‘Kom meneer, ik zal u uitleggen hoe dat ding werkt. U kunt er ook bankbiljetten insteken, maar soms werkt dat niet goed.’

‘Dank u,’ zei hij terwijl ze nog niets voor hem had gedaan.

‘Zal ik het doen?’

Hij gaf haar een biljet van 10 euro en keek toe hoe ze het met haar smalle handen op zijn plaats legde.

‘Voilà,’ zei ze in mooi Frans.

Even later vielen vijf munten van 2 euro uit de automaat. Nu moest hij haar afleiden, want hij had geen kaartje om te valideren.

‘Dank u wel, maar mag ik u nog iets vragen?’

‘Doet u maar,’ zei ze.

‘Ik hoorde u tegen uw collega iets zeggen over een Chinese patiënt. Mag ik haar eens spreken?’

De verpleegster twijfelde, alsof ze iemand beloofd had er met niemand over te praten. Toen zei ze:

‘Ik denk niet dat het veel zin heeft. Ze schreeuwt haar bezoekers aan alsof ze haar kwaad willen aandoen, maar we begrijpen niet alles wat ze zegt.’

‘Ik ken wel een mondje Engels,’ zei Bert.

Want aan de Chinese taal was niet te beginnen.

De jonge vrouw keek rond en nam een besluit:

‘Oké, heel even maar.’

‘U bent een schat.’

De Chinese vrouw lag op haar rug, de ogen opengesperd. Het zweet parelde op haar voorhoofd en haar borst ging als een blaasbalg op en neer. Haar armen waren bij de polsen met riemen aan het bed vastgemaakt.

‘May I ask you something,’ begon Bert in zijn beste Engels.

Het geluid van de opengaande deur had haar niet verontrust, maar nu ze zijn stem hoorde werd ze alerter. Ze keek hem aan. Haar oogbollen rolden verwilderd in hun kassen en ze zei met koortsige stem:

‘Who are you?’

‘I’m concerned about your health.’

‘Where is my child? Can I see my child?’

Hij keek de verpleegster aan, en die zei:

‘Ze is bevallen in een ziekenhuis in Brussel, maar de staatsveiligheid heeft haar naar hier verhuisd.’

‘Waarom?’

‘Geen idee. Ze wordt hier zelfs niet bewaakt.’

‘You can see your child soon,’ zei Bert, ‘but I have to know what has happened.’

‘Someone doesn’t want us to negotiate with your country about 3d-computers,’ legde ze klaar en duidelijk uit.

De vrouw leek helemaal niet hysterisch nu ze eindelijk met iemand kon praten die naar haar luisterde.

‘You have to go to China,’ vervolgde ze bijna hysterisch.

Bert kon een glimlach niet onderdrukken. Als reactie daarop riep de vrouw:

‘The beast is not coming, it’s already here.’

Ze schreeuwde het uit, maar haar uitlatingen waren niet langer verstaanbaar. Wellicht vloekte ze of vroeg ze om losgemaakt te worden, in het Chinees.

‘Ik ga weer naar mijn plaats,’ zei de verpleegster, ‘mijn andere patiënten wachten.’

‘Oké.’

Tegen de Chinese vrouw zei hij:

‘Thank you very much.’

De vrouw was razend geworden en snokte aan de gespen waarmee ze aan het bed was gekluisterd.

Hij verliet de kamer samen met de verpleegster. Onderweg naar de balie zei de verpleegster:

‘U hebt het klaargekregen om de vrouw tot rust te brengen, toch voor even. Dat is opmerkelijk. Kent u haar?’

‘Nee, maar ik doe onderzoek naar een vermoedelijke drugshandel, vermoedelijk in voetballen, en daarbij ben ik op bijzondere fenomenen gestoten, ook mysterieuze vondsten van knikkers en kaatsen.’

De verpleegster bleef stilstaan en dacht even na.

Bert vroeg:

‘Is er iets wat u me nog wil vertellen?’

‘Ik mag het eigenlijk niet zeggen, maar die vrouw is naar hier gebracht omdat haar placenta op een reusachtige knikker leek, ze willen haar grondig onderzoeken.’

‘Waar blijven normaal de moederkoeken?’

‘Die worden verbrand,’ zei de verpleegster, ‘maar gelooft u dat verhaaltje werkelijk?’

‘Ik geloof dat een knikker een Chinese geluksbrenger is.’

Ze glimlachte.

Aan zijn bureau op het werk dacht Bert na over zijn bezoek aan het ziekenhuis van Hasselt de avond voordien. De verpleegster had eerder laten uitschijnen dat het kind nog in Brussel was waar de Chinese was bevallen, maar onverwacht had ze hem naar het kindje gebracht, enkele verdiepingen lager in hetzelfde gebouw. Het lag daar heel alleen omdat er geen kraamafdeling was.

Het meisje had pikzwart haar, kijkers als knikkers, een neusje om mee te neuzen en handjes en voetjes als van een pop zo klein, maar veel beweeglijker. De verpleegster had hem verteld dat haar

collega's in Brussel eerst hadden gedacht dat er een tweede baby op komst was. Normaal kwam de moederkoek pas een tijdje later los, maar in dit geval had die onmiddellijk het kind de weg naar buiten gevolgd. Opmerkelijk was dat hij hard en rond was. Een keiharde bol, als een bowlingbal.

Haar verhaal was geloofwaardig overgekomen, toch vroeg Bert zich af of de verpleegster hem niet met een kluitje in het riet had willen sturen.

Hij besloot Kaat een bericht te sturen in de hoop een debat over het onderwerp te openen:

>Als ik hier een gat in de grond maak en doorheen de aarde graaf, kom ik ergens in China uit. Ik stel voor dat we heel heet worden en ons als gloeiende lavabollen door de aarde laten verzwelgen. Wellicht komen we niet verder dan het middelpunt van de aarde, maar als we dat met wat meer schwing doen lukt het misschien.

Kaat reageerde niet onmiddellijk. Bert had geen tijd om naar boven te gaan, want Gwens stem klonk plotseling door de luidsprekers:

‘Sar One, klaarmaken voor jullie optreden in een tv-serie. Zal ik meegaan als verslaggever?’

De mannen lachten, maar dat kon Gwen niet horen. Ze wachtte geen antwoord af en zei:

‘Oké, volgende keer dan.’

Hun baas had hen al maanden geleden gebriefd over de mogelijkheid van een vlucht voor de draaiende camera's. Bert had er eerst niets van geloofd. Toen Baudouin een telefoongesprek van zijn baas met de regisseur van de serie had afgeluisterd, had hij zijn mening moeten herzien. Hun optreden zou zich beperken tot een fly-by.

Twee uren later was de klus geklaard en de filmscene ingeblikt. Bert kwam als eerste aan zijn bureau aan – geen enkele hardloper kon het van zijn brommer winnen – en opende zijn mailbox. Kaats

reactie op zijn Chinabericht lag al op hem te wachten, maar ze was de filosofische toer opgegaan, en hoe:

<Ik zou graag een kind willen zijn, om met mijn broertjes en zusjes te ravotten, om in de bomen te klauteren, om in de beek pootje te baden, om als Jane met Tarzan door de hooizolder te razen, om op winteravonden op zolder soldaatje te spelen en daarna lekker vroeg slapengaan.

Het is een zalig gevoel, als een rode roos prikkelende geuren verspreiden, als ontbijt in de tweede slaap verwaald raken, als middagmaal de zon geel en de maan grijs inkleuren, als vieruurtje strelend nadenken over trouw, als avondmaal afscheid van elkaars schoonheid nemen en het slapen overslaan.

Het lijkt zo onvermijdelijk, door een bot mes afgesneden worden, in een vaas vuil water verzeilen, zich aan menselijke doornen kwetsen, zonder licht geen toekomst meer zien, volwassen worden door herinneringen lief te kozen en zonder twijfel doodgaan.

Het gedicht beviel hem. Hij dacht even na om er een goed woord voor te vinden. Hij koos voor een samentrekking van de woorden *formidabel* en *orgastisch*:

>Jouw gedicht is formidastisch.

In een opwelling belde hij Kaat. Zijn collega's waren nog niet aangekomen en de tijdelijke privacy was meegenomen.

'ARCTIC-veiligheid, goedemorgen, met Kaat.'

'Jij kunt er wat van.'

'Soms inspireren mensen me.'

Bert hoopte dat hij een van die mensen was.

'Hoe voel je je?' vroeg hij met het oog op haar komende verjaardag.

'Prima, ik heb de duistere dingen van mij afgeschreven, nu mag het licht weer mijn huisje binnenvallen.'

'Ik wou dat ik een lichtstraal was,' zei hij.

De lyriek kwam aan, want Kaat zei verrukt:

'Dat heb je mooi gezegd.'

Zijn collega's kwamen luidruchtig binnengevallen. Baudouins gezicht verried ingetogen vrolijkheid omdat hij wist wie er aan de andere kant van de lijn hing.

Bert achtte het raadzaam van onderwerp te veranderen en zei:

'Heb je iets van mijn verhaal over China begrepen?'

'Nee,' zei Kaat, 'moeten we daar echt heen?'

'Mijn onderzoek is nog niet rond, maar jij kunt misschien nog iets voor me doen.'

Baudouins gezicht vertrok zich tot een vraagteken.

'Niets illegaals hé?' vroeg Kaat.

'Nee.'

'Oké, laat maar horen.'

Als een geschenk uit de hemel ging het telefoontoestel van Baudouin over en Bert kon zijn eigen conversatie ongestoord vervolgen. Met gedempte stem zei hij:

'Kun jij nagaan welke functie Angèlique Belle en Iben Dierikx hebben? En tot welke applicaties zij toegang hebben?'

Kaat nam even de tijd om na te denken. Toen zei ze:

'Ik zal dat morgenvroeg doen, dan is Rogier er niet.'

'Je bent een schat.'

'Weet ik.'

Ze lachten. Haar lach schiep in zijn hoofd een beeld van convergerende rimpelcirkels op een onthutst wateroppervlak.

'Daag,' zei Bert met een zaligmakende stem.

'Doei.'

De verbinding verbrak waardoor het beeld dat hij voor zijn geestesoog had in duizend stukjes uit elkaar spatte. In zijn dagdroom zag hij zichzelf in een bootje stappen en de watercirkels tellen, want dat bracht geluk.

Hij probeerde zijn hoofd koel te houden en concentreerde zich op zijn lopend onderzoek. Alles wees naar ARTIC, hun ijsjes en de knikkerachtige substantie die de Chinese vrouw had afgescheiden. Bovendien vertegenwoordigde zij een bedrijf dat 3d-computers produceerde.

Opeens wist hij wat zijn volgende zet moest zijn.

‘Niels, kun jij een rapport voor mij opsnorren?’

Niels drukte de pauzetoets van zijn spelcomputertje in en vroeg onverwacht bereidwillig:

‘Welk rapport?’

Hun rapporten gingen altijd via elektronische weg naar de computer van Gwen, en hun lokale kopie verdween daarbij onherroepelijk van de harde schijf. Veiligheid boven alles, zou je zeggen, maar op andere niveaus liet die veiligheid te wensen over.

‘Een rapport van Sar Two over de moordaanslag op een Chinese delegatie.’

‘Oké,’ zei hij, ‘maar mag ik eerst mijn spelletje uitspelen?’

Bert kon hem zijn kinderlijk plezier natuurlijk niet ontzeggen.

Een uur later had Niels nog niets van zich laten horen. Het was halfzes en Bert besloot naar huis te gaan.

In de trein deed hij een poging om Kaats dichtkunst te evenaren. Gedichten waren als radiogolven waar je je op moest afstemmen, maar veel radio’s in de wereld waren stuk.

De volgende dag lag een kopie van het gevraagde SAR2-rapport op zijn bureau. Op het gele mapje had Niels met een viltstift in hanenpoten geschreven: *VERNIETIGEN NA INZAGE*. Blijkbaar bevatte het rapport geheime informatie. Bert opende het mapje en doorbladerde het document van zeven A4'tjes.

Het rapport van de reddingsactie door de SAR2-crew bevatte jammer genoeg geen getuigenissen over de aanslag. Er zat wel een getuigenis van de medic bij die de Chinese vrouw tijdens de overbrenging naar het ziekenhuis van Hasselt had bijgestaan. Bert las ze met groeiende belangstelling:

Bomaanslag op auto van Chinese delegatie aan het World Trade Center te Brussel. Vier inzittenden. Drie leden op slag dood. De vrouw die de aanslag heeft overleefd, zat helemaal achteraan in de auto en de voorste achterbank heeft haar beschermd tegen de regen van dodelijke projectielen. Buiten wat schaafwonden

aan het hoofd was ze niet gekwetst, maar de schok heeft haar weëen ingeleid.

Ze gaf geen direct antwoord op mijn vragen maar schreeuwde verwensingen in het Engels en vermoedelijk in het Chinees naar mijn hoofd. Ze kreunde van de hevige pijn en leek niet meer bij zinnen te zijn. Er zat volgens haar een beest in haar te wroeten, ze noemde het moensukkel. Als ze al niet dood was, dan wilde ze dat binnenkort zijn.

Toen ik de ijlede vrouw in Hasselt uit de helikopter hielp, fluisterde ze me nog iets in het oor: The tvc isn't the key to a magical mystery tour anymore. Of iets in die aard. Daarna raakte ze bewusteloos en nam een andere ziekenbroeder haar van mij over.

Van een collega weet ik dat een man, die bij de fonteintjes stond, gewond is geraakt door de kolf van een geweer dat volgens getuigen uit de lucht kwam gevallen. Het wapen dat werd gebruikt bij de aanslag op de Chinese delegatie?

Van de ziekenhuisdokter heb ik gehoord dat de dode die ze in het venster op de negende verdieping hadden gevonden, een kogelinslag achter het linkeroor had.

Ik zal me deze interventie nog lang herinneren als de meest mysterieuze die ik ooit heb meegemaakt. Pettrik Domage.

Pettrik was een vent die met beide benen op de grond stond, maar het voorval had indruk op hem gemaakt. Het was vreemd dat Bert hierover niets in de wandelgangen had opgevangen. En wat had *The Magical Mystery Tour* van The Beatles ermee te maken? Voor zijn geestesoog zag hij een scène uit de film *Sergeant Peppers lonely hearts club band*, de mysterieuze rit met de bus vol oma's, opa's en hun kleinkinderen.

De Chinese vrouw had iets over de productie van 3d-computers gezegd, maar in het verslag van Pettrik was sprake van een tvc. Hadden ze beide het over hetzelfde apparaat, een soort tv-computer? Vanaf het begin van zijn avontuur met Kaat had Bert aangevoeld dat de computer een hoofdrol zou spelen. Als de interne audit via beveiligingsprogrammatuur zijn harde schijf op afstand kon

controleren op de aanwezigheid van illegale programma's, dan moest het ook mogelijk zijn om met een intelligent programma fictieve berichten te construeren. Had hij computer gegenereerde berichten ontvangen van een op hol geslagen lettermachine?

Bert schrok van zijn eigen bedenksels en besloot Kaat te bellen. Zover kwam hij niet omdat Gwen de scramblebel liet afgaan. Hij had geen tijd meer om zich over het vreemde woord *moensukkel* te buigen.

Bert had gehoopt dat Baudouin de koerswijziging niet zou merken, maar in volle vlucht riep hij:

‘Hé, we moeten naar Waterloo, weet je nog?’

‘We maken even een omweg via Brussel,’ zei Bert, ‘onze missie is niet van levensbelang.’

Dat was wel het minste dat je kon zeggen over het redden van een onvoorzichtige toerist.

‘Wat ben je daar van plan?’ vroeg Baudouin.

‘Misschien krijgen we een rolletje in een tv-serie,’ zei Bert.

‘Ik wil wat beroemdheid ervaren,’ zei Klaus via de boordradio.

‘Ik wil de plek bekijken waar een drietal weken geleden een moordaanslag is gepleegd.’

‘Bedoel je die aanslag uit het rapport dat ik op je bureau heb gelegd?’ vroeg Niels.

‘Dat was geen ongeval,’ zei Bert, ‘dat was drievoudige moord. En de vierde heeft veel geluk gehad.’

Buiten het lawaai van de helikoptermotor bleef het stil.

‘Ik zal het in mijn rapport moeten schrijven,’ zei Baudouin.

‘Wat?’ vroeg Bert.

‘De omweg.’

‘Ik moet je rapport goedkeuren.’

‘Oké, jij wint,’ zei Baudouin.

Politiehelikopters mochten niet lager dan driehonderd meter vliegen en ze hadden geen bevoegdheid om tussen de gebouwen te scheuren. Bert liet echter de helikopter schuin naar de twee torens

van het WTC duiken en ging boven de grote rotonde hangen terwijl Niels hem aanwijzingen gaf over de hoogte en de afstand tot de gebouwen.

Ze bevonden zich vóór het station van Brussel-noord. Aan de ene kant stond het Belgacomgebouw, twee torens van spiegelen glas met een passerelle ertussen. Diagonaal ertegenover lag het WTC, minder opzichtig maar ook bestaande uit twee torens waarvan toren 2 een naambord had, verticaal gespeld: ARTIC; nog niet zo lang de hoofdzetel van de IJsbeerkes.

Terwijl de heli nog steeds als een kolibrie boven het kunstwerk op de rotonde hing en Baudouin hem verwensingen naar het hoofd slingerde, dacht Bert aan de moordenaar die vermoord was. Hij vergeleek het met de moord op John F. Kennedy, door Lee Harvey Oswald. Maar twee dagen later werd Oswald op zijn beurt door Jack Ruby gemold. Over die moorden werd jaren later nog altijd gespeculeerd, maar Bert nam zich voor deze drievoudige moord niet in de doofpot te laten stoppen.

Hij liet de heli rond zijn as draaien tot het donkerbruine WTC in al zijn grootsheid voor hem stond. Nu zag hij het veel kleinere uithangbord van ARCTIC – ARTIC mét een C. Hij was glad vergeten dat de hoofdzetel van zijn eigen bedrijf hier gevestigd was.

‘Verdomme Bert, straks zit een politiehelikopter achter onze veren,’ riep Baudouin, ‘ze verwachten ons dringend bij de Leeuw van Waterloo.’

‘Oké, het is al goed.’

Bert liet de snuit van de heli snel zakken om vaart te maken en trok hem weer op over het dak van het WTC. Onderweg naar Waterloo vroeg hij zich af of ARCTIC iets met de aanslag te maken had. Wat het toeval dat ARTIC en ARCTIC in hetzelfde gebouw waren gevestigd.

De leeuw was gemakkelijk te vinden in het weidse landschap rond Waterloo. Tot hun grote verbazing zat een of andere gek achterstevoren op de rug van het metalen beest. Hoe hij erop was geklommen, was een raadsel. De man wilde er onder geen beding af

en de politie had er niets anders op gevonden dan een reddingshelikopter erbij te roepen.

Bert stuurde zijn heli professioneel tot boven de leeuw van Waterloo en wachtte Niels' instructies af.

Anderhalf uur later zat Bert weer aan zijn bureau terwijl de verslagen Napoleon vermoedelijk op weg was naar het psychiatrische ziekenhuis van Leuven.

Net op tijd dacht hij eraan dat hij Kaat nog een gelukkige verjaardag moest wensen. Als cadeautje had hij een gemeend gedichtje verzonnen en het op een geheugenstick gezet. Die viste hij uit zijn boekentas op en stak hem in de computer.

Hij zocht het document via de bestandmanager op, opende zijn eigen mailbox en verzond het gedicht naar Kaat:

>Proficiat met je 25ste verjaardag. Als kind zag je het wel zitten. Het leven op de boerderij zou nooit vervelen, tot je tien herfststen zou tellen. De wereld ging open en je riep, ga opzij voor mij. Als tiener maakte je al onderscheid.

Het leven op het platteland zou altijd blijven boeien, tot je twintig winters zou tellen. Vanbinnen leek alles zwart of wit en je schreeuwde om wat kleur aan de rand. Als twen wilde je de schone jonkvrouw spelen. Het leven in de stad kon als muziek in de oren klinken, tot je vijftwintig lentes zou tellen.

Het alleen wonen lokte, ook al keelde je om wat beestig gezelschap. Als het ooit nog eens mis gaat en nevelslierten tot boven je hoofd groeien, weet dat er elke zomer iemand klaarstaat om je levensboom te zien bloeien.

Er was ook post van Kaat. Haar bericht beantwoordde zijn laatste verzoek via de telefoon:

<Angélique Belle is ontwikkelingsmanager, Iben Dierikx is een externe medewerker van het Europese experimentenbureau. Ze hebben beiden onder andere toegang tot de applicatie LUNATIC.

Bert surfte op het intranet van zijn bedrijf en wist enkele minuten later dat ARCTIC uit meerdere bedrijven bestond. LUNAPART

deed hem aan een lunapark deed denken, BIZNEST was misschien een bedrijfje voor het witwassen van geld, en MOONSHINE was een goede naam voor een illegale alcoholstokerij.

Angélique Belle stond in het telefoonboek van ARCTIC en LUNAPART, het nummer van Iben Dierikx vond hij terug in dat van ARCTIC en BIZNEST. Het kengetal van BIZNEST was 02 – in het Brussels – en via de elektronische telefoonboeken achterhaalde hij het adres: NV BIZNEST, Albert II-laan 31, niet ver van het station Brussel-noord.

Gwen kwam binnen en vroeg:

‘Wat spook jij allemaal uit?’

Bert draaide zich geschrokken om en keek haar verrast aan. Ze was adembenemend mooi met dat blonde, lange haar. Aan haar rechterhand schitterde een nieuwe ring van zilver met een grote diamant erin. Toch zag hij liever Kaat, want haar hart was van goud gemaakt.

Hij deed alsof hij niets te verbergen had en zei:

‘Ik stuur Kaat een verjaardagsgedichtje, dat is alles.’

‘Is Kaat jarig?’

‘Ze wordt vandaag vijftientig.’

‘Ik zal haar straks ook eens verrassen,’ zei Gwen, ‘door haar in het trappenhuis vast te pakken en haar hartstochtelijk op de lippen te zoenen.’

Ze glimlachte en liet uitschijnen dat ze biseksueel was. Bert begreep dat ze doorhad dat hij met Kaat in het trappenhuis afsprak.

‘Je hoeft mij geen toestemming te vragen hoor,’ zei Bert.

‘Oké, dan ga ik nu pipi doen.’

‘Amuseer je,’ zei Bert.

‘Doe ik.’

Ze keek hem even met die regenboogogen van haar aan, keerde zich bevallig om en verliet het lokaal.

Via het intranet kwam hij nog te weten dat LUNAPART computergames produceerde. En tot zijn verbazing herkende hij in de

hoek van de startpagina het icoontje van zijn favoriete spelletje: A WORLD ABOUT TO ECLIPSE.

Kaat keek hem verlegen aan toen hij bij haar bureau aankwam. Rogier was er ook, maar Bert trok zich daar niets van aan en riep:

‘Gelukkige verjaardag.’

Hij boog zich naar Kaat en gaf haar drie smakkers. Ze bloosde, maar het rood trok snel genoeg weg om geen bewijs van hevige emoties te kunnen zijn.

‘Je hebt me aangenaam verrast,’ fluisterde ze.

Het gedicht was goed aangekomen.

‘Dat was de bedoeling,’ zei Bert terwijl hij zich vooroverboog.

Hij hoopte dat Rogier niets in de gaten had en schreef iets op een papiertje: 11u35.

Het was al 11u25.

‘Tot straks,’ zei ze als een goede verstaander.

Stipt om 11u37 ontmoetten ze elkaar in het trappenhuis tussen de vijfde en de zesde verdieping. Bert had twee minuten moeten wachten. In die tijd had hij alles nog eens op een rijtje kunnen zetten.

Hij vertelde Kaat de laatste ontwikkelingen in zijn onderzoek. Zijn besluit stond vast. Het volgende weekeinde zou hij naar Kaatsheuvel gaan, want daar lag volgens hem de sleutel van het raadsel.

Kaat keek hem verlegen aan en glimlachte tegelijkertijd. Ze was bijna te mooi om waar te zijn.

‘Gaan we eten in *Voeling*?’ vroeg hij, ‘ik trakteer.’

‘Nee, ik trakteer, want ik ben jarig.’

‘Dat is zelfs een briljant idee.’

Hun warme blik knetterde en er hing erotiek in de lucht.

‘Halfeen?’

‘Oké,’ zei ze met hevig knipperende oogleden.

Bert verbrak haar betoverende blik door zich resoluut om te draaien. Synchroon stapten ze op de traptreden, hij omlaag, zij omhoog.

Hij keek op zijn horloge. Ze waren slechts zes minuten bij elkaar geweest, maar het had als zes dagen aangevoeld, lang genoeg om hemel en aarde te scheppen als die er nog niet waren geweest.

Bert voelde zich voor het eerst sinds lang zeker van zijn stuk. Er waren dingen die gebeurden en er waren dingen die hij verzon, maar dat wilde nog niet zeggen dat de dingen die hij verzon niet gebeurden.

Het eten was lekker, het gezelschap was uiterst aangenaam en de rekening viel mee. Ze betaalden ieder de helft. Wat kon hij nog meer van een etentje met een vrouwelijke collega verwachten?

Toen Bert weer bij zijn bureau kwam, riep Gwen iets om, alsof ze gewacht had tot hij klaar was met Kaat.

‘Fly away little Paraguayo,’ begon ze, in een poging een liedje van The George Baker Selection uit de vergeethoek te halen.

De rest van haar boodschap kwam niet in zijn hersenen aan, daarvoor was hij te druk bezig met de vaststelling dat Gwen veel te jong was om dat liedje uit de jaren zeventig te kennen.

Bert hoefde zich niet te haasten zoals zijn collega's omdat hij hen gemakkelijk kon inhalen met zijn ouderwetse Honda Dax.

Enkele uren later was de simpele vlucht achter de rug. De scramble bestond uit het transport van een aantal merkloze dozen naar een bedrijf ergens tussen Antwerpen en Turnhout. De gebouwen waren in camouflagekleuren geschilderd waardoor het geheel op een militaire basis leek. Op een van de hangars had in vaalgele letters PARA-GUA gestaan. En dat terwijl Gwen het liedje over de paraguayo's had vernoemd. Een vreemd toeval vond hij het.

Bert besloot zijn gedachten op iets anders te zetten en opende een elektronisch gesprek met Kaat:

>Zin om vanavond iets te gaan drinken op je verjaardag? Ik trakteer.

<Nee, dank u. Ik hou niet zo van verjaardagsfeestjes.

>Ik ook niet. Dan zal deze koene ridder vannacht van de schone jonkvrouw nat dromen.

<Van nachtmerries gesproken. Vanmorgen liep ik langs het donkere bos en bedacht dat er twee ogen vol vuur mij bestudeerden, om me nadien met bruine huid en blond haar te verslinden.

>Oei, ik zie je al door een donkere kilometerslange dreef voor je leven rennen, want er zit een beest achter je. Je voelt zijn adem al in je nek en je lijf plakt van het zweet. Wanneer je je tere voetje op de brug over de Bosbeek zet, gaat die plots omhoog. Je kijkt achterom en daar komt een grote regenboognikker aangerold.

Toen werd het stil, enkel de oorsuizingen bleven.

Het was donderdagavond, het verlossende weekeinde naderde. Bert zat in zijn luie zetel in de veranda en dacht na. De maan was half belicht.

LUNATIC was niet alleen het Engelse woord voor *gek* maar ook de naam van het product waaraan Angélique Belle en Iben Dierikx werkten. Hun link was ARCTIC. BIZNEST was in het Brusselse gevestigd, maar wat was het adres van LUNAPART? Gelukkig had hij de telefoonnummers opgeschreven en het papiertje bewaard.

Hij liet zijn blik over de nummers gaan en zag dat het kengetal van LUNAPART 011 was. Limburg? Zijn brein rekende als een computer, dat was voor een computer hetzelfde als nadenken.

Bert zocht het adres van LUNAPART op. Enkele seconden later had hij het al: *Viaduktstraat 2*. Het was een vreemde naam voor een straat, met een k volgens de oude voorkeurspelling.

Hij manoeuvreerde zijn off-roadmotor uit de berging en reed via de bochtige binnenwegen naar Sint-Truiden.

Een kwartier later hield hij halt op het kruispunt ter hoogte van de Viaduktstraat. Er was in de hele omgeving geen brug te bekennen, maar de neonreclame van LUNAPART was overduidelijk in het straatbeeld aanwezig. Elke letter had een andere regenboogkleur, de eerste en de laatste letter waren rood.

Het gebouw lag op de hoek van de straat en had drie verdiepingen voorzien van een heleboel vensters waarachter hier en daar licht in allerlei kleuren brandde. Op de bovenste verdieping schenen bundels wit licht via de steile dakvensters naar buiten. Het licht van de maan was maar bleek tegenover de lichtorgie in het huis.

Bert parkeerde zijn motor aan de linker straatkant en stak de straat over. Er stonden verscheidene jongeren aan de ingang van het lichtpaleis, modern gekleed en gekapt. Hij ging met stoere tred naar binnen, zoals je dat van een motard mag verwachten.

Binnen was de zaak smaakvol ingericht. Allerlei spelconsoles lokten de bezoekers met hun knipperende lampjes.

Zijn blik viel op een oudere dame achter de balie. Hij stevende op haar af. Tijdens de laatste meters hadden ze oogcontact dat geen van beiden onderbrak.

‘Bent u Angélique Belle?’

De vraag kwam blijkbaar ongelegen, want de vrouw keek zenuwachtig rond en zei:

‘Ze is er niet, maar je is misschien op de hoogste verdieping.’

Het vermoeden dat het speelhol niet alleen spelautomaten maar ook speelkamers herbergde groeide zienderogen.

Toen hij naar de lift liep, kwam hij een man in een gestreept maatpak tegen dat hem veel te strak zat.

‘Hebt u Angélique gezien?’ vroeg Bert.

‘Zoek het zelf uit,’ zei de man.

Bert keek de man verwonderd na terwijl die naar buiten wandelde, de duistere stad in.

De liftdeuren openden zich en Bert dacht heel even dat de liftkooi er niet hing en dat er iets in de duisternis op de loer lag, maar het bleek een stroboscopische lamp te zijn, om gek van te worden. Hij zag in schokjes hoe zijn vinger op de knop voor de bovenste verdieping drukte.

De liftdeur sloot zich achter hem en hij voelde zich als de gegevens van een zwarte doos uit een gecrasht vliegtuig.

Kaat lag op bed en keek tv. Netta lag met haar kop in haar schoot en liet zich de kriebelende vingers van haar baasje welgevallen. De hond maakte een grommend geluid, ze genoot.

Ze keek naar de jeugdfilm over heksen en maagden die ze zondagnamiddag had opgenomen, maar hij kon haar niet bekoren. Ze moest aldoor aan Bert en zijn koppige zoektocht naar de knikkers en kaatsen denken. Ze zag hem wel zitten. Moest ze nuchter blijven of zich aan haar emoties overgeven?

Kaat stopte de opname en zette de tv uit. Vervolgens nam ze het grote boek over de maan van het nachttafeltje en begon te lezen. Ze had het toevallig op een tafel in de bibliotheek zien liggen. Het voorplat was haar opgevallen omdat de vollemaanschijf haar aan de metalen knikker had doen denken.

De maan had na miljoenen jaren haar baan gesynchroniseerd met die van de aarde en ze was een gemakkelijke tijdsmeter voor de primitieve mens geweest.

Hoewel Kaat nooit een volledige zonsverduistering had meegeemaakt, wist ze dat de zon dan helemaal verduisterde omdat de maan tussen de zon en de aarde stond en haar schaduw ergens op het aardoppervlak viel. Tijdens een maansverduistering stond de aarde tussen de zon en de maan en viel haar schaduw op de maan. Blijkbaar veroorzaakte het variërende verschil tussen de diameter van de zonneschijf en de vollemaansschijf opmerkelijke lichtcirkels aan de hemel.

In India legden ze knikkerachtige maanstenen op een geel doek als geschenk voor geliefden om hun toekomst te kunnen voorspellen. Daarbij staken ze die maanstenen bij vollemaan in de mond. Kaat zag zich al tegenover Bert zitten, in kleermakerszit en met hun grote knikkers in de mond. Ze glimlachte om haar zotte gedachte en las verder, want ze had het woord *heks* op de volgende bladzijde zien staan.

De drie heksen in de jeugdfilm hadden er verdomd jong uitgezien. Heksen waren echter vooral als oude vrouwtjes bekend geraakt. Zij waren de eerste voorlopers van de astrologen omdat ze alles wat op aarde gebeurde, wilden uitleggen als het resultaat van de sterbewegingen in het firmament.

In gedachten zag Kaat zichzelf als een oude heks voor haar toverspiegel zitten, in het licht van de afnemende maan, in het gezelschap van een als een wolf huilende Netta. De hond had de ogen dicht en Kaat verbeelde zich dat ze niet sliep maar telepathisch meelas.

Op de laatste bladzijde stond een afbeelding van een engel met een kreeft boven zijn hoofd. In de verklarende tekst las ze dat de kreeft het symbool was voor de intelligentie van de maan en dat diegene die als sterrenbeeld de kreeft had, een maankind was.

Verdorie, ze was een maankind. En Bert was er ook een, want hij was eind juni verjaard, enkele weken geleden.

Ze legde het boek terug op het nachtkastje en deed het licht met een ouderwetse lichtschakelaar aan een koord uit. Ze sliep in met het beeld van de maan op haar gesloten oogleden geprojecteerd terwijl Louis Armstrong in haar oor zong: *I love moonshine*.

Netta zuchtte. Ze mocht van Kaat op het bed blijven liggen.

De helse rit in de halfduistere lift duurde gelukkig niet lang. Bert stapte snel uit en schrok van iemand die in een deuropening stond te wachten. De vrouw aan de kassa had zijn komst blijkbaar al gemeld.

Belle Angélique nodigde hem uit naar binnen te komen. Haar mooi gevormd lichaam zat in een geel maatpakje. Het rokje was uiterst kort en haar borsten bolden op onder het vestje. Behalve de vrouw was er niemand in de donkere kamer. Sfeervolle muziek maakte van de kamer een knus verblijf. Verscheidene voetballen in allerlei kleuren lagen er verspreid.

‘Ik verwachtte je al,’ zei ze.

‘Ik kan me niet herinneren dat we een afspraak hadden.’

De vrouw keek hem wantrouwig aan en riep:

‘Bliz.’

Bert verwachtte een blitse man op het toneel, maar het was een spierbundel die uit het niets verscheen, naakt op een strak geel onderbroekje na.

‘Angèle, waarom zeg je niet dat je bezoek hebt?’

Zijn kop was kaalgeschoren. Op zijn lichaam was geen enkel haartje te bekennen.

‘Is dit jouw tipgever?’ vroeg Angélique aan Bliz.

Bliz keek Bert stuurs aan en zei:

‘Het zou kunnen.’

‘Heb jij ons in de val gelokt?’ vroeg Angélique.

‘Ik? Sorry, maar ik weet van niets.’

‘Door jouw schuld heeft de politie vijf handlangers van mij tijdens een overval omver gemaaid,’ zei Bliz.

Bert zweeg en hoopte dat het stel alles zou verduidelijken, misschien kon hij zo nog belangrijke informatie achterhalen.

‘En nu val jij hier ineens binnen,’ zei Angélique, ‘ik denk dat jij een handlanger van de generaal bent.’

‘Ik kom een spelletje spelen,’ zei Bert die eindelijk begreep dat hij zich uit de voeten moest maken.

Bliz gromde, maar dat was zijn manier van lachen.

‘Je hebt ook nog het lef om de clown uit te hangen,’ zei Angélique, ‘laat ik je dit duidelijk maken, als Bliz met je klaar is haal je nooit nog grapjes uit.’

Bert slikte, blijkbaar was het de dame menens.

‘Waarom heeft de generaal je naar hier gestuurd?’ vroeg ze.

‘Wie is in godsnaam de generaal?’

‘Oké, ik heb je gewaarschuwd,’ zei ze, ‘Bliz, smijt hem buiten.’

Ze lachte als een kakelende kip zonder kop, zo onmogelijk klonk het keelgeluid.

Bliz gehoorzaamde en kwam dreigend op Bert af.

Bert repte zich naar de deur waarlangs hij naar binnen was gekomen, trok ze als een wildeman open en rende door de gang naar de liftdeur. Hoe hij ook op de knopjes duwde, de lift kwam niet opdagen. Maar de wandelende kleerkast kwam wel dichterbij.

In een ongelooflijke opwelling stampte Bert zijn rechtervoet in het kruis van Bliz. Voor zoveel geweld sloeg de man dubbel. Hij viel met een bonk op de grond en jammerde als een pas overreden hond.

Bert gaf hem de tijd om op te staan. Toen Bliz voorovergebogen even naar adem hapte, stampte Bert hem onder zijn kont waardoor de ongelukkige man voorover in de lift viel. De deuren sloten zich automatisch.

Hij voelde zich sterk en ging de kamer van Angélique weer binnen. De vrouw begreep dat ze geen hulp van Bliz moest verwachten en viel Bert aan door wild om zich heen te slaan. Hij verloor zijn evenwicht en trok de vrouw met zich mee. Ze vielen op de zachte vloerbekleding. Liggend op haar zij probeerde Angélique zich vrij

te maken door met haar puntige schoenen naar zijn buik te stampen, maar hij kon haar rechterarm achter de rug omkeren waardoor ze zo mak als een lammetje werd.

‘Nu onder ons. Welk spelletje speel jij hier?’ vroeg Bert bits.

‘Ik wil wel een spelletje met jou spelen,’ zei ze.

De vrouw probeerde hem te verleiden.

‘Vergeet je niemand?’ vroeg Bert.

‘Wie dan?’

‘Bliz.’

‘Die doet niets zolang jij mij gegijzeld houdt.’

Bert duwde haar voor zich uit naar de kamer waaruit Bliz eerder tevoorschijn was gekomen. Bij elke stap die Angélique zette, schreeuwde ze van de pijn omdat Bert haar arm hoog op de rug gebogen hield.

In de slaapkamer – ook daar lagen gekleurde voetballen, sommige slap – stond een kingsize bed met aan het voeteneinde een ingebouwd beeldscherm. Bert smeed Angélique op het bed zoals hij dat nog nooit met een vrouw had gedaan en moest zijn opgewondenheid onderdrukken.

‘Wat zijn jullie met die voetballen van plan.’

Terwijl hij Angélique goed in de gaten hield, nam hij een van de kapotte voetballen op en controleerde hem. Hij was met een knipmes stukgesneden. Onder het leer zat een dikke laag schuimplastic dat je niet in een echte voetbal zou aantreffen.

‘Daarmee spelen we. Afspelen dus.’

Angélique grinnikte. Ofwel lachte ze hem uit, ofwel vond ze de manier waarop hij deed alsof hij niet wist wat hij deed, geweldig amusant.

De dichtstbijzijnde ronde voetbal nam hij op zonder Angélique uit het oog te verliezen en sneed hem met het knipmes dat op de vloer lag open. Onder het schuimplastic zat een soort bowlingbal op kindermaat, met slechts twee gaten in.

‘Met dat apparaat?’

Bert wees naar het grote tv-toestel aan het voeteneinde.

‘Steek hem erin,’ zei ze, alsof ze probeerde hem op andere gedachten te brengen.

‘Waar?’

‘Op elk potje past een dekseltje,’ zei ze.

Hij bukte zich om de achterkant van de tv te controleren, met het risico dat hij Angélique even niet zag. Hij merkte een rond gat ter grootte van de bal op. Was dat een 3d-computer? Een tvc?

Bert stak de bol in het gat en moest hem een duwtje geven voordat hij in het toestel verdween.

Toen hij vanachter het toestel omhoogkwam, zag hij dat Angélique niet meer op het bed lag. Hij keek rond maar bespeurde geen beweging in de kamer. Het beeld van de tvc was donkerrood.

In de gang weerklonk het geluid van een liftdeur die openging. Bert haastte zich uit de slaapkamer maar kwam niet veel verder dan de keuken. Bliz was teruggekomen. Hij droeg nu bontgekleurde sportschoenen en zei:

‘Hier kom je niet voorbij ventje.’

‘O nee,’ probeerde Bert jennend.

Hij zou Bliz niet nog een keer kunnen verrassen. Of stootte die ezel zich ook een tweede keer aan dezelfde steen?

Bert stampte naar Bliz, maar die maakte onverwacht een stapje achterwaarts waardoor Berts voet rakelings aan diens kruis voorbijschoot. Gelukkig beukte zijn schoen met zo’n kracht tegen de kin van Bliz dat hij in één klap achteroversloeg en met zijn hoofd tegen de liftdeur knalde, waar hij voor dood bleef liggen.

Bert vond dat hij in een goedkope actiefilm meespeelde, want zoveel geluk in het gevecht had hij nog nooit gehad. Nu nog beneden raken, want hij had geen tijd meer om in de slaapkamer van Angélique te kijken wat de tvc afspeelde.

Hij volgde de gang en kwam bij twee deuren uit met in het midden een manshoog smal venster dat uitkeek op het marktplein van Sint-Truiden. Hij probeerde de linkerdeur, maar die was afgesloten. De rechterdeur kon hij openen en een snelle blik leerde hem dat die uitgaf op een trappenhuis. Een tweede blik zei Bert dat het

geen trappenhuis was maar het beeld van een trap op een beeldscherm.

Bert ging naar binnen en schrok toen hij in het halfduister een man en een vrouw naakt op het bed zag liggen. Hij wilde zich snel terugtrekken maar merkte dat de mensen niet gealarmeerd raakten door zijn onverwachte binnenkomst. Zijn gevecht met Bliz moest genoeg lawaai hebben geproduceerd om de hele verdieping op stellen te zetten, maar het koppel sliep door alles heen.

Het hoofdeinde van het bed was opgekrikt. De ogen van het koppel waren gesloten, dus de beelden op het scherm konden ze niet zien. Bert zag geen kabels of andere apparatuur waarmee de twee met de tvc verbonden konden zijn.

Hij had ergens in een vakblad gelezen dat immersie de beste manier was om je vijf zintuigen door een computer te laten besturen. Daarbij werd je letterlijk *ondergedompeld* in een virtuele realiteit, een artificiële omgeving dus. De invloed van de tv mocht je niet onderschatten. Wat kon een tvc dan wel teweegbrengen? Vertoefde het koppel in een virtuele sekswereld?

Het doldraaiende trappenhuis op het beeldscherm maakte plaats voor een reusachtige bol die kwam aanrollen, zoals in het spelletje: A WORLD ABOUT TO ECLIPSE. Dat had als effect dat de man en de vrouw over hun hele lichaam begonnen te beven. Bert kon slechts raden wat zij echt zagen.

Hij stond nog altijd in de deuropening toen de andere deur achter hem plotseling openging. Hij draaide zich om en zag dat die deur uitgaf op het echte trappenhuis. Helaas versperde Bliz zijn vluchtweg.

Bert vluchtte door de gang weg, maar om de hoek botste hij tegen Angélique op. Ze gingen beiden tegen de grond.

‘Godverdomme, ben je er nog?’ vroeg ze.

Bliz kwam erbij staan, keek op ons neer en fronste zijn wenkbrauwen. Toen viel Bert pas de sexy houding met Angélique op. Zijn rechterbeen zat tussen haar benen geklemd en zijn rechterhand lag op haar rechterheup.

‘Laat maar Buz,’ zei Angélique, ‘ik kan hem alleen aan.’

‘Oké,’ zei Buz en slofte naar de lift.

‘Buz?’ vroeg Bert.

‘Ja, de tweelingbroer van Bliz.’

‘Is dit niet de man die ik in zijn kruis heb gestampt?’

‘Nee, maar zal ik jou eens in je kruis pakken?’

Bert was bereid zich door haar te laten opgeilen. Hij wist dat Kaat zijn gedrag zou afkeuren, maar hij kon zich niet weerhouden om het vlees in de kuip te keuren. Dat ging vanzelf, instinctief, alsof het seksspel in zijn genen was vastgebakken. Bij de beesten af.

Schone liedjes duren echter niet lang. Onverwacht kneep Angélique hard in zijn ballen. Terwijl hij op de grond kronkelde als een geplette aardworm stond Angélique op. Door zijn tranen heen zag hij hoe ze lachend op hem neerkeek. De lamp aan het plafond in de gang bescheen haar langs achter. Ze stond daar als een silhouet, met de lamp als de zon en haar hoofd de maan.

‘Hoe voel je je nu in je verduisterde wereld?’ vroeg ze.

Het was een retorische vraag, toch wilde Bert over een antwoord nadenken, al was het maar om tijd te winnen. Hij verkoos een verduistering van de maan boven die van de zon, want ze kwam meer voor en duurde iets langer. Nu schoot hem ook ineens te binnen wat *immersie* nog betekende: het begin van de bedekking van een hemellichaam door een ander voor het oog van de waarnemer. Ik was de waarnemer en Angélique het hemellichaam.

‘Kom mee,’ zei ze.

Onverwacht draaide ze zich om en liep heupwiegend haar appartement binnen. Bert wist niet of hij haar kon vertrouwen, toch liep hij achter haar aan naar de slaapkamer.

De tvc speelde nog, maar zijn aandacht ging volledig naar Angélique die zich op de rand van het bed zette en zich begon uit te kleden. Dat duurde niet lang, want ze droeg weinig kleren.

Voor Bert het goed beseftte lag ze poedelnaakt op het grote bed. Ze krikte het hoofdeinde van het bed omhoog om comfortabel naar het beeldscherm te kunnen kijken en vroeg of hij erbij kwam liggen. Ze wachtte gaan antwoord af en staarde naar het scherm. Haar borsten waren stevig, als van een meisje van zestien, maar haar bekken had de breedte van een volwassen vrouw. Bert twijfelde of hij op het bed ging liggen. Hij deed het niet, wel keek hij even mee tv.

Hij zag een man van de achterkant van een bus weglopen terwijl hij de kijker uitnodigde hem te volgen. Terwijl de man naar de voorkant van zijn bus liep, kon Bert de volledige achterkant van de bus zien. In de kleuren van de regenboog stond er: THE MAGICAL MYSTERYTOUR; aangevuld met een adres en een telefoonnummer.

Bert kreeg de tijd om zich de gegevens in te prenten terwijl de chauffeur de bus startte en langzaam uit het beeld reed. Op de achtergrond nodigden The Beatles al zingend iedereen uit om mee te gaan, op reis naar een onmogelijk land waarvan je nooit als dezelfde persoon terugkeerde.

Een ringvormig ding verscheen op het donkere beeldscherm, het had de kleur van een verduisterde maan, roodbruin. Hetzelfde moment begon Angélique over haar hele lijf te trillen. Bert was graag met haar op reis gegaan, maar het leek hem beter het speelhol zo snel mogelijk te verlaten. Zijn buit – het adres van de tour-operator – lag in zijn permanente geheugen vast.

Hij rende naar de trap, daalde op een roekeloze manier af naar de gelijkvloerse verdieping en verliet ongehinderd het pand. Terwijl hij op zijn motorfiets sprong, ving hij een glimp op van de vollemaan die majesteitelijk aan het firmament hing.

Tijdens de treinreis naar het werk schreef hij, maar dat vlotte niet zo goed omdat zijn pen bijna leeg was.

In het station van Landen zag hij twee jongens in een rolstoel op het perron staan wachten, zonder begeleiders. De ene bewoog zijn bovenlichaam heen en weer, de tweede schudde zijn hoofd zo hevig dat zijn ogen uitpuilden. Maar dat intrigerende beeld maakte geen enkele inspiratie los.

Enkele uren later reed hij samen met zijn collega's in de auto van Klaus naar de kerk van Hechtel. Klaus reed als een slechtzienende stockcarracer, zo onbesuisd dat sommige weggebruikers met de wijsvingers naar hun slapen wezen. Baudouin zat achterin en zag ronduit lijkbleek.

Tijdens de begrafenis van de vader van Niels viel Bert de rustgevende uitstraling van de weduwe op, alsof ze in de trieste gebeurtenis een vreugdevol gevoel ervoer. Bert begreep dat de dood het leven afmaakte. Maar het nijpende gevoel in zijn blaas stoorde zijn overpeinzingen.

Toen de viering gedaan was, wenste hij Niels en zijn moeder innige deelneming en spurtte naar buiten. Nadat hij zijn plasje had gedaan, trapte hij prompt in een hondendrol. Terwijl zijn collega's zich een breuk lachten, vatte hij het verwijderen van de smurrie als een levenswerk op.

Het leven was als een lach en een traan.

'Ben je er toch?' vroeg Gwen.

'Heel en wel,' zei Bert.

'Het ochtendnieuws berichtte van overstromingen in Hasselt.'

'Nu je het zegt, het heeft weer veel geregend vannacht, maar van een overstroming heb ik niets gemerkt. De trein was op tijd.'

'Kom je weer surfen?'

Hij kwam haar gewoon *goeiedag* zeggen, toch bedacht hij ter plaatse een interessanter scenario.

'Nee, ik moet je iets persoonlijks vragen.'

'Brand maar los.'

‘Is Rogier van zijn vrouw gescheiden?’

‘Waarom vraag je mij dat?’

‘Omdat ik iets tussen jou en Rogier zie groeien, maar jullie doen beiden of je neus bloedt.’

Aan Gwens gezicht te oordelen moest ze daar even over nadenken. Hij vermoedde dat ze al meer mannen had bemind en ze nadien als kapot speelgoed had weggegooid. Enkele ogenschijnlijk liefvallige dames hadden dat ook met Bert gedaan.

‘En wat is dat met Kaat Belleman?’ vroeg Gwen.

‘Ik ga met haar naar Kaatsheuvel.’

‘Naar de Efteling? Wat ga je daar doen?’

Mijn woordspeling ging aan haar voorbij.

‘Daar kunnen we ons in een sprookje wanen,’ zei Bert.

‘Ik geloof niet in sprookjes.’

‘Pech voor jou. Wat ik je wilde vragen: als jij Rogier even bij Kaat weglukt, kan ik haar onder vier ogen spreken.’

‘Gebruik het trappenhuis,’ stelde ze voor.

Ofwel doorzag ze hem, ofwel gebruikte ze ook het trappenhuis om Rogier te ontmoeten.

Hij besloot het niet onder stoelen of banken te steken en zei:

‘In het trappenhuis worden we dikwijls gestoord door mensen die de goede gewoonte hebben om de trap te gebruiken wanneer ze slechts één verdieping hoger of lager moeten gaan.’

Gwen dacht langer na dan hij haar ooit had zien doen, in hoeverre je iemand kon zien denken.

‘Oké, jij je zin,’ zei ze en nam de hoorn.

Bert ging naar boven.

Toen hij haar lokaal binnenkwam, keek Kaat verbaasd van haar scherm op.

‘Wat kom jij hier doen?’ vroeg ze.

‘Vind je het niet fijn dat ik je kom bezoeken?’

‘Je hebt geluk dat Rogier er niet is.’

‘Daar zit ik achter.’

‘Ik begrijp het,’ zei Kaat, ‘Gwen belde omdat haar computer problemen gaf. Normaal kan Rogier alles op afstand oplossen, maar nu moest hij per se naar beneden gaan.’

‘Ze hebben me gisteren aangevallen. Ik verdenk iemand ervan mijn mails te lezen.’

‘Meen je dat?’ vroeg Kaat.

‘Ik zal je het hele verhaal een andere keer vertellen, want straks staat Rogier hier weer, maar nu weet ik hoe we het beste naar Kaatsheuvel gaan.’

‘Hoe dan?’

‘Met de bus.’

‘Soms verras je me meneer Dieryck.’

‘Ben je daar niet blij om?’

‘Toch wel.’

Er bestond een woord voor hun emotionele toestand, maar ze durfden het niet uit te spreken: liefde. Maar pril.

‘Ga je dan morgen mee?’

‘Hoe spreken we af?’ vroeg ze.

‘Ik kom je met de motorfiets thuis afhalen en we rijden samen naar het station Brussel-noord.’

Kaat zou met haar auto tot in Brussel kunnen rijden, maar een ritje met de motor zag ze wel zitten.

‘Dat lijkt me een prima idee,’ zei ze, ‘hoe laat?’

‘Halfacht, de bus vertrekt om halfnegen. Is één uur genoeg om van Gooik naar Brussel te rijden?’

‘Dat is ruim voldoende.’

‘Oké, dan mag Rogier nu terugkomen. Hij heeft genoeg tijd gehad in het trappenhuis.’

‘Tot morgen,’ zei ze veeleer vragend dan bevestigend.

‘Slaap wel,’ zei hij en verliet ijlings het lokaal.

Die avond in de trein lukte het hem weer niet zo goed iets op papier te zetten omdat er veel rumoer was. Daarom legde hij zich toe op het lezen van een boek over de Middeleeuwen. Die periode

interesseerde hem mateloos. Het moest een leuke tijd zijn geweest, met de stoere ridders van de ronde tafel, koning Arthur en Merlijn de tovenaer.

Chrétien de Troyes had in 1280 zijn verhaal over de Graal niet kunnen afmaken omdat hij vroegtijdig was gestorven. Door de eeuwen heen had een horde schrijvers een vervolg gefantaseerd. Het enige ritueel dat nu nog naar de Arthur-mythologie verwees, was de kelk die de priester tijdens een eucharistieviering omhooghoudt om een rechtstreekse communicatie met God op gang te brengen. Sommigen aanzagen zelfs Maria Magdalena als de Graal omdat zij met Jezus Christus zou zijn getrouwd en voor hem het christendom zou hebben verbreid.

Bert keek van zijn boek op en zag de wereld aan weerskanten van het treinstel trager en trager voorbijschuiven. Terwijl het station van Hasselt langzaam naderde, bedacht hij dat de ene generatie de volgende generatie ooit verhalen had doorverteld en dat die rol nu voor boeken was weggelegd. Hij nam zich voor niet op te houden met schrijven, want dat was als in een spiegel zichzelf lezen.

En die spiegel zag hij als het platteland van een 3d-er die onzichtbaar wilde blijven.

Om de afstand tussen Gooik en Hasselt te overbruggen had hij méér dan een uur nodig. De zware regenbui van de afgelopen twee dagen was opgehouden. Op bepaalde plaatsen waren er langs de weg meren ontstaan, niet zoals de cirkelvormige maren op de maan maar in een alles innemende vorm. Het water trok zich nu terug terwijl de zonnestralen op het wateroppervlak weerkaatsten.

De kou raakte hem niet, want hij had het pilotenondergoed dat hij van Ket cadeau had gekregen onder zijn motorkledij aangetrokken. Hij liet de autoweg links liggen omdat de lange rit weleens vermoeiend kon worden vanwege het kleine windscherm op de off-roadmotor. Via de binnenwegen reed hij over Sint-Truiden, Tienen, Leuven, Tervuren, Sint-Genesius-Rode en Halle naar Gooik.

De paddenstraat vond hij redelijk snel, en die was gevrijwaard gebleven van overstromingen. Aan het einde ervan lag een U-vormige boerderij van twee verdiepingen met de open zijde afgesloten door een groene gietijzeren poort. Bert hoorde koeien in de stal loeien en het rook er naar mest. Een rookpluim kringelde uit de schoorsteen.

Kaat stond op de koer te wachten in het gezelschap van haar hond. Ze droeg een grijsgroene korte regenjas op een lange zwarte broek, en op haar rug hing een kleine, leren tas. Bert hoopte dat ze ook enkele boterhammetjes voor hem had gesmeerd, want hij was de inwendige mens weer eens vergeten. Picknicken in Kaatsheuvel, dat leek hem wel wat.

‘Toffe motorfiets heb je,’ merkte ze op.

Kaat bond de hond aan de lijn van haar hok en nam afscheid door hem achter de oren te krieuwelen. Ondertussen maakte Bert de tweede helm los die aan het kleine bagagerek vastzat.

Hij hielp haar met het aangespen van de helm en ging vervolgens op de motorfiets zitten.

‘Stap maar op,’ zei hij.

Dat ging wat moeilijk omdat de duozit nogal hoog was.

‘Klaar?’ riep Bert.

‘Oké, rij voorzichtig hé?’

‘Hou je goed vast.’

Ze legde haar geschoeide handen op zijn heupen. Maar toen hij gas gaf, sloten haar armen zich rond zijn middel.

Ze waren laat. Voor de rit naar het station Brussel-noord hadden ze een uur uitgetrokken en daarvan bleven nog driekwartier over. Kaat wees hem de kortste weg naar de grote stad door overeenkomstig in zijn linker- of rechterzij te knijpen. Hij vond dat ze in een opgetogen bui meer kneep dan er bochten in de weg waren.

Het was vreemd om op het grote plein voor de grote rotonde aan het noordstation te staan, tussen de hoge gebouwen die als stenen sequoia’s weer en wind trotserden. De zon scheen én het regende.

Bert vroeg zich af of de kermis in de hel dan één week of twee weken duurde.

Hij liet Kaat afstappen en keek rond. Hij herkende het WTC dat hij tijdens hun vlucht over Brussel vanuit de lucht had gezien.

‘Is dat de bus?’ vroeg Kaat terwijl ze ernaar wees.

Bert zag de ouderwetse touringcar staan. De reusachtige letters in regenboogkleuren lieten er geen twijfel over bestaan.

‘Dat is ze,’ zei hij, ‘ik zal even de motorfiets parkeren.’

Terwijl Kaat te voet ernaartoe liep, reed Bert naar de rand van het plein, zette de motorfiets naast een verlichtingspaal en maakte het slot rond de paal en het achterwiel vast.

Bert keek op zijn horloge. Ze waren goed op tijd, het was 08u10. Hij liep terug en zag hoe een man zenuwachtig langs de bus liep en op zijn horloge keek. De kofferbak van de bus stond open, maar Bert had geen koffers om af te geven. Kaat was nergens te zien en hij nam aan dat ze al was ingestapt.

Hij was nog een twintigtal meter van de bus verwijderd toen de man de kofferbak dichtgooide, instapte en de draaideur met een knop ergens aan zijn zitplaats sloot. Bert vloekte. Kaat was nergens te zien. Dus moest ze op de bus zitten. Maar als dat zo was, waarom stopte de bus dan niet? Want Kaat zou toch onmiddellijk de buschauffeur vragen om te wachten, of niet? Viseerden ze niet hem maar Kaat en maakte hij een regelrechte ontvoering mee?

De bus accelereerde weg waarbij de uitlaat een dikke grijze damp uitbraakte. Te voet volgen was uitgesloten en Bert wist dat hij nooit meer zoveel geluk zou hebben als die avond toen hij in Hasselt met zijn fiets het gele busje van ARCTIC had achtervolgd. Hij besloot zijn eigen vervoermiddel in de strijd te gooien.

Bert was snel terug bij zijn motorfiets maar verloor veel tijd met het zoeken naar het sleuteltje van het slot. Eindelijk vond hij het in de binnenzak van zijn leren jas. Hij startte de motor en hield tegelijkertijd de bus in het oog. Ze reed naar de grote rotonde, geen van de passagiers die aan de vensters zaten leek op Kaat.

Toen de bus op de rotonde de richting van het kanaal koos, schoot Bert uit de startblokken. Het voorwiel danste even in de vrije lucht en kwam denderend op het asfalt terecht.

De avondse bus ging opmerkelijk vlot vooruit, maar met zijn krachtige motorfiets zou hij ze snel inhalen. Helaas was het in de drukke straten van Brussel niet zo gemakkelijk om langsrij te rijden om de chauffeur met handgebaren duidelijk te maken dat hij moest stoppen. Bert bleef voorlopig achter de bus rijden.

Alle stoplichten stonden op groen en hij moest met zijn enterring wachten tot aan het viaduct. Ook daar slaagde hij er niet in de chauffeur teken te geven dat hij aan boord wilde komen.

De rit ging langs de koninklijke tuinen voorbij de rotonde in de richting van Antwerpen. Bert bleef zonder enig levensteken van Kaat in een roes achter de bus rijden en hoopte dat ze haar nog geen kwaad hadden aangedaan.

De touringcar reed naar het noorden, in de richting van Kaatsheuvel. Bert begreep dat hij geen halsbrekende toeren hoefde uit te halen om de bus nu al te doen stoppen.

Onverwacht haperde de motor. En dat betekende meestal dat hij de reservekraan moest openzetten. De wijzer van de benzine-meter stond inderdaad in de rode zone. Hij moest tanken, maar dan zou hij de bus uit het oog verliezen. Gelukkig begon ineens de rechter richtingaanwijzer van de bus te knipperen. Ze vertraagde en reed langzaam de pechstrook op, waar ze even later helemaal tot stilstand kwam.

Bert parkeerde zijn motorfiets achter de antieke bus en zag de chauffeur rechts uitstappen om de voorband aan de linkerkant te controleren. Bert haastte zich naar de openstaande deur en stapte in. Vooraan bleef hij stilstaan.

Zo te zien was er geen Kaat te bespeuren. Terwijl de weinige passagiers hem verbaasd nakeken, liep hij naar de achterkant van de bus. Maar halverwege de gang hoorde hij een kwaaië mannenstem achter hem roepen:

‘Wat ben jij eigenlijk van plan kerel?’

Bert draaide zich om en zag de chauffeur staan. Omdat die niet onmiddellijk in actie kwam, kreeg Bert de tijd om na te denken. Kaat kon niet onder de zitbanken gekropen zijn, want die waren te laag. Er was ook geen wc aan boord en ze lag niet op de achterste bank haar roes uit te slapen. Waar was ze dan wel?

‘Waar is de jonge vrouw die als laatste is ingestapt?’ vroeg Bert.

‘In deze bus zitten alleen mannen,’ riep de buschauffeur.

Bert zag dat de passagiers inderdaad allemaal mannen waren. Ze was dus helemaal niet opgestapt.

‘Maak dat je van mijn bus af komt.’

‘Oké, ik ga al.’

Bert haastte zich door de middengang, voorbij de chauffeur die weer achter het stuur was gaan zitten, en sprong uit de bus.

In een oogwenk zat hij op zijn motorfiets en reed in een kamikazevaart naar de eerstvolgende afrit. Onder de brug ging de rit verder, waarna hij terug de autosnelweg naar Brussel opreed.

Toen hij ongeveer dertien minuten later – in die tijd had hij zelfs getankt – op het grote plein voor het noordstation aankwam, geloofde hij zijn ogen amper. Een gelijkaardige touringcar stond er geparkeerd. En wie zat er op de trap van het station? Kaat. Ze zag hem aankomen maar bleef zitten.

Bert reed tot aan de trap en nam zijn helm af.

‘Wat bezielt je om zomaar weg te rijden?’ vroeg Kaat.

‘Waar heb jij gezeten?’

‘Ga je mij de schuld geven?’

‘Nee, zeker niet, maar ik dacht dat je ontvoerd was.’

‘Ontvoerd? Hoe kom je daarbij?’

‘Omdat ik je niet zag en de bus plots wegreed.’

‘Heb je niet gezien dat iemand me de weg vroeg?’

‘Ik zal niet goed gekeken hebben.’

‘Ik heb je nog nageschreeuwd, maar met die geluiddichte helm van jou hoor je natuurlijk niets.’

Bert vertelde hoe hij te weten was gekomen dat zij niet op de bus zat. Kaat legde hem uit dat de tweede bus om vijfentwintig over acht was komen aanrijden en dat ze zich had voorgenomen die te nemen als hij niet zou terugkeren.

‘Maar ik vertrouw die buschauffeur niet,’ zei Bert, ‘hij lijkt veel op die man in de film die ik bij Angélique Belle heb gezien.’

‘Dan stel ik voor de bus met de motorfiets te volgen,’ zei Kaat.

‘Prima idee.’

De zon piepte vanachter de eerste toren van het WTC. De schaduwlijn gleed over het plein van hem weg, de zonsverduistering was voorbij.

De touringcar reed door een bosrijke omgeving waarbij heel wat zand opstooft. Bert bleef een honderdtal meter achter de bus rijden tot ze bij een boerderij stopte. Terwijl hij langzaam naderde, zag hij

hoe de chauffeur uitstapte en naar de voordeur van het huis wandelde. Wat hij daar deed kon Bert niet zien vanwege enkele bomen die zijn zicht belemmerden. Even later stapte de chauffeur weer in.

Ze bevonden zich ergens rond Kaatsheuvel en Bert vermoedde dat de bus naar het pretpark reed. Terwijl ze uit het zicht verdween, naderde Bert de boerderij, een langwerpige fermette met een verdieping.

Hij stopte. Op zijn horloge zag hij dat het 10u45 was. De zon scheen genadeloos aan de blauwe hemel.

Ze stapten van de motorfiets af. Kaat liep naar de voordeur van de boerderij en klopte aan, maar niemand deed open. Bert stelde voor achterom te gaan en Kaat volgde hem op de voet.

De achterkant van de boerderij was nog mooier uitgerust, maar ook aan de achterdeur werd niet opengedaan. Kaat merkte een aarden pad op dat door de grote tuin naar een metershoog draadhek met een achterpoortje leidde. Ze wandelden erheen en verlieten het terrein.

Niet veel verder kwamen ze bij een vijver aan. Bert herkende gemakkelijk de vijver van de Gondoletta in de Efteling door zijn bezoek aan de internetsite. Blijkbaar hadden ze via de boerderij de hoge entreprijs voor een bezoek aan het pretpark vermeden.

Aan een kruispunt van paden gaven een heleboel wegwijzers allerlei attracties uit de gefantaseerde wereld van Anton Pieck aan. Maar het kompas in Berts hoofd wees naar het Sprookjesbos, want alleen daar zou hij de twee heuvels vinden die hij vanuit de lucht had gezien.

Ze wandelden op hun gemak verder. De kreten van bange pretparkbezoekers en de kakofonie van allerlei muziekjes verdwenen langzaam naar de achtergrond. Ze lieten de kermisattracties voor wat ze waren en hoopten een blik te kunnen werpen op de grootste attractie aller tijden ergens tussen de heuvels.

Met de aarden bulten als leidraad baanden ze zich een weg door het sprookjesland. De verhoogde weg liep tussen twee kleine meren. Op het hoogste punt stonden drie menhirs naar de hemel

te wijzen. Links graasden kortharige zwart-wit koeien, rechts strompelden Schotse hooglanders naar het meer om hun dorst te lessen. De vijf boerenpaarden met hun kwaststaartjes graasden en keken niet op. Op het pad lagen konijnenkeutels die veel op knikkers leken.

De zon steeg langzaam naar haar hoogste punt. De vrolijke geluiden van de wiewalen, de leeuweriken, de goudfazanten en de patrijzen weerkaatsten in Berts gehoorgangen. De vogels schoten voor zijn voeten weg en verdwenen in het lage struikgewas.

Enkele kraanvogels vlogen sierlijk over het onwerkelijke land. Voor de Chinezen was de kraanvogel het symbool voor een lang leven. Hun sprookjesland noemden ze Middenland, ergens tussen het hoge en het lage land gelegen, op de helling van heuvels. Bert wilde er wel even pauzeren.

Op een houten bank aten ze hun boterhammetjes op, uitkijkend over het meer. Ze zwegen, maar dat wilde niet zeggen dat ze niet communiceerden.

Bert had de boerderij waar Kaat woonde klaar in zijn hoofd gezien voordat hij haar er voor het eerst had bezocht. Haar leuk kopje had hij in een dagdroom gezien nog voor ze het kort had laten knippen. Hij aanbad haar, maar dat durfde hij haar niet te zeggen. Hij hoopte de antwoorden op al zijn levensvragen ooit te kunnen vinden in Kaats ogen, wanneer ze eindelijk begreep dat ze mooier was dan ze zelf dacht.

Ondanks het grote leeftijdsverschil zaten ze op dezelfde golf- lengte. Zij was een volwassen vrouw die al op haar vijftiengste naar hartelust over het leven filosofeerde, maar haar meningen waren zwart-wit gekleurd en hadden scherpe kantjes. Hij vermoedde dat zij hem graag zag, als een grappig uit de hoek komende populaire man van middelbare leeftijd die alleen twijfelde als het op vrouwen aankwam.

Kaat doorbrak de stilte door te vragen:

‘Waarover droom je?’

Bert begreep dat hij al te lang had gezwegen en zei:

‘Ik lees jouw gedachten.’

‘Jij kunt onmogelijk weten wat ik denk.’

‘Je zou ervan opkijken wat ik met mijn hoofd allemaal kan.’

Kaat wilde reageren, maar Bert ving iets in zijn blikveld op en wees ernaar, al roepend:

‘Kijk.’

In het midden van het linker meer bewogen waterrimpels gestaag naar de rand. Iets – een Chinese draak? – was net onder water gedoken.

‘En daar,’ riep Kaat.

Bert zag ook op het rechter meer waterrimpels over het oppervlak rollen.

Allerlei fantasy-boeken waren als inspiratie voor wat hij tussen de meren ervoer. Hij zag een horde geesten het dodenrijk verlaten, waarbij ze een overstroming veroorzaakten. Maar hij voelde zich veilig omdat Yin, het negatieve, en Yang, het positieve, in evenwicht waren. Ze zouden alles kunnen trotseren want de feniks, de keizerin van het geluk, waakte over hen.

Onbewust had Bert de raad van de Chinese vrouw opgevolgd. Ze waren in China, zonder een gat in de grond te moeten graven.

Ze keken elkaar woordeloos aan en begrepen dat ze gevonden hadden wat ze zochten. Dit was hun paradijs, hier speelde hun sprookje zich af. Het enige dat telde was Kaats schoonheid, en in haar nabijheid voelde Bert zich een monster.

<Een metalen deur versierd met honderden bouten verspert haar de weg. Aan de ingang van de grot zit een jongetje in zijn eentje te knikkeren. Na enig zoeken komt ze op het lumineuze idee om een knikker als sleutel te gebruiken, en dat lukt.

Plotseling krijgt een denderend geluid achter haar gestalte in een levensgrote speeltrein die een rode, een oranje en een gele regenboogknikker voor zich uit duwt. Ze springt op het stoomtreintje en laat zich rijden. Iets verderop scheidt een onzichtbaar ding de knikkers op een ingenieuze manier van de rails op waarna ze

in een buis verdwijnen. Ze springt uit de trein en laat zich door de buis naar beneden schuiven. De rit duurt niet lang, luid schreeuwend plonst ze in het warme water van een cirkelvormige zwembad.

Ze trekt haar natte kleren uit en laat die zwaar op de grond plotsen. Haar witte bh'tje en slipje houdt ze aan. Ze steekt haar sleutelknikker achter de stevige rand van haar bh waardoor haar linkerborst een gezwel krijgt. Vervolgens daalt ze een trap af naar een lagere verdieping en ontwaart daar nog een onderaardse vergaarbak. Het plafond is als een koepel uitgeboord, met in het midden een knikkergroot gat.

Ineens schuift iets groens langzaam door de nauwe ring van rubber. Het is een groen ei. Een mechanische arm met hamer breekt de eierschaal waardoor een groene kegelbal tevoorschijn komt, die onder water uit het zicht verdwijnt.

Ze laat zich in het water zakken en via een blauwe buis naar de volgende verdieping zuigen. Seconden later schiet ze vanuit een fontein naar boven en valt pardoes terug in het water. In het licht van een derde grot, violet gekleurd en piramidevormig, ontwaart ze een driehoekig bassin. In een van de hoeken staat een groot, verchromd ei met honderden bouten versierd.

Met hoog opgetrokken benen sukkelde ze ernaartoe terwijl zeven kegelballen in de kleuren van de regenboog langzaam naar het ei bewegen, hoewel er geen stroming te voelen is. Eenmaal bij het grote ei spatten de ballen een na een als te dik opgeblazen luchtballonnen uit elkaar, gelijktijdig verschijnen op ooghoogte twee gaten in het grote ei.

Ze neemt haar sleutelknikker uit haar bh en steekt hem in het bovenste gat van het grote ei. De knikker rolt erdoor en valt even later uit de onderste opening in het water. Eerst voelt ze geen effect, maar wanneer haar bh'tje en slipje in flarden scheuren begrijpt ze dat ze tot een hulkachtig wezen is gegroeid. Het gevoel dat zij daarbij krijgt lijkt op klaarkomen. Haar huid is niet groen maar blinkt als metaal.

Het ei braakt zwarte rook uit. Ze kijkt omhoog en ziet rook-slierten uit een opening in de berg omhoog kringelen. Een donderend geluid weerklinkt en de onderkant van een dalende vliegmachine doemt op. Het ding lijkt op drie dansende vlammen.

Ineens verstomt het geluid, zoals de brander van een hete-luchtballon die dichtklapt. Ze herkent de drie uitlaten van een raket. Het piramidevormige tuig daalt gestaag, schuift zich over het ei en stuitert in het waterbassin. Het wiegt heen en weer terwijl het geluid van kreunend metaal weerklinkt en staat dan stil als een moderne kathedraal uit de eenentwintigste eeuw.

Een metalen man stapt uit de machine en zegt:

‘Ik kom je helpen deze wereld op te ruimen.’

‘Oké, maar hoe zullen we dat aanpakken?’

‘Heel eenvoudig, je moet daarvoor werkelijkheid van verbeelding kunnen onderscheiden.’

‘Ben ik nep voor jou?’ vraagt ze bijdehand.

‘Ik denk dat je in mijn hoofd bestaat, maar daarbuiten misschien niet.’

Ze loopt hem tegemoet en blijft een meter voor hem staan. Ze herkent in zijn robotachtige gelaatstrekken het dierlijk mannelijke van Eros Ramazzotti. In haar weerspiegeling op zijn blinkende harnas herkent ze de harde gezichtslijnen van Michelle Pfeiffer.

De metalen man tuit zijn lippen en sluit zijn oogleden tot spleetjes. Zij spitst haar tong en steekt ze als een pijlpunt tussen zijn lippen. Hij omarmt haar en ze voelt hoe hij haar borstjes platdrukt. De kus stookt haar heet en ze vermoedt dat er rookwolkjes uit haar neus en oren ontsnappen. Het euforische gevoel duurt geen eeuwigheid – de vollemaan schuift nauwelijks enkele duizenden kilometers in de lucht omhoog – en ineens is de kus voorbij.

‘Heb je zin in avontuur?’ vraagt ze.

‘Het maakt niet uit wat ik doe, ik kan beter snel dan langzaam doodgaan.’

‘Je kunt niet sterven,’ beweert ze.

Gelaten zegt hij:

'We zullen onze wereld wellicht nooit begrijpen. Ze staat op het punt te verduisteren, maar het is onbelangrijk of de maan of de zon de eclips zal veroorzaken.'

'Ik weet beslist dat jij die vervelende Turingtest zult doorstaan,' zegt zij.

De metalen man straalt. Het is duidelijk dat hij fier is omdat hij zich als computer eindelijk met het menselijke bewustzijn kan meten.>

De machine in zijn hoofd had blijk gegeven van zijn letterkunde. Zijn woorden vormden zonder twijfel verstaanbare zinnen, ook al vertelde hij onzin. Dat leek nu net het goede verloop van het verhaal te hinderen. Het moest anders uitdraaien, maar hoe?

Bert wist niet hoe lang hij op de bank had geknikkebold. De zon scheen nog steeds en hij wilde erin verdwijnen, maar door de ronde aarde zou hij daar nooit aankomen.

Ook het kille licht van de maan bescheen het landschap. Kaat had ooit in een kwaaië bui tegen hem gezegd: *Loop naar de maan*. Dat zou moeilijk gaan. Zelfs de astronauten in een raket naar de maan hadden zonder één oriëntatiepunt het gevoel gehad nooit tot bij de maan te geraken, tot ze er ineens waren.

Toen hij Kaat zijdelings aankeek wist hij dat de wereld naar een leugenachtige werkelijkheid was getransformeerd, waar het spel werd gespeeld in een pretpark voor poppenmensen.

Het licht in het pretpark brandde niet meer zo kwistig en alle bezoekers waren vertrokken. Bert en Kaat besloten ook naar huis te gaan, maar hoe ze ook zochten, ze vonden het poortje naar de boerderij niet meer terug.

Gelukkig zat aan de hoofdingang een nachtwaker op zijn post. Bert legde hem uit dat ze in slaap waren gevallen op een bankje aan de vijver van de Gondoletta. De goede man geloofde het verhaal en liet hen via een deuropening in het hek uit het pretpark.

Met het weergalozе oriënteringsvermogen van Bert slaagden ze erin de boerderij te bereiken, waar hij zijn motorfiets had geparkeerd. Zonder aarzelen stapten ze op en reden weg. De vollemaan vloog met hen mee.

Een dertigtal kilometer voor Gooik zag hij toevallig dat er een hapje uit de maan gebeten was, en dat betekende een komende verduistering. Hij stopte aan een kruispunt middenin een heideachtig landschap en maakte een teken naar Kaat dat ze moest afstappen, vervolgens parkeerde hij de motorfiets aan de kant van de weg.

‘Wat is er?’ vroeg Kaat.

Hij wees naar boven en vroeg:

‘Heb jij zoiets al ooit gezien?’

De volledige aardschaduw viel binnen de maanschijf en Kaat gaapte het natuurfenomeen aan. Uiteindelijk zei ze:

‘Een maancirkel heb ik nog nooit gezien. Een maansikkel wel.’

Nu Bert getuige was van het buitenaardse kunstwerk aan de hemel dacht hij onwillekeurig aan zijn vader die een maankijker zag als iemand die het hoog in zijn bol had. En Frouwkje, wier eerste geschreven woord *maan* was. Hij had haar onmogelijk *naam* kunnen laten schrijven. In plaats daarvan had ze haar tweede woord *ik* neergepend, ook een belangrijk woord.

Uit de wegwijzers op het kruispunt leidde Bert af dat ze zich ter hoogte van Wechelderzande bevonden. Hij kende de streek omdat hij als kind in het preventorium van Pulderbos had verbleven. Hij

had er zijn eerste verliefdheid meegemaakt. Ook al herinnerde hij zich het gezicht van zijn toenmalige geliefde niet meer, haar Griekse naam zou hij nooit vergeten.

Een motorgeluid deed hen omhoogkijken. Een stel ogen vanuit de ruimte vergrootten naarmate het vliegende ding naderde. De ogen in de lucht trilden. Toen Bert wat beter keek, wist hij wat er boven hun hoofd hing. In het naderende geluid herkende hij het zwiepen van draaiende rotorbladen.

Een kleine helikopter hield hen enkele seconden met zijn zoeklichten gevangen, waarna onverwacht een salvo gewerschoten weerklonk. De wolkjes in het zand maakten duidelijk dat de kogels bedoeld waren om hen op te jagen. Bert begreep dat ze niet met de motorfiets konden ontsnappen. Hij trok Kaat een bosje in, waar de heli problemen zou hebben om hen te achtervolgen.

Van tussen de bomen keken ze toe hoe de heli een meter boven het wegdek bleef hangen, waarna een man aan de passagierskant uit de heli sprong. In zijn linkerhand droeg hij een geweer.

De heli steeg weer op. Bert duwde Kaat voor zich uit, weg van het gevaar, en hoopte zo een levend schild te zijn voor haar. Maar de heli slaagde er opnieuw in hen in zijn spotlicht te vangen. Op de koop toe loste hun achtervolger op de grond vier schoten.

Een pijnscheut in zijn been betekende dat een van de kogels hem had geraakt. Prompt zakte hij door zijn knieën. Bert keek rond en zocht naar Kaat, maar die was uit het zicht verdwenen.

De schutter naderde en bescheen hem met een zaklamp. In het licht van de lamp controleerde Bert zijn been en herademde opgelucht toen bleek dat het slechts een schampschot was.

Vanwege het sterke licht van de zaklamp bleef de schutter een silhouet voor Bert. De onbekende zei:

‘Mooi, met een mannetje kunnen we vrouwtjes lokken.’

‘Wat wil je van mij?’ vroeg Bert, ook al leek hij langzaam dood te bloeden.

‘Wij willen jouw hoofd,’ zei de onbekende.

De helikopter ging hoger vliegen om de bomenhindernis te nemen waardoor Kaat de tijd kreeg om onder het dichte struikgewas van de gevaarlijke plek weg te kruipen.

Ze kwam uit bij een brede geasfalteerde weg. Waar kon ze heen? De heli leek ergens stil te hangen, maar Bert was nergens te zien. Ze had schoten gehoord en dat beloofde niet veel goeds.

Ineens hoorde ze iemand haar naam roepen. Ze zocht de omgeving af en zag iets verderop een jeep staan. Uit het open zijraam leek een vrouw naar haar te wenken. Een bekende.

Kaat haastte zich naar de auto en stapte in.

‘Hé, wat doe jij hier?’ vroeg ze.

Haar redder in nood was niemand minder dan Gwen Verten. Ze duwde het gaspedaal diep in en de auto schoot vooruit.

‘Dat kan ik jou ook vragen, maar nu moet ik even rally rijden.’

Met gedoofde lichten stuurde ze de auto het struikgewas naast de weg in; de jeep was de gepaste auto daarvoor. Gwen kende er de uitvalswegen heel goed en niet veel later reden ze over een pijlrechte asfaltweg naar een afgelegen plek. De heli was nergens meer te bespeuren.

‘Hoe kom jij hier terecht?’ vroeg Kaat.

‘Rogier heeft vlakbij een zaak in oud legermateriaal.’

‘Een zaak? Naast zijn baan bij ARCTIC?’

‘Ze heet PARA-GUA.’

‘Die helikopter, is die misschien ook van Rogier?’

‘Goed geraden.’

‘Die mannen in de heli schoten op ons,’ zei Kaat.

‘Ik heb Rogier bespied en hij gaat duidelijk het verkeerde pad.’

‘Ik dacht dat jullie elkaar graag mochten.’

‘Rogier heeft ook zijn goede kanten,’ zei Gwen.

‘Ben je misschien een privédetective?’

‘Nee, een undercoveragente.’

‘En je werkt bij ARCTIC.’

‘Ja, ik krijg mijn loon van de Belgische Staat.’

‘Wat voor onguire praktijken gebeuren er in Rogiers bedrijf?’

‘Hij smokkelt en verkoopt wapens, met als dekmantel de verkoop van antiek legermateriaal en elektronische apparatuur.’

‘Bedankt dat jij me komt redden.’

Even bleef het stil. Toen zei Gwen:

‘Ik denk dat Bert minder geluk heeft.’

Kaat knikte, en zei:

‘Er is geschoten.’

Het was mogelijk dat Bert gewond was geraakt en dat de mannen in de heli hem hadden gevangengenomen. Kaat vroeg:

‘Zijn de mannen in de helikopter helpers van Rogier?’

‘Ik vrees het, maar Rogier is geen moordenaar.’

‘Ja, maar daarvoor heeft hij zijn handlangers.’

Kaat zag dat Gwen ook een bedenkelijk gezicht trok. Misschien was Rogier erachter gekomen dat ze een spion was. Nu ze Gwen in profiel achter het stuur zag zitten, herkende ze een beginnend buikje dat misschien op een zwangerschap wees.

Gwen sloeg rechtsaf een aarden weg in.

‘Waar ga je heen?’ vroeg Kaat.

‘Rogier heeft me ooit een geheime ontsnappingsweg getoond en die wil ik gebruiken om ongezien binnen te geraken.’

Terwijl de heli wegvloog wachtte Bert af, liggend op de grond. Zijn belager hield hem onder schot. Bert vroeg naar de reden van hun vijandigheid, maar de schutter bleef stoïcijns staan en zweeg in alle toonaarden.

Niet veel later kwam een pick-up aangereden. De chauffeur bleef in de auto zitten terwijl de man met het geweer Bert met zijn bloedende been in de open bak hielp. Ze waren er gerust in dat hij niet uit de rijdende pick-up zou springen, want de stuurse man stapte zondermeer in en de auto zette zich in beweging.

Ze reden over een aardeweg naar een felverlicht gebouw. Ze kwamen aan bij een hangar en een vierkant gebouw van minstens zes verdiepingen. Op de gevel stond in witte stamptletters verticaal

gespeld: PARA-GUA. Legerletters. Verdomme, hij was hier al eerder geweest.

De pick-up hield halt bij de grote poort van de hangar en zijn cipier was zo vriendelijk om hem uit de bak te helpen. Hij ondersteunde hem zelfs, want Bert gaf de indruk dat het lopen moeilijk ging. Bert hoopte hem later nog met een spurtje naar de vrijheid te verrassen. Achter hem hoorde hij de pick-up wegrijden.

De poort stond open, ze liepen naar binnen. Aan een liftdeur drukte zijn cipier op het knopje 5 voor de hoogste verdieping van het gebouw. Tien seconden later kwamen ze aan op een luxueus ingerichte verdieping.

De cipier leidde hem door de gang naar een grote studeerkamer. Achter het bureau zat een man onderuitgezakt in zijn leren zetel met zijn voeten op het bureaublad. Het was niet de stripfiguur Largo Winch maar de levensechte, grijnzende Rogier van Dinge.

Buiten gierde de wind langs de grote ramen. Binnen was het donker, enkel de staande lamp op het bureau brandde. De schermbeveiliger van de computer was ingeschakeld en toonde vakantiekiekjes.

Rogier zette zich recht, stak een sigaret op en vroeg:

‘Wil je iets drinken?’

‘Heb je een geuze?’ vroeg Bert terwijl hij in de stoel voor het bureau ging zitten.

Rogier wenkte naar zijn handlanger, die spoorwegs de kamer verliet.

‘Waar is Kaat?’ vroeg Bert.

‘Die zal nog wel komen. Ik weet dat ze je op handen draagt.’

Hopelijk beraamde Kaat een reddingspoging.

‘Rogier, ik kan jou niet als de manipulator achter de schermen zien, maar ben jij misschien de grote generaal hier?’

Rogier trok geen revolver of maakte geen aanstalten om hem op een andere manier te doden. Hij leek eerder bereid te zijn alles tot in de kleinste puntjes uit te leggen. Normaal maakten alleen misdadigers in films die fout.

Rogier trok aan zijn sigaret, inhaleerde waarna er geen enkele rook meer naar buiten kwam, en vroeg:

‘Waar moet ik beginnen?’

‘Waarvoor dienen de bussen van *The Magical Mystery Tour*?’

‘Op weg naar Kaatsheuvel houden de bussen hier halt onder het mom van een bezoek aan het legermuseum. De bezoekers kunnen bovendien allerlei multimediamateriaal kopen. We laten hen zogenaamd een promotiefilm zien maar tappen tegelijk hun levenservaringen af. Die gegevens programmeren we in spelmotors, dat doen we in mijn boerderij in Kaatsheuvel.’

‘Bedoel je met spelmotor een 3d-engine?’

‘Inderdaad, ik bewaar ze in de kelder van de boerderij.’

‘We zijn langs de tuin van die boerderij in de Efteling binnen geraakt,’ zei Bert.

‘Ik ben van kindsbeen af gefascineerd geweest door het pretpark, nu heb ik een eigen ingang,’ legde Rogier uit, ‘maar het stille alarm heeft je verraden.’

Rogiers handlanger kwam met een glas geuze binnen.

‘Toen heb je Clovis hier op me afgestuurd,’ zei Bert.

‘Mag ik je voorstellen aan Djief?’ vroeg Rogier.

Djief reageerde nauwelijks. Hij zette het glas op het bureau en ging bij de deuropening staan met zijn armen voor de borst gekruist.

‘En die andere handlangers van je, de piloot van de heli en de chauffeur in de pick-up, hebben die ook een naam?’

Rogier wees met zijn wijsvinger naar zichzelf.

‘Ik dacht het al,’ zei Bert.

‘Ik hou ervan om dingen te besturen,’ zei Rogier.

‘Dan hebben we toch een gemeenschappelijke interesse.’

Bert bedoelde het autorijden maar wist niet of Rogier dat ook zo begreep.

Rogier glimlachte en leek over iets na te denken. Het bleef even stil. Om zijn tegenstander tot biechten aan te zetten vroeg Bert:

‘Een gangster als veiligheidsman van een reddingfirma lijkt mij geen goed idee. In welke lagen van de maatschappij hou jij je nog op?’

‘Als je het per se wilt weten. Mijn moeder was een prostituee en mijn vader een pooier. Ik ben opgegroeid in een misdadig milieu en mijn ouders hadden genoeg geld om me te laten studeren. Zo kon ik mijn legale leven combineren met illegale praktijken. De misdaad loont, neem het van mij aan.’

Bert nam de tijd om van zijn geuze te drinken. Hij dronk het glas in één teug leeg om zijn dorst te lessen, vervolgens maakte hij met het lege glas een teken naar Djief, een duidelijke vraag om meer.

Djief keek naar Rogier en die knikte goedkeurend. Met een valse blik op zijn gezicht verliet de would-be butler de studeerkamer.

‘Van wie krijg jij bijvoorbeeld hulp?’ vroeg Bert.

‘Bij de politie zijn er ook die snel rijk willen worden.’

‘Wanneer is het fout beginnen lopen?’

Rogier keek hem schattend aan en vroeg:

‘Wat bedoel je?’

‘Tja, ik ben nu hier en dat is niet goed voor jou.’

Rogier zweeg even en besloot zijn verhaal dan toch te vertellen:

‘Een van mijn buschauffeurs had de slechte gewoonte om gegevensdragers achter te houden. Ik heb mijn mannetje bij de politie opdracht gegeven om hem te schaduwen en desnoods te liquideren. Hij pestte de buschauffeur zodanig dat die zich een revolver aanschafte. Zijn stoppen zijn doorgeslagen en hij is op straat in het wilde weg beginnen te schieten. Hij is toen in een flatgebouw gevlucht en heeft zich op een balkon verschanst. Op een of andere manier is hij over de balustrade gesukkeld en aan de reling blijven hangen. Mijn mannetje heeft hem toen het genadeschot gegeven.’

‘Jij hebt een getuige laten vermoorden die zijn mond al voorbij had gepraat. Dat is niet slim.’

‘Ik weet het,’ zei Rogier, ‘zo zijn de moeilijkheden begonnen.’

‘Vertel verder,’ probeerde Bert.

‘Mijn bedrijfje MOONSHINE is een dochtermaatschappij van ARCTIC en maakt programma’s voor bewakingssystemen. De buschauffeur had contact met een van mijn medewerkers en die trommelde op zijn beurt zijn vriendinnetje bij LUNAPART op, nog een dochteronderneming van ARCTIC.’

Bert vloekte binnensmonds omdat hij vergeten was MOONSHINE onder de loep te nemen. Hij begreep ook dat het vriendinnetje niemand minder dan Belle Angélique was en zei:

‘En Angélique nam contact op met Iben Dierikx van BIZNEST.’

Rogier trok zijn wenkbrauwen op en zei:

‘Je hebt zitten rondneuzen.’

Het was toeval geweest dat hij de mail had onderschept, maar Bert knikte alsof hij hard had moeten zoeken om die informatie te vergaren, en vroeg verder:

‘Wat kon de buschauffeur met die gegevens beginnen?’

‘Als je de goede apparatuur hebt, kun je je onderdompelen in het leven van een ander. De gegevensdragers lijken op kegelballen met twee gaten erin. De afspeelapparatuur wordt gefabriceerd in China en LUNAPART verkoopt ze in België.’

Bert dacht aan de aanslag op de Chinese delegatie en de vrouw die hem had overleefd. Het idee dat een dokter gemanipuleerde ijsjes voorschreef aan zwangere vrouwen zodat ze bij de bevalling een knikkerachtige nageboorte afscheidde, kon hij nu wel opbergen.

Djief kwam binnen met een nieuw flesje bier. Hij zette het naast het gebruikte glas en ging op zijn plaats aan de deur staan. Terwijl Rogier aan zijn sigaret lurkte, goot Bert de inhoud van het flesje in het glas. Hij nam een slok, liet het zich smaken en vroeg:

‘En wat heb jij met ARTIC te maken?’

‘Kinderen eten niet alleen graag ijsjes maar spelen ook computerspelletjes. ARTIC heeft zich daarom toegespitst op de ontwikkeling van spelmotors.’

Rogier gaf Bert de tijd om te reageren, maar Bert liet die kans voorbijgaan.

‘ARTIC heeft de perfecte afspeelapparatuur in China gevonden. Samen met dat Chinees bedrijf hebben ze het spel *A world about to eclipse* uitgebracht.’

‘En Angélique Belle wilde ook een stukje van de taart.’

‘Dat was niet naar mijn zin,’ zei Rogier, ‘ik heb een trawant van haar aan een adres geholpen, een opslagplaats van ARTIC waar ze kegelballen stockeren, maar tegelijkertijd heb ik mijn mannetje bij de politie over de actie getipt. Het gevolg? Vijf van haar handlangers werden in hinderlaag neergeschoten.’

Bert herinnerde zich de bewuste overval waarbij zoveel doden waren gevallen. Ze hadden destijds een getuige die een hartaanval had voelen aankomen, moeten evacueren.

‘Mevrouw Belle was natuurlijk pisinijdig,’ merkte hij op.

‘Ze was zelfs zo furieus dat ze zich tegen de Chinezen keerde en een aanslag op hun delegatie beraamde. Mijn mannetje heeft de moordenaar die Angélique had ingehuurd zijn gang laten gaan en hem op zijn beurt naar de eeuwige jachtvelden gestuurd.’

‘Maar een vrouw heeft de aanslag overleefd.’

‘Ik weet het,’ zei Rogier, ‘hoe minder doden hoe beter.’

Hij leek bedroefd te zijn over alle doden die hij op zijn geweten had.

‘Ze kan tegen je getuigen,’ zei Bert.

‘Ze heeft geen bewijzen.’

Bert dacht even na en vroeg:

‘Tot zover begrijp ik je verhaal, maar hoe passen de voetballen in het verhaal?’

‘Het idee om die zogenaamde kegelballen in voetballen te transporteren moet ik aan Iben Dierikx toeschrijven. ARTIC had toen pas IJsbeer opgekocht. De tienjarige zoon van een IJsbeerspeler mocht bij de zoon van Iben komen spelen. Ze waren fervente voetballers en per ongeluk heeft Ibens zoon de IJsbeerjongen zo’n gecamoufleerde voetbal cadeau gedaan. En die bal is bij de voetbalploeg van de IJsbeerkes terechtgekomen.’

De geel-zwarte bal.

‘En hoe kwam die dan bij KSK Tongeren?’

‘Verdorie, je weet meer dan ik dacht,’ zei Rogier.

‘In een vroeger leven was ik Sherlock Holmes.’

Rogier kon een glimlach niet onderdrukken. Hij stond zijwendend van zijn bureaustel op, slofte naar het brede raam en zei:

‘Maak jij het verhaal maar af, je weet er blijkbaar alles van.’

‘Ik denk dat de bal na een vriendschapsmatch bij de Tijgers van het eenendertigste Squadron is beland. Hun kapitein heeft de bal aan die van KSK Tongeren doorgegeven.’

‘Dat klinkt aannemelijk.’

‘Er was nog een andere bal, een rood-zwarte, maar die kon ik niet traceren.’

‘Niet alleen een van mijn buschauffeurs stal ballen uit de boerderij in Kaatsheuvel. Een werknemer die er het productieproces controleerde heeft die bal ontvreemd en aan een Tilburgse voetbalploeg gegeven.’

Bert bedacht dat je misschien wel met zo’n bal kon voetballen, maar hij zou niet stuiteren als een echte. Bovendien zou er helemaal niets mee te beginnen zijn als hij eenmaal opengesneden was en ontdaan van de kegelbal binnenin. Of hadden de dieven ze gelijmd en ze aan anderen doorgegeven om geen argwaan te wekken?

‘En die bal kwam ook bij de ploeg van Tongeren terecht.’

‘Inderdaad.’

‘Toen heb jij een van je mannetjes opgetrommeld om de twee voetballen uit de trofeeenzaal van KSK Tongeren te stelen.’

‘Ja, hij moest ze vernietigen,’ zei Rogier, ‘maar hij veroorzaakte een verkeersongeval en kon ontkomen met slechts één bal.’

‘Dan weet je ook dat hij een auto heeft gestolen en onderweg een liftend koppel uit Gooik gevraagd heeft de voetbal ergens in een vuilbak te kieperen.’

Rogier knikte en zei:

‘Alles wat je zelf doet, doe je beter hé?’

‘En jouw mannetje heeft zich natuurlijk over de dief ontfermd.’

Rogiers blik zei genoeg. Bert zag de arme drommel al met een stevig blok beton aan zijn been op de bodem van de Schelde drijven.

‘De politie heeft die voetbal niet kunnen terugvinden,’ zei Bert.

‘En de pers moest er weer de groene mannetjes bij betrekken.’

‘Een van de drie voetballen zou enkele dagen later vlakbij het kruispunt waar de dief met zijn auto is gebotst een treinongeval hebben veroorzaakt,’ wist Bert.

‘Ja, nog zo’n vreemd toeval. Voor alle zekerheid heb ik mijn mannetje vermomd als werknemer van ARTIC erop afgestuurd.’

‘Opgeruimd staat netjes,’ zei Bert bijna vrolijk.

Rogier begreep de wenk en zei:

‘Ik vraag me af hoe alles in een moordpartij kon ontaarden. Ik wil voor eens en altijd het lelijke uit me drijven en het schone omhelzen. Ik snak ernaar, nog meer dan naar een volgende sigaret.’

Rogier keek naar zijn spiegelbeeld in het grote venster en grinnikte om iets, keerde naar zijn bureau terug en liet zich in zijn zetel vallen. In plaats van een stoere generaal zat daar een gebroken man die op het punt stond zijn laatste troef uit te spelen.

De vrouwen stapten uit en lieten de jeep onder een groepje berkenbomen achter. Kaat vroeg zich af hoe ze de honderd meter tot aan de metershoge groene omheining rond de hangar ongezien konden overbruggen. Waarschijnlijk waren er overal camera's, ook het felle licht uit de spots aan de dakrand zou hen verraden.

Gwen droeg een strak grijs truitje met hoge kol op een zwarte legging met daarover een groen rokje. Zoals ze daar naast elkaar stonden, viel Kaat het vooruitstekende buikje van Gwen op.

‘Ben jij zwanger?’ vroeg Kaat.

Gwens blik zei genoeg.

‘Toch niet van Rogier van Dinge?’

‘Ik heb nooit geweten dat ik zo verliefd kon zijn, maar met Rogier braken alle remmen los. We hadden zelfs niet de tijd om aan een condoom te denken, het was van de eerste keer prijs.’

‘Neem je de pil niet?’

‘Ik wil mijn slanke lijn behouden.’

Kaat dacht aan haar moeder die haar de wijze raad had gegeven zo vroeg mogelijk met de pil te beginnen. Ze was dikker geworden, maar nu, tien jaar later, viel dat nog mee. Hoe dik zou ze over tien jaar zijn? Dubbeldik?

‘Liever dat dan een kind?’ vroeg Kaat.

Gwen reageerde daar niet op. Ze zei:

‘Als je een hond ziet afkomen, moet je stil blijven staan. De honden krijgen rond deze tijd hun eten, dan zijn ze veel makker.’

‘Oké, maar hoe komen we over de omheining?’

‘We zullen er onderdoor kruipen. Volg me maar.’

‘Jij je zin.’

De dames sprintten naar een plek aan de omheining waar het wat donkerder was. Bij een riooldeksel hielden ze halt. Gwen haalde een kleine koevoet uit haar zak en krikte daarmee het deksel enkele centimeters omhoog zodat er een spleet vrijkwam.

‘Help je me even?’ vroeg Gwen.

‘Is Rogier zo dom geweest om je deze ingang te tonen?’ vroeg Kaat terwijl ze samen het deksel wegschoven.

‘In bed krijg je veel geheimpjes van een man los.’

Kaat beaamde dat terwijl Gwen zich als eerste door de opening liet zakken.

Nadat Kaat zich door het gat had neergelaten, riep Gwen:

‘Klap het luik achter je dicht, het sluit zich vanzelf.’

‘Dan zitten we in het pikdonker.’

‘Doe wat ik zeg.’

Kaat deed wat haar gevraagd werd en merkte dat tegelijk met het dichtklappen van het deksel, het licht in de ondergrondse gang aanging.

Gwen wachtte op Kaat en ze liepen samen door de gang tot aan een ijzeren balustrade. Vandaar hadden ze een zicht over een zaal vol antieke motors, vrachtwagens, jeeps en zelfs tanks. Volgens Kaat waren sommige voertuigen regelrecht uit de tweede wereldoorlog ontsnapt. Helemaal achteraan stond zelfs een helikopter die ze van tv-beelden uit de Vietnamoorlog herkende, maar zijn rotorbladen waren verwijderd. Daarmee zouden ze niet ver komen.

‘Kom, volg me,’ zei Gwen.

Gwen liep als een gazelle voor haar uit naar een trap omlaag. Kaat volgde haar tot aan een lift. Gwen drukte op een knop en de liftdeuren gingen verticaal open. De kooi was nog groter dan een ziekenhuislift, een vrachtwagen zou erin passen.

Gwen drukte op een knop en het duurde even eer het ding luidruchtig in beweging kwam. Niet veel later schoof de lift bijna geluidloos omhoog.

‘Ben jij gewapend?’ vroeg Kaat.

‘En of.’

Rogier slenterde van het raam naar Djief en zei:

‘Vergeet de honden niet.’

‘Oké,’ zei Djief, ‘ik ben al weg.’

Bert begreep niet wat Rogier bedoelde, maar het zei Djief genoeg om als de weerlicht te verdwijnen.

Rogier naderde Bert tot op een meter en vroeg:

‘Ben je er klaar voor?’

Bert werd ongerust. Volgde binnenkort zijn executie?

‘Ga je me in bed stoppen en een verhaaltje vertellen?’

‘Dat zal Djief wel doen wanneer hij terug is.’

‘Waarom doe jij het niet?’ vroeg Bert.

‘Ik bewaar mijn energie om mijn handen straks rond Kaats frêle nekje te leggen en daarna af te glijden naar haar heuveltjes en buikje en wat nogal niet meer.’

‘Je verbaast me,’ zei Bert, ‘dat had je op het werk kunnen doen, want jullie delen hetzelfde lokaal.’

‘Nee, ik moest me op Gwen concentreren. Zij moest jullie op nepscrambles uitsturen.’

‘Verdomme, ik wist dat ik hier al eens eerder ben geweest.’

Rogier knikte.

‘Wat hebben we toen afgeleverd?’ vroeg Bert, ‘wapens?’

Rogiers glimlach maakte er een trieste waarheid van.

Bert verdacht hem nu ook van vervalsing van spelautomaten, de digitale besturing ervan was gemakkelijk aan te passen. Het was duidelijk dat de tvc-zwendel slechts bijzaak was en dat Rogiers winkel in multimedia en tweedehands oorlogsmateriaal diende voor het witwassen van het zwarte geld dat hij uit de verkoop van wapens had verdiend.

‘Als veiligheidsman heb je natuurlijk niets te vrezen bij ARCTIC. Ik zal de interne audit moeten inlichten,’ dreigde Bert.

‘Je komt hier toch niet levend vandaan.’

Bert kreeg schrik, want dat wees duidelijk op voorbedachtheid tot moord, maar voor hij doodging, wilde hij te weten komen hoe de vork aan de steel zat en vroeg:

‘In welke wapens handel je?’

‘Ik verzamel alles wat ik kan vinden, maar het mooiste wapen ga jij mij bezorgen.’

Bert huiverde bij het idee dat Rogier niet alleen in revolvers en machinegeweren handelde maar ook in bazooka's en raketten. De moed zakte hem in de schoenen.

'Ik?' vroeg Bert.

'Ja, jij.'

'Hoe kan ik dat voor jou vinden?' vroeg Bert.

'Wees gerust, het is al op zoek naar jou.'

Het kaartenhuisje stortte in elkaar. De stofdeeltjes die gedurende een volledige zomer zonder regen waren neergeslagen, wierpen zich op tot een zandstorm.

De lift stopte zo bruusk als ze vertrokken was. Gwen drukte op de knop voor de deuren en wachtte tot die open waren geschoven. Een lange gang lag voor hen, met aan het einde een immense schuifdeur van doorzichtig materiaal; het was de grote ingang van de hangar.

Ook op de gelijkvloerse verdieping stonden legervoertuigen, gerestaureerde modellen netjes opgesteld in een heuse showroom. Aan de rand daarvan bevonden zich allerlei opstellingen van tv's, recorders, computers en toebehoren. Het was er stil en duister. De noodverlichting brandde spaarzaam.

Kaat volgde Gwen naar een liftdeur voor personen en zag hoe ze op de pijl naar boven drukte.

'Het pijltje boven de deur brandde al voordat je erop drukte. Wil dat niet zeggen dat er iemand aankomt?'

'Verdorie, je hebt gelijk,' zei Gwen.

Het was al te laat. De liftdeuren gingen open waardoor het buitenlicht groteske schaduwen van haar lijf op de betonnen vloer projecteerde. Terwijl ze wegrende, dacht Kaat dat ze in de grote showroom wel snel een verstopplaats zou vinden.

'Kaat, ben jij dat?'

De stem werkte als een rem. Kaat draaide zich om en zag Bert strompelend uit de lift komen, gevolgd door een onbekende man.

Bert zag Gwen staan en vroeg ongelovig:

'Gwen, wat doe jij hier?'

‘We komen je redden,’ zei Kaat.

‘Waar is Rogier?’ vroeg Gwen.

‘Hij heeft mij weggestuurd met Djief als gezelschap. Ik moest een wapen zoeken, maar het zou mij al zoeken. Hij praatte wartaal als je het mij vraagt.’

‘Het vrouwtje heeft het mannetje gevonden,’ zei Djief.

Aan Kaat toonde hij het geweer dat hij op Bert gericht hield.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Bert.

‘Wij willen jouw hoofd,’ zei Djief naar Kaat wijzend.

Onverwacht haalde Gwen een revolver boven. Ze richtte het op Kaat en zei:

‘We moeten de getransformeerde Kaat hebben.’

‘Getransformeerd?’ vroeg Kaat.

‘En ik dan?’ vroeg Bert.

‘Jij was de gids en de lokvogel,’ legde Gwen uit.

‘En nu gaan jullie mij liquideren?’ vroeg Bert.

‘Dat zal ik voor mijn rekening nemen,’ zei Djief.

Kaat begreep dat Gwen haar in de val had gelokt.

‘Jij kutwijf, hoe is het mogelijk?’

Bert zag dat Djiefs geweerloop niet meer op hem gericht was. Gwen hield haar revolver op Kaat gericht, dus hij bleef buiten schot. Niemand beval hem om zijn handen als teken van overgave op te steken. Ineens bedacht hij dat de regenboogknikker in zijn jaszak een wapen kon zijn.

In een snelle beweging haalde hij de knikker uit zijn zak en smet hem zo hard hij kon naar het hoofd van Djief. De knikker sloeg op diens slaap in als een kanonskogel, en zijn belager zeeg op de grond.

Bert waagde een poging om het geweer van Djief te pakken, maar Gwen schoot op hem. De kogel miste hem op een haar na en zijn oren tuitten. Het deuntje uit een of andere zaktelefoon hoorde hij nauwelijks.

Rogier vroeg zich af waar Djief bleef. Zijn handlanger was samen met Bert een vijftal minuten geleden naar beneden vertrokken. Zo lang kon een liquidatie toch niet duren.

Rogier drukte het nummer van Djief in op zijn telefoon. Tien tonen later riep hij:

‘Verdomme, als ik het niet allemaal zelf doe.’

Hij liep naar de lift en drukte op de pijl omlaag. Het duurde even voordat de lift bij hem aankwam.

Vijftien seconde later stopte de lift op de gelijkvloerse verdieping. De deuren schoven geruisloos open en hij zag Djief enkele meters buiten de lift roerloos op de grond liggen. Hij wilde terug naar boven gaan, maar het was al te laat. Uit het halfduister stormde Bert tevoorschijn.

Gwen, die Kaat in een houdgreep had, schoot op Bert, maar ze miste omdat Kaat probeerde te ontsnappen. In het tumult sprong Bert achter een muur en keek lijdzaam toe hoe Gwen Kaat als schild gebruikte met de revolver in haar hals gepriemd om zo naar de grote goederenlift te kunnen lopen.

Ineens gingen de deuren van de andere lift open en verscheen Rogier van Dinge op het toneel. Bert wilde hem verrassen en sprong vanachter de muur vandaan. Rogiers hand reikte naar de holster onder de oksel van zijn linkerarm, maar Bert kon vermijden dat hij de sluiting opende. Ze vielen uit de lift en worstelden verder op de betonnen vloer. Berts gekwetste been deed pijn, maar die verbeet hij.

Hoorde hij dat goed? Blaffende honden? Tot zijn consternatie zag hij twee grote honden door de grote poort van de hangar naar binnen rennen. Dobermann pinchers? Nee, rottweilers. Op zijn achterpoten kon zo’n hond even groot zijn als een volwassen man.

De honden boezemden Bert meer vrees in dan Rogier. Hij liet zijn rivaal uit zijn judogreep los en stond snel recht om zich tegen de aanstormende honden te verdedigen, want vluchten kon niet meer omdat de honden veel sneller waren.

Rogier ging rechtop zitten en trok zijn revolver. Bert dacht dat zijn laatste uur geslagen was, maar onverwacht liepen de honden naar Rogier. Die reageerde te laat en slaagde er alleen in de eerste hond neer te schieten. De volgende schoten misten hun doel omdat de andere hond Rogiers arm in de greep van zijn gebit hield. Rogier riep hemel en aarde bij elkaar.

Bert twijfelde om Rogier te helpen, omdat hij liever niet gebeten werd. Wellicht waren de honden erop getraind om gewapende mensen te ontwapenen, alleen was het vreemd dat ze hun eigen baas hadden aangevallen.

Hij rende naar de open goederenlift en drukte de deurknop in. De verticale deuren schoven tergend langzaam dicht. Toen een van de honden kwam aangerend sloeg zijn hart over. Het beest twijfelde of hij tussen de sluitende deuren zou springen, waagde een sprong maar viel terug uit de liftkooi.

Terwijl de lift naar de kelderverdieping afdaalde, vroeg Bert zich af wat Gwen zou doen als ze wist dat haar vrijer door zijn eigen honden was aangevallen. En hoe kon hij de transformatie van Kaat verhinderen?

Gwen duwde Kaat hardhandig vooruit, met de arm op haar rug gedraaid.

‘Gwen, je doet me pijn.’

‘Wen er maar aan.’

‘Wat ben je van plan? Ik begrijp er niets van.’

‘Jouw geheugen zal ons het hele verhaal vertellen.’

‘Mijn geheugen? Je bent gek, je hebt te veel X-filestoestanden op tv gezien.’

Gwen reageerde door haar nog een por in de rug te geven.

‘Au, wat bezielt je?’

‘Terwijl Rogier met Bert afrekenet zal ik in jouw huid kruipen.’

‘O liefje, ik wist niet dat je ook nog lesbische neigingen hebt,’ zei Kaat.

‘Hou je kop.’

‘Ook goed, je hoeft niet zo brutaal te doen.’

Ze kwamen aan bij een stevige deur. Gwen drukte een geheime code op een cijferslot in en gaf Kaat de opdracht ze te openen, waarna ze haar in een soort laboratorium naar binnen duwde. Allerlei meetapparaten stonden tegen de muren opgesteld, maar het opvallendst was toch wel het tweepersoonsbed in het midden van de kamer, voorzien van een groot tv-toestel aan het voeteneinde.

De veiligheidsdeur sloeg achter hen dicht, waarna Gwen haar losliet. Kaat hoefde niet aan ontsnappen te denken, want de deur had ook een cijferslot aan de binnenkant.

‘Kleed je uit,’ zei Gwen met de revolver op haar gericht.

Kaat begon langzaam haar schoenen uit te trekken. Om tijd te winnen, vroeg ze:

‘Doe je dit voor Rogier?’

‘Vroeger was ik een fatsoenlijk meisje en ik ben nooit in aanraking geweest met de misdaad,’ zei Gwen, ‘maar Rogier heeft me snel kunnen overhalen, want geld geeft macht.’

Haar T-shirt had ze al uitgetrokken. Terwijl ze haar broek openritste, vroeg Kaat verder:

‘Is er geen liefde tussen jullie?’

‘Toch wel, genoeg om eindeloze seks te hebben, geloof me vrij.’

Kaat stond nu in haar bh en slip en wist niet zo goed wat ze verder moest doen.

‘Leg je naakt op het bed,’ zei Gwen.

Kaat pruttelde niet tegen en deed haar ondergoed uit.

Bert zag nog net de vrouwen een lokaal binnengaan en de deur achter hen dichtvallen. Er waren geen vensters om een blik naar binnen te werpen en hij wist de code niet om de deur te deblokken. Hij dacht na en vond al snel een manier om zich een toegang tot de ruimte te verschaffen.

Hij liep naar een legervoertuig dat daar geparkeerd stond en er niet al te antiek uitzag. Door de modderige banden wist hij dat het ding rijklaar was.

De sleutels hingen aan de binnenspiegel. Met een beetje meer geluk had hij nog genoeg brandstof in de tank om te ontsnappen. Hij startte, maar de dieselmotor sloeg niet aan. Bert begreep dat hij vergeten was de gloeibougies op te warmen. Toen hij de contact-sleutel opnieuw omdraaide, startte het ding onmiddellijk.

Hij mocht niet te lang treuzelen, want het lawaai van de vrachtwagen zou Gwen kunnen alarmeren. Hij gaf gas, maar de nukkige koppeling deed het voertuig onverwacht vooruitschieten. Bert kreeg geen tijd om op de rem te gaan staan waardoor de auto tegen de muur van het lokaal botste waar Kaat en Gwen zich verstopt hadden.

De zoldering zakte gelukkig niet in. Door het stof heen zag hij Kaat en Gwen van een bed springen. Waren ze naakt? Het beeld op het tv-toestel aan het voeteneinde toonde een witte ring op een zwarte ondergrond. De maancirkel waarmee het avontuur een uur eerder was begonnen? De cirkel doorliep alle kleuren van de regenboog terwijl de achtergrond complementair kleurde. Psychedelische beelden om mensen te hypnotiseren?

De vrouwen keken beduusd in zijn richting en Bert kreeg de tijd om uit het voertuig te stappen. Hij zocht zich een weg over de brokstukken naar Kaat, maar Gwen blokkeerde zijn weg. Ze leek bezeten door een beest en ze was gespierder dan je zou denken, maar ze had een buikje en haar borsten waren groot. En ze leek iets te zoeken.

Voordat Bert begreep dat haar revolver nog op het bed lag, sprong ze als een wilde kat erop. Bert deed een poging naar het wapen te grijpen, maar Gwen gaf hem een schop tegen zijn schouder waardoor het uit zijn hand viel. Hij hoorde Kaat gillen en in een waas zag hij hoe Gwen het revolver in beide handen vastgeklemd op hem richtte en het afvuurde.

Hij kon zijn ogen niet geloven, maar Gwens hoofd ontplofte in duizend stukjes grijs en rood uit elkaar. Haar hoofdeloze, naakte lichaam twijfelde nog even of het zou vallen of niet, maar

uiteindelijk zakte het op het bed in elkaar en bleef daar als een hoopje lillend vlees liggen.

Bert begreep dat ze haar wapen omgekeerd in de handen had gehad en zichzelf had gedood. Waarom? En waarom had ze Kaats geheugen willen scannen? Het waren twee vragen waarvan de antwoorden het tapijtraadsel tot zijn aparte weefdraden hadden kunnen ontrafelen. Het spel was gespeeld, drie levens waren opgebruikt.

Terwijl Kaat zich aankleedde, belde Bert met de telefoon van Djief naar de hulpdiensten en deed alsof hij Djief was. Hij vertelde dat er bij een inbraak doden en gewonden waren gevallen.

Niet veel later renden ze naar de uitgang van de hangar. Rogier lag naast de neergeschoten hond, te stil om goed te zijn. Blijkbaar had de andere hond hem lelijk toegetakeld en leek het leven uit hem verdwenen te zijn.

Ze keerden zich af van het gruwelijke tafereel en wilden het gebouw via de grote schuifdeur verlaten toen ze de trippelende poten van een hond hoorden. Een van de Rottweilers stond achter hen, zijn muil met bloed besmeurd. Hij jankte en gaf niet de indruk aan te willen vallen.

Terwijl ze in de verte een loeiende sirene hoorden aankomen, vluchten ze via het parkeerterrein naar de achterkant van het domein waar Gwens auto onder de berkenbomen stond. Daar merkten ze dat de hond hen tot daar was gevolgd.

‘Verdorie, wat doen we met die hond?’ vroeg Bert.

‘We nemen hem als speelkameraad voor Netta mee,’ zei Kaat.

‘Misschien heeft hij geheugenverlies en weet hij straks weer hoe hij mensen moet doden.’

‘Jij weet toch ook hoe je mensen kunt vermoorden, en toch doe je het niet.’

‘Wel als mijn leven op het spel staat.’

‘Zo zal de hond er ook over denken.’

Het was koud, maar dat was normaal voor begin december. De eerste vorst had 's nachts goed huisgehouden. Bert zat op een bank op perron 3 omdat zijn trein naar huis dertig minuten vertraging had. Een reclameaffiche hing boven het bankje op perron 2: een sjofel geklede Gary Oldman die hem meelevend aankeek. Hij leek te weten dat Bert onder een hopeloze liefde leed.

Hij wilde nog één poging wagen om haar volledige aandacht te trekken. Een heuse liefdesbrief zou hij haar schrijven.

Zijn eerste taak 's anderdaags was het verzenden van de brief via e-mail:

>Kaat, je begrijpt hopelijk ook wel dat je iemand nooit echt kunt kennen, tot je ermee samenwoont. Allereerst ben je een spontane jongedame die niet met haar voeten laat spelen en duidelijk laat weten wanneer iemand te ver gaat. Je bent correct en hebt zin voor rechtvaardigheid, lacht graag in gezelschap en gaat liefst met zoveel mogelijk mensen om, ieder contact is welkom.

Je geeft niet de indruk iemand voor te trekken, iedereen krijgt evenveel kans, hoewel dat af en toe kan mislopen. Bovendien denk je na over de grote levensvragen. Je hebt gevoel voor kunst, je doet aan sport en je bent gegarandeerd aangenaam vrouwelijk gezelschap. Toch blijft er ergens een zekere gereserveerdheid hangen. Dat komt waarschijnlijk doordat je je niet kwetsbaar wilt maken.

In tegenstelling met jouw visie mag ik je wel zeggen dat je een mooie vrouw bent. Jouw heldere ogen hypnotiseren me voortdurend. Onthoud dat je eerst jezelf graag moet zien voordat je van een ander kunt houden.

Wat denk je Kaat, zullen we het eens proberen? Als ik zeg 'Ik zie je graag' dan hou ik meer van jou dan wanneer ik zeg 'Ik hou van jou'. Ze zeggen soms, daar zijn geen woorden voor, maar dat is niet waar, hier zie, ik heb ze opgeschreven, in het gedicht Asjemenou.

Hij nam zich voor een volle minuut op haar jawoord te wachten. Langer zou ongetwijfeld *nee* betekenen.

Bert volgde de haperende beweging van de secondewijzer op zijn horloge met argusogen. Zesendertig seconden later viel het verdicht:

<Heb je eindelijk een bed voor je logeerkamer gekocht?

Misschien dus.

Het was kerstavond. Bert was volop bezig met potten en pannen in de keuken; het kookboek lag naast het koffiezetapparaat. Voor het eerst in zijn vrijgezellenleven kookte hij niet alleen voor zichzelf maar ook voor de lieve vrouw in de zetel. Hij was bijna klaar en hoopte dat hij niet alsnog een diepvriesmaaltijd voor twee in de microgolfoven zou moeten zetten.

Kaat lag in de zetel in de veranda en tuurde door het donkere raam naar buiten. Hij had nooit gedacht dat het iets met haar zou worden, toch toonde ze hem nu hoe je Kerstmis moest vieren. Haar werk – de woonkamer versieren – zat erop. In de kerstboom twinkelden lampjes in allerlei kleuren. Het was tien jaar geleden dat Bert nog een kerstboom had gezet.

‘Het ruikt lekker, wat krijg ik te eten?’ vroeg ze.

‘Niets Belgisch, geen Italiaans of Grieks.’

Hij kon even weg van zijn potten en zei:

‘Zullen we de kerstcadeautjes openen?’

Kaat was enthousiast en nam haar pakje. Ze wist welk, want er lagen maar twee cadeautjes onder de kerstboom.

Uit het zakje toverde ze een lingersetje tevoorschijn.

‘Dat kunnen we straks goed gebruiken,’ zei ze knipogend.

‘Mag ik dat van mij nu ook nemen?’

‘Als je niet op je kookpotten moet letten.’

‘Alles staat op een laag vuurtje, het kan geen kwaad.’

Zijn cadeautje was niet groter dan een kubusje van vijf centimeter. Met een hevig kloppend hart klapte hij het sieraaddoosje

open. Er lag een metalen knikker in, gebeeldhouwd tot een schaalmodel van de maan met zijn vele maren.

‘Was dat jouw knikker?’

De knikker die Netta had opgeslokt.

‘Vind je hem mooi?’

Hij dacht aan zijn eigen regenboogknikker die ergens in Rogiers showroom op de volgende vinder lag te wachten.

‘Hij is prachtig.’

Hij gaf haar een dank-je-wel-kusje.

‘Herinner jij je dat ik je zei dat ik het ooit nog eens zou uitlegen, over dood en zelfmoord?’ vroeg ze.

Na hun hachelijk avontuur had ze er nog niet over willen praten, maar daar leek nu verandering in te komen.

‘Ja, dat herinner ik me,’ zei Bert.

‘Waarom wilde Gwen in mijn geheugen rommelen, denk je?’

‘Omdat jij iets wist waar zij enkel naar kon raden?’

‘Zoiets ja, ik ben ooit ontvoerd door, ik zal ze voor de gemakkelijke *buitenaardsen* noemen. Ik weet het, het is bizar, maar het kan ook een droom geweest zijn, een levensechte dan. Ik herinner me heuvels, knikkers of kaatsen, eieren, raketten en graancirkels, maar ik kan ze niet meer met elkaar in verband brengen. Om uit die wereld te ontsnappen, moest ik mezelf transformeren naar een robot.’

Bert herinnerde zich Gwens woorden, ze moest de getransformeerde Kaat hebben, de tegenpool van Kaat. De anti-Kaat, zoals Antarctica dat van Arctica is?

‘Denk je dat Gwen een robot wilde zijn?’

‘Daar lijkt het op,’ zei Kaat, ‘ze wilde één met de computer zijn.’

Bert moest aan het sprookje over Ariëtta en Arioso denken, de vleesgeworden mechanische poppen.

‘Maar jij hebt een spaak in het wiel gestoken,’ zei Bert trots.

‘Misschien, maar ik vermoed dat Gwen zichzelf als een kwaadaardig beest zag en de wereld voor haar geweld wilde behoeden.’

‘Net als Rogier,’ zei Bert.

Rogier van Dinge had gezegd dat hij niets anders wilde dan het lelijke uit hem drijven om plaats te maken voor het schone. Had hij Gwen erop uitgestuurd om te achterhalen hoe het kwam dat sommige mensen meer empathie hadden dan anderen? Misschien had hij de hond naar zich toe gelokt om zichzelf niet voor het hoofd te moeten schieten. Hadden Gwen en Rogier de dood als een tunnel naar een betere wereld gebruikt?

Bert nam aan dat Djief de knikkeraanslag niet overleefd had, want de politie was hem noch Kaat komen opzoeken. En de andere mannetjes van Rogier dan? Wellicht zwegen zij liever om te vermijden dat de politie nog meer louche zaakjes op het spoor zou komen.

‘Ik wil alleen mezelf beleven,’ zei Kaat, ‘jij ook?’

‘Zeker weten.’

Geboren worden en sterven zouden altijd raadsels blijven.

‘Ik heb eindelijk een goede naam voor onze hond gevonden,’ riep Bert.

Kaat keek ontroerd naar het tweetal op de vloer. Niet haar hond Netta maar haar liefste kat had ze meegenomen. Ze lag met haar kopje op de buik van de Rottweiler zonder naam. Hun trillende lijven verrieden dat ze droomden. Kat en hond bewandelden hier dezelfde wegen.

‘Vertel eens,’ zei Kaat.

‘Wat dacht je van Enigma?’

De hond schrok uit zijn droom op en keek achterom. Hij begreep dat er niets aan de hand was en legde zijn grote kop weer op de warme vloer.

‘Je hebt iets met rare namen,’ zei Kaat terwijl ze Bert omhelsde.

‘Jij moet niets zeggen. Wie noemt zijn kat nu Tippex?’

Ze kusten elkaar op de lippen om zichzelf het zwijgen op te leggen. Een aangename stilte volgde daar naadloos op. Pas na een halve minuut durfde Kaat die te onderbreken. Ze riep:

‘Hé, er brandt iets aan.’

Zijn vloek deed de hond en de kat verschrikt van hun zalige ligplaats opvliegen.